

၂၀၁၀ ခုနှစ် ဗခုက္ကူဦးအုံးဖေ တည်ထောင်သော ဗခုက္ကူစာပေဆု
ဝတ္ထုရှည် ပထမဆုရ

ပြက္ခလေ့တောင်တန်း ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းမှ အလှသစ္စာ
ရေးသူ - ရွှေညာသား မြတ်မင်း

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး ကျောက်ဆည်ခရိုင် မြစ်သား
မြို့နယ် သာလွန်စံပြကျေးရွာအုပ်စု ဝိမ်ကြီးရွာတွင် အဖ
ဦးကံညွန့်၊ အမိ ဒေါ်တင်အေးတို့မှ ၁၉၅၁ ခုနှစ် နိုဝင်
ဘာလ ၄ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ မန္တလေးမြို့
အထက (၃) တွင် အခြေခံပညာ နှစ်တန်းအထိ
သင်ယူခဲ့သည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ် ရေဒီယိုချီတေးသံစာစောင်တွင် “ချစ်ခြင်း
သည်သာ” တေးထပ်ကဗျာဖြင့် စာပေနယ်သို့ဝင်ရောက်
ခဲ့သည်။ နိုင်ငံတော်အဆင့် တပ်မတော်နေ့ အထိမ်း
အမှတ် ကဗျာပြိုင်ပွဲတွင် ပထမဆု သုံးဆု၊ တတိယဆု
နှစ်ဆု၊ စတုတ္ထဆု နှစ်ဆု၊ အထူးဆု တစ်ဆု၊ အမျိုးသား
ရေး ဆောင်ပုဒ် စာပေပြိုင်ပွဲတွင် ဝတ္ထုတို တတိယဆု၊
၂၀၀၄ ခုနှစ် ဗခုက္ကူဦးအုံးဖေ စာပေဆုပြိုင်ပွဲတွင်
“ကျေးလက်ရူခင်း” ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဖြင့် ဒုတိယဆု
အပါအဝင် နိုင်ငံတော်စာပေဆု ၁၀ ဆု ဆွတ်ခူးရရှိ
ခဲ့သည်။ ရွှေညာသားမြတ်မင်း ကလောင်အမည်ဖြင့်
ဖဂ္ဂဇင်းမျိုးစုံတွင် ကဗျာနှင့် ဝတ္ထုများ ရေးသားလျက်
ရှိသည်။

ယခုအခါ မူဆယ်မြို့နယ် စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့
ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် စာပေတာဝန် ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။
အမည်ရင်း ဦးအုန်းမောင် ဖြစ်သည်။

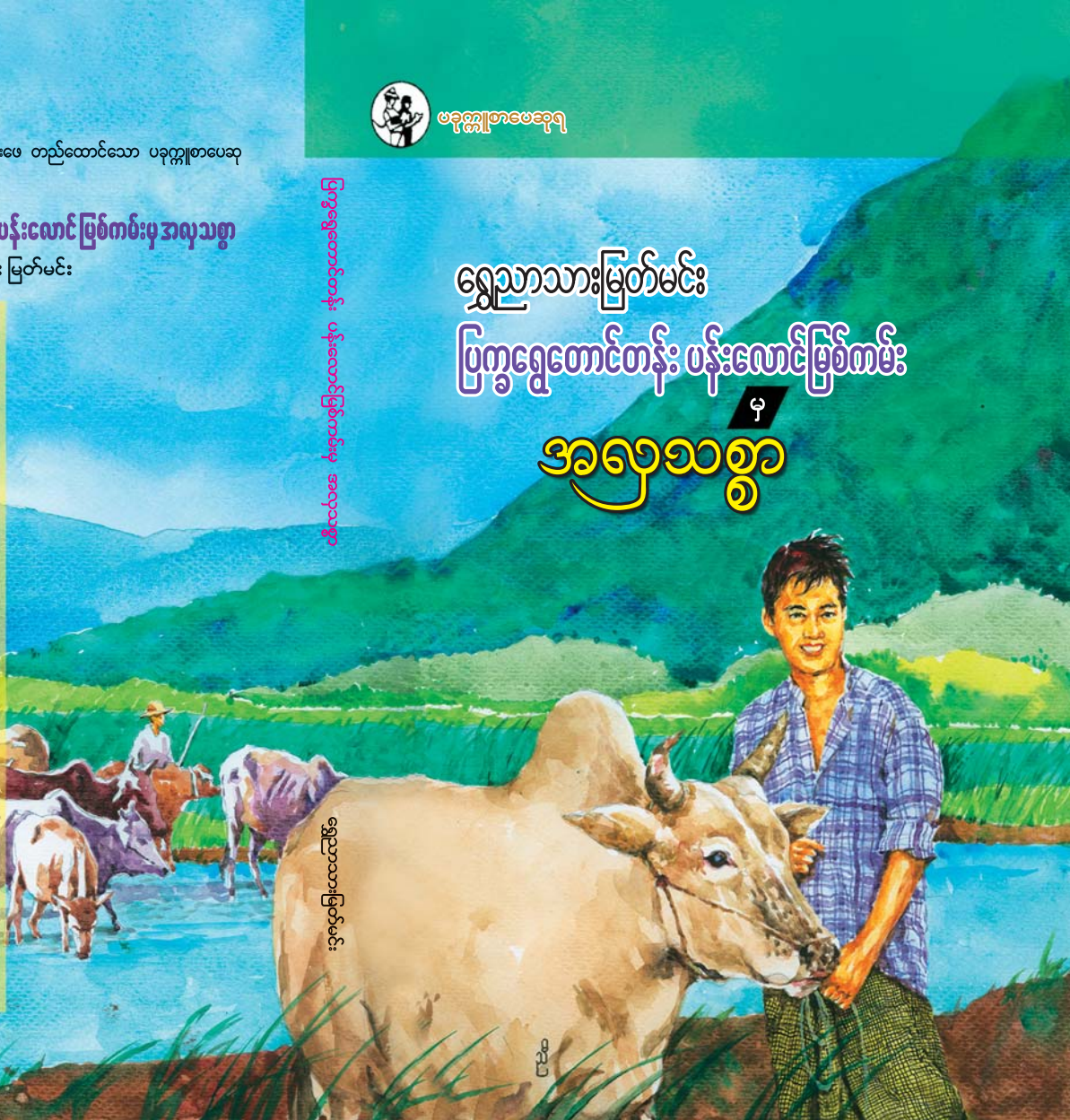
နေရပ်လိပ်စာ - ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ (၁)၊ ၁/၂၃-တီ၊
မိုးလုံလေလုံ အားကစားရုံ၊ မူဆယ်မြို့၊
ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက်ပိုင်း)။

ဗခုက္ကူစာပေဆုရ

ပြက္ခလေ့တောင်တန်း ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းမှ အလှသစ္စာ

ရွှေညာသားမြတ်မင်း ပြက္ခလေ့တောင်တန်း ပန်းလောင်မြစ်ကမ်း မှ အလှသစ္စာ

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

၀၁၂

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု - ၂၀၀၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ပခုက္ကူစာပေဆု
ဝတ္ထုရှည်၊ ပထမဆုရ

ပြက္ခေတ္တတောင်တန်း ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းမှ အလှသစ္စာ

တန်ဖိုး (၅၀၀) ကျပ်

ရွှေညာသား ဖြတ်မင်း

စီစဉ်တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်တင်တင်ဝင်း (ဒီဇင်ဘာမွန်း)

စာတည်း (တာဝန်ခံ)

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ညီညီ

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း

စာပေဗိမာန် စာတည်းမှူးချုပ်က

မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၇၄၉၂ ဖြင့် ပုံနှိပ်၍

မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၉၁၁ ဖြင့်ထုတ်ဝေသည်။

ဂျီတီစီပုံနှိပ်စက်ရုံတွင် ပုံနှိပ်သည်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- * စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီ စက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မာတိကာ

◆ အမှာစာ	
၁။ ကောက်ရနံ့သင်း လယ်စောင့်ကွင်း	၁
၂။ လယ်ကွင်းပြင်နဲ့ ကောင်းကင်ပြာပြာ	၁၃
၃။ နွားသားအမိရှာသူများ	၂၅
၄။ မချစ်ဘူးပြောရင် ရူးမလား	၃၃
၅။ စပါးခင်းစောင့် အလုပ်သမား	၄၁
၆။ ချစ်ကြီးတစ်မျှင် သံယောဇဉ်	၄၈
၇။ အတွေးတွေ ရင်မှာပိုက်ကာ	၅၉
၈။ လယ်စောင့်တဲ၏ နံနက်ခင်း	၆၃
၉။ ရင်ထဲက ပျော်စရာ	၆၇
၁၀။ လယ်ကွင်းလုံခြုံရေး	၇၈
၁၁။ ခုနှစ်စဉ်လယ်တော	၈၆
၁၂။ ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန်	၉၄
၁၃။ စပါးနယ် တလင်းရှင်း	၁၀၇
၁၄။ ခိုင်းနွားတစ်ရှဉ်း	၁၂၀
၁၅။ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေး ရွာလုံခြုံရေး	၁၂၈
၁၆။ ရွာချစ်စိတ် ရပ်ချစ်စိတ်	၁၄၈
၁၇။ ပြက္ခန္ဓာတောင်တန်း	၁၆၀
၁၈။ ဝန်းလောင်မြစ်ကမ်းမှ အလှသစ္စာ	၂၀၁

အမှာစာ

ဤဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သော အကြောင်းအရာများသည် အဘိုးအဘွားများက ပြောပြခဲ့သော တကယ့်အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံများကို အခြေခံ၍ စာရေးသူ ရင်ထဲတွင် မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်သော ဇာတိမြေ အညာ ကျေးလက်၏ တောရိပ် တောင်ရိပ်၊ တောင်သူလယ်သမားများအပေါ် စေတနာထားတတ်၊ အနစ်နာခံတတ်သည့် စိတ်ဓာတ်ကောင်းရှိကြသည့် ဖြူစင်ရိုးသားသော တောင်သူလုပ်သား လူငယ်များ၏ လူမှုဝန်းကျင်စရိုက် သဘာဝများကို နောက်ခံထား၍ အဖြစ်မှန်နှင့် စိတ်ကူးပေါင်းစပ်ပြီး ဒေသကို ချစ်ခင်စိတ်ဖြင့် ဇာတ်လမ်းဆင် ရေးဖွဲ့ထားသည့် ကျေးလက်တောရွာ သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုသာ ဖြစ်ပါသည်။

စာပေနယ်မှ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများအား ရိုသေစွာ ကန်တော့အပ်ပါသည်။

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

အခန်း (၁)

ရွာ၏ဝန်းကျင်သည် စိမ်းလွင်နေသည်။ ညိုမောင်း အံ့ဆိုင်း နေသော တောတန်းတွေနှင့် ဝန်းရံထားသည်။ စပါးခင်း၊ ဝါခင်းနှင့် ငရုတ်ခင်း၊ ပဲခင်းများက ရွာ၏အလှကို ထင်ပေါ်အောင် ဖြည့်စွက် ပေးထားသည်။

ရွာထဲရှိ အပင်ကြီးတွေ၊ မန်ကျည်းပင်၊ ကုက္ကိုပင်၊ ညောင်ပင်၊ တမာပင်၊ ဇောင်ဂျမ်းပင်၊ လက်ပံပင်နှင့် အုန်းပင်၊ ထန်းပင်၊ ဝါးပင် နှင့် အခြား နှစ်ချို့အပင်ကြီးများသည် ရွာ၏သရုပ်ကို ပို၍ပီပြင်စေပြီး ရွာဝန်း ကျင်ရှိ စိမ်းစိုသည့် စိုက်ခင်းများနှင့်အပြိုင် ရှိနေသည်က အမှန်။

ဇိမ်ကြီးရွာ

မှန်သည်။ အမည်က ဆန်းသည်။ ရင့်ကျက်သည်။ တည်ငြိမ် သည်။ ပြီးတော့ လေးနက်သည်။ ဇိမ်ကြီးရွာဟု ဆိုလိုက်သော်လည်း ဇိမ်ကြီးရွာထဲရှိ လူများသည် ဇိမ်နှင့် စည်းစိမ်ယစ်မူးနိုင်ခြင်း မရှိကြ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုသွား။ တောင်သူက တောင်သူ

လုပ်ငန်း၊ အလုပ်သမားက အလုပ်သမားလုပ်ငန်း၊ အချို့ကအရောင်း အဝယ်၊ အချို့က ကြံ့ရာကျပန်း လုပ်ကြရင်းနှင့် ဘဝကိုရပ်တည် နေကြရသည်။

ဇိမ်ကြီးရွာ၏ဝန်းကျင်သည် လယ်ကွက်များနှင့် လွမ်းခြုံထား သည်။ ရင့်မှည့်စ ပြုတော့မည့် စပါးခင်းများဘေး၌ လယ်စောင့်တဲ အချို့ကို တွေ့ရသည်။ အချို့တောင်သူများက မိမိတို့ လယ်ကွင်းများ ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မစောင့်နိုင်ကြ၍ လူငှားပြီး သူ့ကွင်းနှင့်သူ၊ သူ့အပိုင်းနှင့်သူ လေးငါးခြောက်ဦးစပ်ပြီး နေ့ညစောင့်ဖို့ ငှားထား ကြရသည်။ စိမ်းစိုသော လယ်ကွင်းများထဲရှိ လယ်စောင့်တဲလေး များသည် ငြိမ်သက်နေသည်။

ထိုအချိန်၌ လယ်ခင်းအငှားစောင့်ရသည့် ဇိမ်ကြီးရွာသား ဘိုကြီးသည် လယ်ကွက်များဘေးရှိ ကန်သင်းခုံပေါ်၌ မြက်ခြင်း နှစ်လုံး၊ တံစဉ် တစ်ချောင်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အလုပ်ရှုပ်သည် ဆိုခြင်းထက် ဘိုကြီးသည် မြက်ရိတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဘိုကြီး သည် တံစဉ်ကို အားပြုရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က မြက်များကို ဖမ်းဆုပ်၍ တံစဉ်နှင့် ဖြတ်နေဆဲ။ ဖြတ်ရသည့် မြက်များကို လက် တစ်ဆုပ်ပြည့်ပါက ခြင်းထဲထည့်။ ထည့်ပါများတော့ ခြင်းတစ်ခြင်း ပြည့်သွားပြီ။

တစ်ခြင်းပြည့်တော့ နောက်တစ်ခြင်းပြည့်အောင် ရိတ်နေဆဲ။ ဘိုကြီးသည် ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလိုက်၊ ကြည့်လိုက်၊ ရိတ်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ။ နားရော မျက်စိရော ခြေလက်များပါ အလုပ်ပေးရင်းနှင့် ရှိနေသည့် ဘိုကြီး။ မကြာပါ မြက်ခြင်းနှစ်ခြင်း ပြည့်သွားပြီ။

“ပြည့်ပြီ ပြန်မှပဲ”

စိတ်ထဲမှာပင်ပြောရင်း မြက်ခြင်းအပေါ်နှုတ်ခမ်းရှိ ထမ်းပိုး သွင်းရမည့် ကွင်းများထဲသို့ ဝါးထမ်းပိုးကို လျှိုသွင်းပြီး ထမ်းလိုက် သည်။ ဝန်းကျင်၏ အလှအပများကို ဘိုကြီး မကြည့်အား၊ မငေး အား။ စီးကျနေသည့် ချွေးများကို လက်နှင့်သုတ်ပစ်ရင်း ထမ်းလာခဲ့ သည်။ ဘိုကြီးဦးတည်နေသည်က သူတို့ စောင့်နေရသည့် ခုနစ် စဉ်ကွင်း လယ်တဲဆီသာ ဖြစ်သည်။ လယ်စောင့်တဲသည် သိပ်မဝေး တော့။ လယ်စောင့်တဲဆီ လှမ်းကြည့်မိတော့ ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်သည် တဲရှေ့မှာထိုင်ရင်း အဖန်ရည်အိုးနှင့် ဇိမ်ကျနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ သာဆိုင်တို့သည် ဘိုကြီးတစ်ယောက် မြက် ခြင်းထမ်းပြီး ပြန်လာနေသည်ကို ကြည့်ရင်းရှိနေသည်။ ကျော်မောင် က ဘိုကြီးထံ လက်လှမ်းပြသည်။

“မြက်ရိတ်တာ မြန်သားပဲ။ ကိုယ်ဆိုရင် ဒီလောက်မြန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျော်မောင်က ဘိုကြီးကို ပြုံးကြည့်ရင်းပြောသည်။ သာဆိုင်က- “နာမည်ကိုက ဘိုကြီးပါဆိုနေ။ မင်းနဲ့ငါက တပည့်လေကွာ။ ဘိုကြီးဆိုတော့ ပိုပြီးလုပ်ငန်းဖြစ်တာပေါ့ ကျော်မောင်ရ”

သာဆိုင်စကားကြောင့် ကျော်မောင်က ခေါင်းညိတ်အဖြေ ပေးရင်း ပြုံးသည်။ သူတို့အဖြေကြောင့် ဘိုကြီးက ပြုံးရင်းချွေးများကို သုတ်သည်။ ခါးတွင်ထိုးလာသည့် မြက်ရိတ်တံစဉ်ကို ဖြုတ်ပြီး တဲအတွင်း ဝင်ထားကာ တဲအပြင် ပြန်ထွက်သည်။ တဲအရိပ်၌ ထားသည့် သောက်ရေအိုးမှာ ရေသောက်သည်။ ပြီးတော့ ဘိုကြီးက မေးသည်။

“ကျက်ပြီလားဗျာ”

ဘိုကြီးကမေးရင်း မီးဖိုဘေးမှာ နှပ်ထားသည့် ထမင်းအိုး အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ကျက်ပြီကွ . . . ကြွက်သားကြော်ထားတယ်။ အိုးထဲမှာ ခရမ်းသီးဟင်း ချက်ထားတယ်ဟေ့။ မနွေက ငပိကြော်နဲ့သရက်ချဉ် တဲထဲမှာ။ ဆာပြီလား ဘိုကြီး၊ ဆာရင်စားလေ”

ဒီကနွေ ထမင်းချက်တာဝန်ကျသည့် ကျော်မောင်က ဘိုကြီး ကို ပြောသည်။ ဘိုကြီးက ဒယ်ထဲရှိ ကြွက်သားတုံးကြော် တစ်တုံးကို ယူပြီး စားရင်း ခေါင်းခါသည်။

“ရွာထဲက အပြန်မှစားမယ်။ ကဲ ကျုပ်မြက်သွားပို့ဦးမယ်”

“အေး မင်းပြန်လာမှ စားရုံပဲ ဘိုကြီး။ မြန်မြန်ပြန် ခဲ့နော်”

သာဆိုင်က ပြောသည်။ မှာသည်။ သာဆိုင် စကားအဆုံး ကျော်မောင်က ရယ်စရာအဖြစ်ပြောသည်။

“မြန်မြန်နော် ဘိုကြီး မြသစ်ကို ငေးမနေနဲ့ဦး”

ကျော်မောင်စကားအဆုံး ဘိုကြီးက မြက်ခြင်းကြီး နှစ်ခြင်းကို အားယူထမ်းရင်း ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ပြောသည်။

“ဒါ ကျုပ်အပိုင်း၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“မဆိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ထမင်းစားနောက်ကျမှာ စိုးလို့ မှာတာပါ ဆရာရဲ့”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ဘိုကြီးက ရယ်ကျဲကျဲပြောရင်း မြက်ခြင်းကိုထမ်းပြီး ကျော

ပေး လိုက်သည်။ ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်တို့ရပ်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ သဘောကျစွာရယ်သည့်အသံများက ဘိုကြီးထံကပ် ပါလာသည်။ သို့သော် ဘိုကြီးနားထဲ ကျော်မောင်တို့ သာဆိုင်တို့၏ ရယ်သံများကို ဂရုမပြုမိ။ ဘိုကြီး သတိပြုမိသည်က မြသစ်။

မှန်သည်။

မြသစ်

မြသစ် အပြုံး၊ မြသစ်ရယ်သံ၊ မြသစ် စကားသံလေး။

“မြသစ်ရယ်”

ဘိုကြီး နှလုံးသားမှတစ်ဆင့် စီးဆင်းလာသည့် တမ်းတသံ လေးသည် နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း မြသစ် အပြုံး၊ မြသစ်အလှများက ဘိုကြီး၏ မျက်ဝန်းထဲမှ ထွက်ခွာမသွား သေး။ အရိပ်နှယ် ကပ်ပြီးပါနေသည့် မြသစ်၏ ချစ်စရာ ပုံရိပ်လေးကို တပ်မက်မြတ်နိုးရင်း ဘိုကြီးတစ်ယောက် ဇိမ်ကြီးရွာဆီ ပြန်နေဆဲ။

ဘိုကြီး ပခုံးပေါ်မှာ ထမ်းပိုး။

ထမ်းပိုးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ မြက်ခြင်းကြီးတွေ။

ဘိုကြီးမှာ မြသစ်အလှကို မြင်ယောင်ရင်းနှင့် မြက်ခြင်းများ ကို ထမ်းလာရသည်ကိုပင် လေးလံသည်မထင်မိတော့။ မြက်ခြင်း များပါသည်ဟုပင် မထင်မှတ်တော့။ တွေးရင်းပြုံးနေမိသည့် ဘိုကြီး ၏ ခြေလှမ်းများက သွက်လက်ဆဲ။ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာတော့ အေးမြဆဲ၊ ကြည်နူးကျေနပ်နေဆဲ။

ဘိုကြီးသည် မြက်ခြင်းနှစ်ခြင်းကိုထမ်းရင်း ဇိမ်ကြီးရွာဆီ ပြန် နေဆဲ။ သူတို့စောင့်ရသည့် လက်ကွက်တွေနှင့် လယ်စောင့်တဲသည်

တစ်မိုင်ခန့် ဝေးသည်။ ရွာနှင့် လယ်စောင့်တဲအကြား၌ လယ်ကွင်း တွေ၊ ဝါခင်းတွေ၊ ငရုတ်ခင်းတွေ ရှိသည်။ ဘိုကြီးသည် လယ်ကွက် များအကြားရှိ လူသွားလမ်းလေးပေါ်၌သွားရင်း ရှိသည်။ ဘိုကြီး ထမ်းလာသည့် မြက်ခြင်းနှစ်ခြင်းသည် စည်းဝါးညီညီနှင့် လှုပ်ခါ ရင်းရှိသလို၊ ဝါးထမ်းပိုးသည်လည်း ခြေချတိုင်း၊ ခြေချတိုင်း၌ ညွတ်ခါ ရင်းရှိသည်။

တကယ်တော့ ဘိုကြီး အပါအဝင် ကျော်မောင်၊ သာဆိုင်တို့ သည် အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားများသာဖြစ်သည်။ ယခု သူတို့ သုံးယောက် အလုပ်က လယ်စောင့်ရသည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။ သူတို့ စောင့်ရသည့် ခုနစ်စဉ်ကွင်း လယ်ကွက်များသည် ကျယ်သည်။ တောင်သူငါးဦး၏ လယ်ကွက်များကို ဈေးသင့်ပြီး ကြိုက်ဈေးရ၍ စောင့်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်သည် အသက် ၄၀ ကျော်သာ ဖြစ်ကြပြီး အိမ်ထောင်ရှိကြသည်။ ဘိုကြီးက အိမ်ထောင်မရှိသေး။ လူပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး အသက် ၂၃ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

တကယ်တော့ ဘိုကြီးက လူကောင်ထွားသည်။ ကာယဗလ တောင့်သည်။ သန်မာသည်။ ယောက်ျားပီသသည်။ အသားညို သူဖြစ်သည်။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးကောင်း။ မေးရိုးကားကားနှင့် မထူမပါးနှုတ်ခမ်းအစုံက ယောက်ျားပီသမှု၊ ပြတ်သားမှုတွေကို ပြသနေသည်နှင့်မခြား။ စူးစူးရဲရဲရှိနေသည့် မျက်လုံးအစုံက ရိုးသားမှု နှင့် ဖော်ရွေမှုကို ဖော်ဆောင်နေသည်က အမှန်။ ပြောရလျှင် ကျော်မောင်တို့၊ သာဆိုင်တို့နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား ကွာသည်။ ကျော်မောင်က သမီးတစ်ယောက်ရှိသလို သာဆိုင်ကလည်း

သားတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ မိသားစုမှာလည်း ဇနီးဖြစ် သူတွေက လယ်ရိတ်၊ လယ်စိုက်၊ ဝါကောက် ငရုတ်ကောက်။ အဓိက ဦးဆောင်သူတွေက ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်တို့သာ။

ဘိုကြီးသည် တွေးရင်းနှင့် ရွာထဲဝင်ခဲ့သည်။
“ဟေ့ လယ်စောင့်သမားကြီး၊ ပြန်လာပြီလားကွ”
“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီးမြမွေး၊ ပြန်လာပြီဗျာ”

“မင်းတို့ကတော့ ဟန်ကျသဟေ့၊ အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက် ဆိုတာ မင်းတို့အဖွဲ့ကို ပြောတာကွ”
ကိုမြမွေးက ဘိုကြီးထမ်းလာသည့် မြက်ခြင်းများကို ကြည့် ရင်း ပြောသည်။

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ ကိုကြီးမြမွေးရေ့ လုပ်ရတာပဲဗျို့။ ဒါမှလယ်စောင့် ခရတဲ့ငွေလေး အဖတ်တင်မှာဗျ။ ဒီငွေကို အားကိုးပြီးစားပစ်ရင် ကုန်သွားမှာ”

“အင်း . . . အင်း . . . ကောင်းပါတယ်ကွာ။ မင်းတို့အဖွဲ့ ကြီးစား ပြီး အလုပ်လုပ်တာကို ဝမ်းသာလို့ပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုကြီးမြမွေး၊ သွားဦးမယ်ဗျို့။”
“အေး အေး”

ဘိုကြီးသည် မြက်ခြင်းများကိုထမ်းပြီး ရွာလယ်လမ်းမှ တစ်ဆင့် မြသစ်တို့ အိမ်သို့ဝင်ခဲ့ချေပြီ။

မြသစ်ကို အိမ်ရှေ့မှာ ငရုတ်သီးတွေကို နေလှန်းထားပြီး ငရုတ်သီး အပြန်၏ ဘေးနားများကို တံမြက်စည်း လှည်းကျင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ မြသစ်က ဘိုကြီး မြက်ခြင်းလာပို့သည်ကိုမြင်သည်။ မမြင် ချင်ဟန်ပြုရင်း တံမြက်စည်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေဟန်ပြုသည်။ ဘိုကြီး

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

က မြသစ်ကို ဖူးရှုသည့် မျက်လုံးအစုံနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း မသိမသာပြုံးသည်။

“ဟော . . . မောင်ဘိုကြီး”

“ဗျာ”

“ဒီကနေ့ စောလှချည်လားကွ”

“ဟုတ် . . . မြန်မြန်ရိတ်၊ မြန်မြန်ပို့တာ အကောင်းဆုံးပဲ။

ညနေလာပို့ရဦးမလားဗျ”

“အေး . . . လာပို့လှည့်ကွာ။ မြက်နဲ့ကျွေးရတော့ ပဲဖတ် နှမ်းဖတ် သက်သာတာပေါ့။ ပို့လှည့်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘိုကြီးက မြသစ်ဖခင် ဦးငွေမှန်နှင့် စကားပြောရင်း မြက်ခြင်း များကို စောင်ချမ်းပင်အရိပ်မှာ ချသည်။ ခြင်းထဲမှ မြက်များကို ထုတ် ပြီး နွားစာနှင့်ခုံဘေးမှာ ကျကျနနပုံသည်။ ထိုအချိန် ဦးငွေမှန်က-

“မယ်ပေါရေ၊ မြက်ရိတ်ခပေးလိုက်ဟေ့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ခဏလေးစောင့်ဦးဟေ့ မောင်ဘိုကြီး”

ဒေါ်ပေါက မီးဖိုချောင်ထဲမှနေ၍ အော်ပြောသည်။

“ရပါတယ်ဗျ၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ဒေါ်လေး”

ပြန်ဖြေလိုက်သည့် ဘိုကြီးက ဖြေရင်းနှင့် မြသစ်ထံကြည့် သည်။ တံမြက်စည်းလှည်းရင်းနှင့် မြသစ်သည် ဘိုကြီးထံတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းစူပြသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်ဆုံသွားသည့် မြသစ်မျက်လုံးများထဲမှ အကြည့်များကို ဝေခွဲအဖြေရှာရင်း ဘိုကြီး ကျေနပ်နေသည်။ ဦးငွေမှန်က ဘိုကြီးနှင့် စကားပြောရင်း နွားစာ ကျွေးနေဆဲ။ နွားစာကျင်းထဲ နွားစာတွေ ထည့်ရင်းရှိသည်။ နွားစာ

ကျင်းမှာ နွားကြီးလေးကောင်။ ထိုနွားကြီးများက နွားပြာကြီးနှစ် ကောင်နှင့် နွားနီကြီးနှစ်ကောင်။ နွားမကြီးနှစ်ကောင်နှင့် နွားပေါက် သုံးကောင် ရှိသေးသည်။ နွားတွေက နွားတဲနှင့်အပြည့်။

“မောင်ဘိုကြီး၊ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်လေကွာ”

“ရပါတယ်ဗျ”

နွားစာထည့်ရင်း ဦးငွေမှန်က ပြောသည်။ ဘိုကြီးက မြသစ် ထံ ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။ မကြာပါ။ ဒေါ်ပေါသည် မြက်ရိတ်ခပိုက်ဆံ ဘိုကြီးထံ လာပေးသည်။

“ညနေ ပို့ရဦးမှာပေါ့ မောင်ဘိုကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး၊ ပို့ရဦးမယ်”

“ဒါဆိုရင် ညနေအတွက်ပါ ယူသွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘိုကြီးသည် တစ်ရက်စာ မြက်ပို့ခယူပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ဦးငွေမှန် ကိုရော ဒေါ်ပေါကိုပါ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

“မြသစ် . . . ပြန်မယ်”

“ဟုတ်”

မြသစ်က ခေါင်းငုံ့ရင်းဖြေသည်။ မျက်နှာလေး မမြင်ရပေမဲ့ အသံလေး ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ကျေနပ်နေသူက ဘိုကြီး။

ဘိုကြီးတစ်ယောက် လယ်စောင့်တဲကိုသာ ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ကို မဝင်တော့။ နောက်ရက်မှ ဝင်တော့မည်။ နေမြင့်နေပြီ။ နေရောင် ခြည်က ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းခြုံထားသည်။ ရွှေရည်လွှမ်းနေသည့် နေ ခြည်သည် ရင့်စပြုတော့မည့် လယ်ကွင်းများကို ဖျန်းပက် ကျီစယ်

နေသည်။ လယ်ကွင်း လမ်းပေါ်မှနေ၍ တဲဆီပြန်ခဲ့ရာ မကြာမီ ခုနစ်
စဉ်ကွင်း လယ်တောတဲကို ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

“ပြန်လာပြီလား ဘိုကြီး”

“ဟုတ်”

“ထမင်းပြင်လိုက်ရမလားဟေ့”

“ပြင်လိုက်ပါလား။ စောစောစားပြီးတော့ နားအေးတာပေါ့”

ဒီကနေ့ ထမင်းဟင်းချက် တာဝန်ကျသည့် ကျော်မောင်က
ပြောသည်။ သာဆိုင်က တဲရှေ့မှာထိုင်ရင်း မနက်ခင်းက လေးခွနှင့်
ပစ်ထားသည့် လယ်ကြွက်များကို မီးဖုတ်ပြီး အမွှေးများကို ဓားနှင့်ခြစ်
နေသည်။ ကျော်မောင်ထမင်းပွဲပြင်ပြီးတော့ သုံးဦးသား ဝိုင်းစားကြ
သည်။

“ဦးငွေမှန်က ညနေပို့ပေးပါဦးတဲ့၊ ပိုက်ဆံလဲပေးလိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒီကနေ့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဆန်ဝယ်ခဲ့တော့ဟေ့”

သာဆိုင်က ဘိုကြီးကို ပြောသည်။ ဘိုကြီးက -

“ဝယ်ခဲ့မယ်လေ”

“ဟကောင်လေး၊ မြသစ်ကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“လာပြန်ပြီ၊ ခင်များတို့က စကားပြောရင်၊ မြသစ်မပါဘဲ

စကား မပြောတတ်ဘူးလား”

ဘိုကြီးစကားကြောင့် ရယ်ကြသည်။

“မပြောတတ်လို့ပေါ့ကောင်လေးရ။ ဒီမှာ ဘိုကြီး၊ မနွေးစေနဲ့
နော်။ မြသစ်က ချောတယ်ကွ။ မြသစ်ကိုယူချင်တဲ့ ရွာထဲက ကာလ
သားတွေက မနည်းဘူးရှိတယ်ကွ”

“ဒါတွေက ဖူးစာပါမှ ဆုံတာပါဗျာ။ လိုချင်တိုင်းမရပါဘူး။
ကျုပ်တို့ လူကိုတော့ ကျုပ်ယုံတယ်။ ဒီကောင်လေး မြသစ်နဲ့
ဖူးစာပါကို ပါရမယ်လို့”

ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်တို့က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပြောရင်း
ပြုံးကြသည်။ ဘိုကြီးက သူ့အကြိုက်တွေသွားတာနဲ့ အသံထွက်
ရယ်သည်။

မကြာပါ။ ထမင်းစားပြီးပြီဆိုတော့ ခဏနားကြသည်။
နားအပြီး မြက်ရိတ် တာဝန်ကျသည့် ဘိုကြီးသည် တဲမှာပင် နေရ
သည်။ ထမင်းချက် တာဝန်ကျသည့် ကျော်မောင်က ညစာအတွက်
ပြင်ဆင်ရသည်။ သာဆိုင်က လယ်ခင်းများကို လှည့်ပတ်အကြည့်
သွားရသည်။ ဒါက သူတို့သုံးယောက်၏ နေ့စဉ်တာဝန်၊ နေ့စဉ်
အလုပ်။

ညနေစောင်းတော့ ဘိုကြီးသည် လယ်ကွက်တွေအကြား၌
မြက်တွေကို ရိတ်သည်။ မြက်နှစ်ခြင်းရတော့ မြသစ်တို့အိမ်ကို သွား
ပြီးပို့သည်။ မြက်ရိတ်ခဲ့ရတာ၊ မြက်နှစ်ခြင်း ထမ်းရတာ မပင်ပန်းခဲ့။
မြသစ်၏ မျက်နှာလေး မြင်လိုက်ရတော့ ပိုပြီးတောင် ကျေနပ်ခဲ့ရ
ကြည်နူးခဲ့ရသည်က အမှန်။

ညရောက်တော့ ဘိုကြီးတို့သုံးယောက်အဖွဲ့မှာ လေးခွကိုယ်စီ၊
ဓားကိုယ်စီနှင့် လက်နှိပ်မီးကိုယ်စီနှင့် လယ်ကွက်များကို လှည့်ပတ်ပြီး
ကြည့်ရသည်။ ညရေးညတာ စောင့်ရှောက်ရသည်။ စပါးခင်းတွေ
မပျောက်ဖို့က အဓိက အရေးအကြီးဆုံး။ မပျောက်မရှုအောင်လည်း
အခင်းရှင်တွေက ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ကို ငှားခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

ညပိုင်းရောက်ပြီဆိုတော့ အတော်ဝေးဝေးရှိ ဘိုကြီးတို့လို ဘဝတူ လယ်ခင်းစောင့်တွေနေသည့် တဲများဆီက မီးရောင်လက် လက်တို့ကို မြင်နေရသည်။ စပါးခင်း၊ လယ်ကွက်များကို ပတ်လှည့် ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးသည့် သင်္ကေတဖြစ်သည်။ လက်နှိပ်မီးရောင် များကို မြင်နေရသည်။

ညသည် မှောင်နေသည်။

အထက် ကောင်းကင်ရှိ ငွေကြယ်လေးများသည် မရဲတရဲ လင်းလက်ပေးနေသည်။

လယ်ကွင်းများဆီမှ ကောက်နှံအနံ့သင်းသင်းကလည်း ဝန်း ကျင်ကို လွှမ်းခြုံထားသည်။

လယ်ကွင်းရနံ့၊ ကောက်ရနံ့က မွှေးပါဘိတော့ . . .

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ စပါးခင်းများဝန်းကျင်မှာ ကင်းလှည့်ပေး နေဆဲ။

ညသည် လှချင်တိုင်းလှနေသည်။

အခန်း (၂)

“ဒီကနေ့ ခင်ဗျားအလှည့် . . . ရော့”

ဘိုကြီးက မနက်စောစောထနေပြီး ထမင်းအိုးချက်ရင်း ရှိသည်။ မိုးမလင်းသေး။ ထမင်းအိုးတစ်လုံးကျက်နေပြီ။ ထမင်းအိုး ကျက်တော့ ရေနွေးအိုးဆက်ပြီး တည်ထားရင်းရှိစဉ် ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်တို့ အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီဖြစ်သည်။

ဘိုကြီးက ပြောရင်း မြက်ထည့်ခြင်းကြီးနှစ်လုံးနှင့် ထမ်းပိုးနှင့် တံစဉ်ကို သာဆိုင်ဆီပေးသည်။ သာဆိုင်သည် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မျက်နှာသစ်သည်။ မျက်နှာသစ်အပြီး ပုဆိုးပြင်ဝတ်သလိုလိုနှင့် မျက်နှာကို သုတ်ရင်း အရံသင့်ခတ်ထားသည့် အဖန်ရည်အိုး အနီး ဝင်ထိုင်သည်။ ကျော်မောင်လည်း မျက်နှာသစ်အပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ဘိုကြီးသည် မနေ့ညက ကျန်သည့်ထမင်းများကို ဒယ်အိုးထဲ ထည့်ပြီးကြော်သည်။ ကြော်ပြီးသည်နှင့် ဇလုံသုံးဇလုံထဲထည့် သည်။ ဟင်းကျန် ကြွက်ကင်ချက်များကို ပြန်နွေးပြီး ဝိုင်းဖွဲ့စားကြသည်။

တကယ်တော့ ဘိုကြီးတို့စောင့်သည့် လယ်ကွက်များသည် တစ်ဦးတည်း အပိုင်မဟုတ်။ တောင်သူကြီးငါးဦးအပိုင်။ မြသစ်တို့ ဖခင် ဦးငွေမှန်တို့၏ လယ်ကွက်တွေအပြင် ဦးပန်းဆယ်၊ ဦးကျော်ဇံလေး၊ ဦးဖိုးကြည်၊ ဦးသာဟန်တို့၏ လယ်ကွက်များကို စောင့်နေခြင်းဖြစ် သည်။ လယ်တစ်ကွက်ကို ဘယ်လောက်ဟု ဈေးသင့်ထားသည်။ ဦးပန်းဆယ်၊ ဦးကျော်ဇံလေး၊ ဦးဖိုးကြည်၊ ဦးသာဟန်တို့ကလည်း ဆယ်ဧကကျော်သူကျော်၊ ဆယ်ဧကနီးပါး ရှိသူရှိနှင့် ဧကပေါင်းလိုက် တော့ ၆၀ ကျော် ၇၀ နီးပါး ရှိသည်။ ဒီတော့ လယ်ကွင်းက ကျယ် သည်။ များသည်။ သည်လယ်ကွက်တွေကို ဘိုကြီးတို့သုံးဦးက လုံခြုံ အောင် စောင့်ခဲ့သည်။

လယ်စောင့်ခက သီးခြား။ လယ်တွေရိတ်ရက် ရောက်ပြီးရင် လယ်ရိတ်အဖွဲ့နှင့် လိုက်ရိတ်ပါက လယ်ရိတ်ခကလည်း သီးခြားရ သေးသည်။

အခု ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ လယ်ခင်းစောင့်အလုပ်ရပြီ ဆိုသည်နှင့် နေဖို့ရာ တဲတွေဆောက်၊ သည့်နောက် ဘိုကြီးသည် ဝါးလုံးလေးလုံး ကို တောင်သူဦးကျော်ဇံလေး အိမ်ခြံမှ တောင်းယူခတ်ခဲ့သည်။ နောက်မြက်ထည့်ရန် ခြင်းကြီးနှစ်လုံးရက်သည်။ ထမ်းဖို့ ထမ်းပိုး တစ်ချောင်းပါ လုပ်လိုက်သည်။ ဤသို့ မြက်ခြင်းရက်၊ ထမ်းပိုးလုပ်ပြီး သည့်နောက် ဘိုကြီးက ရွာထဲသွားသည်။ သူတို့စောင့်သည့် လယ် ခင်းရှင်တွေဆီ မြက်ဝယ်မလား၊ မြက်ရိတ်ပို့ပေးမည်ဟု လိုက်ပြော သည်။ ဆေးလိပ်ဖိုး ဟင်းဖိုးရအောင် စီစဉ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းပါ ပြောပြသည်။ ဘိုကြီးတို့ အစီအစဉ်ကို ဦးငွေမှန် အပါအဝင် အခြား

လယ်ခင်းရှင်တွေကပါ ဝယ်မည်၊ ယူမည်ဟု ပြောကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရွာထဲကအပြန် အဖွဲ့နှင့် တိုင်ပင်သည်။ တစ်ရက်ကို မြက်နှစ်ခေါက် ရိတ်ရမည်။ ထိုနေ့ မြက်ရိတ် တာဝန်ကျသူသည် ထမင်းဟင်း မချက် ရ။ မြက်နှစ်ခေါက်သာ ရအောင်ရိတ်။ နှစ်ခေါက်ဆိုတာ မနက်ခင်း တစ်ကြိမ်ရိတ် ရွာထဲပို့။ ညနေခင်း တစ်ကြိမ်ရိတ် ရွာထဲပို့ရုံသာ။

ကျန်တဲ့လူနှစ်ဦးက တဲနှင့်လယ်ကွက်တွေကို စောင့်ရှောက်ရ မည်။ မြက်ရိတ်ခရသည့်ငွေကို တောထဲအတွက် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေးလိပ် ဝယ်မည်။ လယ်ခင်းစောင့်ခရသည့်ငွေကို မထိရ။ ဒီတော့ ကျော်မောင် နှင့် သာဆိုင်တို့က သဘောကျခဲ့သည်။ လက်ခံခဲ့သည်။ အကြံကောင်း သည့် ဘိုကြီးကို ချီးကျူးကြသည်။

“ဒီကောင်လေး တကယ်ဦးနှောက်ပြေးတယ်။ ကြည့်စမ်း။ ငါတို့ မမြင်တာကို မြင်တယ်။ ငါတို့မသိသေးတာကို သူကသိနေ တယ်။ ဒီကောင်လေး အကြံရတာ တကယ်ကောင်းတယ်ကွာ။ အပို ဝင်ငွေရတော့ တို့လယ်စောင့်ခ ရတဲ့ငွေတွေ မကုန်တော့ဘူးပေါ့”

သို့ကလို ချီးကျူးခံရသည့် ဘိုကြီး။

ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်တို့လက်ခံပြီး နောက်ရက်မှစ၍ ပွဲဦးထွက် ဘိုကြီးက မြက်စရိတ်သည်။ ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်တို့က ထမင်းဟင်း ချက်သူချက်။ လယ်ကွက်တွေဆီ ကင်းလှည့်ရင်း ကြွက် တူးသူတူး။ သုံးလေး ရက်အထိ ဆက်တိုက် ဘိုကြီးမြက်ရိတ်သည်။ ဆက်တိုက်ပို့သည်။ နောက်တော့ ဘိုကြီးအပြီး သာဆိုင်၊ သာဆိုင် အပြီး ကျော်မောင်၊ ကျော်မောင်အပြီး ဘိုကြီး။

အလှည့်ကျ တစ်ရက်စီ မြက်ရိတ်ကြသည်။ ပို့ကြသည်။

ကျန်တဲ့လူ နှစ်ဦးကလည်း ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ်။ မြက်ရိတ်ခကို နေ့ချင်းပေးကြသည်။ ပေးသည့်ငွေကို ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ဆေးလိပ် ဝယ်ထားကြသည်။ တဲမှာ လိုတာရှိရင်လည်း ဝယ်သည်။ ဟန်ကျနေ သည်။ ဘိုကြီးတို့ မြက်ခြင်းနှစ်ခြင်းကို သူတို့စောင့်ရသည့် လယ်ရှင် ငါးဦးသာမက အခြားတောင်သူများကပါ မှာကြသည်။ ဝယ်ကြ သည်။ ဒီတော့ အဆင်ပြေသည်။

မနေ့က ဘိုကြီး အလှည့်။

ဒီကနေ့ သာဆိုင် အလှည့်။

မနက်ဖြန် ကျော်မောင့်အလှည့်။

ဒီကနေ့ သာဆိုင်အလှည့်ဖြစ်၍၊ ထမင်းစားပြီး မြက်ခြင်း နှစ်ခြင်းနှင့် သာဆိုင် မြက်ရိတ်ထွက်သွားပြီ။ လေပင်ချွန်လိုက်သေး သည်။ သီချင်းပင် ဆိုလိုက်သေးသည်။

xx ချစ်သူရေ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ xx လယ်ကွင်းပြင်နဲ့ ကောင်းကင် ပြာပြာ xxx အဆုံးအစမရှိ ကွာဝေးကြပါတယ် xxx ကိုယ့်ဘဝတွေလည်း xxx ဒီသို့ဒီနယ် ဝေးမှာစိုးတယ် xxx ချစ်သူနဲ့သာဆိုရင် xxx ရေတစ်တန်၊ မြေတစ်တန် xxx ခြားနားစေဦးကွယ် xxx

သာဆိုင်သည် အဝေးကိုရောက်နေပြီ။ သို့သော် သီချင်းသံက ဘိုကြီးတို့အနီး ရစ်ဝဲရင်း ကျန်ရစ်သည်။ တွံတေးသိန်းတန်၏ သီချင်းကို ဆိုသွားသည့် သာဆိုင်ကို ကျော်မောင် ကြည့်ရင်း . . .

“အဟင်း . . . ဒီကောင် အလွမ်းသီချင်းတွေဆိုနေပြီကွ။ ရွာက မိန်းမကို လွမ်းနေပုံရတယ်”

ဘိုကြီးက ပြောနေသည့် ကျော်မောင့်ကိုကြည့်ရင်းမေးသည်။ “ခင်ဗျားကရော ရွာမှာကျန်ခဲ့တဲ့ မိန်းမနဲ့ ကလေးကို မလွမ်း ဘူးလား”

ဘိုကြီးအမေးစကားကြောင့် ကျော်မောင်က ရယ်သည်။ ရယ်ရင်း ပြောသည်။

“ဟာ ကောင်လေးကလဲ၊ လွမ်းတာပေါ့ကွာ။ မလွမ်းဘဲ ရှိပါ့ မလား။ မင်းသာ လွမ်းစရာမရှိလို့ မလွမ်းရတာကွ”

“ကျုပ်လဲ လွမ်းချင်တယ်ဗျာ။ ဘယ်လွမ်းရမှန်းမသိဘူး”

ဘိုကြီးစကားကြောင့် ကျော်မောင်က ခေါင်းကုတ်သည်။ ဘိုကြီးထံ စူးရဲစွာ ကြည့်သည်။ မေးသည်။

“မင်းလဲ လွမ်းစရာရှိသားပဲကွ။ ငါမေ့နေလိုက်တာ၊ ဟို . . . မြသစ်ကို မင်းမလွမ်းဘူးလား။ မှန်းပြီး လွမ်းကြည့်ပါလားကွ”

“အဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

ကျော်မောင်စကားအဆုံး ဘိုကြီး မလုံမလဲနှင့် လိပ်ပြာမသန့် စွာ ရယ်သည်။ ပြုံးသည်။ ရယ်ရင်း ပြုံးရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။

“မရယ်နဲ့ ကောင်လေး၊ မင်း မြသစ်ကို မလွမ်းဘူးလား၊ မှန်မှန် ပြောစမ်း”

ဘိုကြီးက ခေါင်းယမ်းရင်း မီးဖိုထဲသို့ ထင်းချောင်းတွေထည့် ရင်း ပါးစပ်ဖြင့် တဖူးဖူးမှုတ်နေသည်။ အမေးကို မဖြေသေး။ ဘိုကြီး က မဖြေတော့ ကျော်မောင်က ပြောသည်။

“မြသစ်က လှတယ်နော်”

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

ကျော်မောင့်စကားကြောင့် ဘိုကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။
 “ချောလဲချောတယ်၊ လှလဲလှတယ်။ ပြီးတော့ ယဉ်လဲယဉ်
 တယ်ကွ။ စေ့စေ့ကြည့်လေ လှလေပဲနော်”
 ဆက်လာသည့် စကားများကြောင့် ဘိုကြီး မနေနိုင်တော့
 ပြောသည်။
 “ဟုတ်တယ်ဗျ၊ မြသစ်ကချောတယ်”
 “အင်း . . . ပြီးတော့ကော . . . ”
 “လှတယ်”
 “နောက်တော့ကောကွာ . . . ”
 “ယဉ်လဲယဉ်တယ်ဗျာ”
 ဘိုကြီးစကားများကြောင့် ကျော်မောင်ကပြုံးသည်။ ပြုံးရင်း
 မေးလာသည်။
 “မင်း မြသစ်ကို မချစ်ဖူးလား”
 “ဟာ . . . ဒီလောက်လှတယ်၊ ချောတယ်၊ ယဉ်တယ်လို့
 ပြောနေမှတော့ ချစ်နေလို့ ပြောနေတာပေါ့။ ခင်ဗျားကလဲဗျာ”
 “ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”
 “ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”
 နှစ်ဦးသား ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ကြသည်။ နောက်တော့
 အတော်ကြာသည်အထိ မြသစ်အကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။
 နေပင် အတော် မြင့်ချေပြီ။ ဘိုကြီးလည်း လက်ဖက်ရည်အိုးပွက်ပြီ။
 “ကဲ. . . ကဲ မင်းလုပ်စရာရှိတာလုပ်။ ငါလယ်ကွက်တွေဘက်
 ကင်းလှည့်ရင်းသွားဦးမယ်။ အပြန်လယ်ကြွက်ရလာမှ ဟင်းချက်ကြ
 တာပေါ့”

ပြက္ခရွေတောင်တန်း ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းမှ အလှသစ္စာ ၁၉

“တစ်ခါလာလဲ တောကြွက်သား။ တစ်ခါလာလဲ ကြွက်သားနဲ့
 ဒီတစ်ခါ ကိုသာဆိုင် ပြန်လာရင် ကြက်သား မှာကြဦးစို့ဗျာ”
 “မင်းသဘော။ ဟင်းအပြောင်းအလဲနဲ့ဆိုတော့ ပိုကောင်း
 တာပေါ့”
 ကျော်မောင်ကပြောရင်း နီးခမောက်ကိုဆောင်း၊ လေးခွ
 လွယ်အိတ်ကိုလွယ်၊ ခက်ရင်းတစ်ချောင်းနဲ့ ပေါက်ပြားတစ်လက်ကို
 ထမ်းပြီး တဲမှ ထွက်သွားချေပြီ။
 ဘိုကြီးသည် မနေ့ညက ကျန်သည့် ငပိကြော်များကို ဒယ်ထဲ
 ထည့်ပြီး နွေးလိုက်သည်။ ကြွက်သားကြော်အကျန်များကိုပါ ဆီပူ
 တိုက်လိုက်သည်။ ဒါတွေပြီးတော့ လယ်ကန်သင်းရို ရေကန်စွန်းရက်
 အညွန့်တွေကို ခူးပြီး ပြုတ်ထားလိုက်သည်။ ငပိချက်နှင့် တို့စားရန်
 ဖြစ်သည်။
 နေမြင့်နေပြီ။
 သာဆိုင်တစ်ယောက် လေတချွန်ချွန်၊ သီချင်းတအေးအေး
 နှင့်အတူ မြက်ခြင်းနှစ်ခြင်းထမ်း၍ ပြန်လာပြီဖြစ်သည်။ ဘိုကြီးသည်
 လည်း ထမင်းဟင်းကျက်နေပြီ။ ဒီတော့ တဲမှာအလုပ်မရှိ၍ တဲဝန်း
 ကျင်ရို ပေါက်နေသော မြက်များကို ပေါက်ပြားနှင့် သန့်ရှင်းရေး
 လုပ်နေသည်။ ကျော်မောင်က တဲကိုပြန်မရောက်သေး။ ကြွက်ရလာ
 မည်လား၊ ငါးရ လာမည်လား၊ ဖားရလာမည်လား မသိသေး။
 တစ်ခုခုရလာပါက ကြော်တန်ကြော်၊ ချက်တန်ချက် လုပ်ရမည်။
 သာဆိုင်သည် မြက်ခြင်းနှစ်ခြင်းကို တဲရှေ့မှာချသည်။
 “ဟိုကောင် ပြန်မလာသေးဘူးလား ဘိုကြီး”

သာဆိုင်ကမေးရင်း ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်၍ တဲထဲဝင်ပြီး ရေ
သောက်သည်။ ဘိုကြီးမြက်ရှင်းရင်း ဖြေလိုက်သည်။

“မလာသေးဘူးဗျ”

ဖြေရင်းနှင့် ဘိုကြီးသည် ကျယ်ဝန်းသည့် လယ်ကွက်များဆီ
ကြည့်သည်။ သူတို့စောင့်ရသည့် လယ်ကွက်များ၏ ကန်သင်းများ
ဆီ၌ ပတ်၍သွားနေသည့် ကျော်မောင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်က ခပ်
ရေးရေး။

ဘိုကြီးက ကျော်မောင်ထံကြည့်ရင်း။

“ဟိုမှာဗျာ . . . ခက်ရင်းထမ်းထားတဲ့နောက်မှာတော့ ကြွက်
တွေ သီပြီး ထမ်းထားတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်လား”

ဘိုကြီးစကားအဆုံး သာဆိုင်က ကျော်မောင်ရှိရာကို ကြည့်မိ
သည်။ ဘိုကြီးလည်း ကြည့်နေဆဲ။ ကျော်မောင်သည် ကန်သင်းခုံတွေ
ပေါ်သွားလိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ လေးခွနှင့် ပစ်လိုက်လုပ်နေသည်ကို လှမ်း
မြင်နေရသည်။

“ကဲ သွားမယ်ကွာ၊ ဒီနေ့ဘယ်အိမ်ကို ပို့ရရင်ကောင်းမလဲ
ဘိုကြီး”

“ဦးလေးသာဟန်တို့အိမ်ကို ပို့လိုက်ဗျာ။ မနေ့က ညနေခင်း
ကျုပ် တောကို ပြန်လာတော့ ရွာထိပ်မှာတွေ့တယ်။ မနက်ဖြန် မြက်
လာပို့ပေးပါဦးလို့ ပြောလိုက်တယ်ဗျ”

“အေး . . . အေး . . . ငါသွားပို့လိုက်မယ်”

ဘိုကြီးစကားအဆုံး သာဆိုင်သည် မြက်ခြင်းကိုထမ်းသည်။

“ကိုသာဆိုင်”

“ဘာလဲကွ”

“အိမ်ဝင်ပြီး မိန်းမအနား ကပ်မနေနဲ့ဦးနော်။ ထမင်းစား
အချိန်မီ ပြန်လာခဲ့။ နောက်ကျရင်တော့ မချန်ဘူး။ အကုန်စား
ပစ်မှာ”

“မင်းကွာ၊ တော်တော် ကိုယ်ချင်းမစာတဲ့ ကလေးပဲ”

နှစ်ဦးသား ရယ်ရယ်ကျဲကျဲပြုပြုကြရင်း အပြိုင်ပြီးနေကြသည်။

“မင်းအလှည့် ကျရင်သိမယ်။ မင်းနဲ့မြသစ်ရရင် ညညကင်း
စောင့်ခိုင်းပစ်မယ်၊ ဒါမှ”

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ မဟုတ်ကဟုတ်က”

“ကဲ သွားမယ်ဟေ့၊ ဘာမှာဦးမလဲ”

“အဖေနဲ့ အမေဆီတော့ မမှာတော့ဘူးဗျာ”

“ဒါဆိုရင် မြသစ်ဆီ မှာချင်တယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲပြော ဘာမှာမလဲ”

“ဘိုကြီးက ချစ်တယ်ဆိုတာပဲ ပြောလိုက်ပါဗျာ”

ဘိုကြီးက သာဆိုင်စကားအဆုံး အရွံ့တိုက်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဒီကောင်”

နှစ်ဦးသား အပြိုင်ရယ်မိကြသည်။ သာဆိုင်သည် မြက်ခြင်း
နှစ်ခြင်းကို ထမ်းပြီး ဇိမ်ကြီးရွာဆီသို့ ထွက်ခဲ့ပြီ။

“ကိုသာဆိုင်”

“ဟေ”

“ပြောလိုက်နော်”

“ပြောရုံတင် မကဘူးဟေ့၊ မြက်ခြင်းထဲထည့်ပြီး အပါခေါ်ခဲ့မယ်”

“ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျို့။”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ”

ဘိုကြီးမှာ သဘောကျရင်းရယ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သာဆိုင်သည် မြက်ခြင်းများကိုထမ်း၍ သွားနေပြီ။ သာဆိုင်ထံမှ လေချွန်သံ၊ သီချင်းဆိုသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေရသည်။

နေအတော် မြင့်ပြီ။

မကြာပါ။ ကျော်မောင် ပြန်လာသည်ကိုမြင်တွေ့ရသည်။ အသေအချာ ကြည့်တော့ ကျော်မောင်သည် လယ်ကြွက်ကြီးများကို ကြိုးဖြင့် စုစည်းပြီးချည်၍ ခက်ရင်းအဖျားမှာ ချိတ်ပြီးထမ်းရင်း ပြန်လာနေပြီ။ မကြာပါ။ တဲဆီကို ကျော်မောင် ရောက်လာပြီ။ ကြွက်များကို ဖြုတ်၍ မြေပြင်မှာ ချလိုက်ပြီး ပေါက်ပြားနှင့် ခက်ရင်းကို တဲဘေးမှာ ထောင်ထားလိုက်သည်။

ဘိုကြီးက ကြွက်များကိုယူသည်။ လယ်ကြွက်ကြီးတွေက ရှစ်ကောင်။

ကျော်မောင်က လယ်ကွက်များကို စောင့်ရင်း ဟင်းစားရှာရင်းနှင့် ပြန်လာပြီး တဲရှေ့ကွပ်ပုစ်ပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ အဖန်ရည်အိုးနှင့် ဇိမ်ကျနေပြီ။ ဒီတော့ မနက်စာညစာတာဝန်က ဘိုကြီးရဲ့တာဝန်။

ဘိုကြီးက စကားမပြောတော့။ ကျော်မောင်ရှာလာသည့် လယ်ကြွက်ကြီးများကို ရွံ့တွေ့သုတ်ကာ အရံသင့်မွှေးထားသော မီးဖိုတွင် မီးဖုတ်ပြီး အမွှေးများကို ဓားဖြင့်ခြစ်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့်

ကြွက်များကို ရင်ခွဲ၊ အူတွေကလီစာတွေနုတ်သည်။ ကြွက်ကြီးနှစ်ကောင်ကို တုံးတစ်ပြီး ကြော်လိုက်သည်။

သာဆိုင်ပြန်ရောက်သည်နှင့် သုံးဦးဆုံပြီး ထမင်းအတူစားကြသည်။

“ညနေပို့ရဦးမှာလား ကိုသာဆိုင်”

“အေး . . . ဦးပန်းဆယ်အိမ်ကို ညနေဆက်ပို့ရမယ်။

ဦးကျော်ဇံလေးအိမ်က မနက်ခင်းမှ ပို့ပါတဲ့”

“အော်”

ထမင်းစားရင်း ဘိုကြီးက မေးသည်။ သာဆိုင်က ဖြေသည်။ ကျော်မောင်က ဝင်ပြီးမေးသည်။

“မြသစ်တို့အိမ်က ဘာမှာသေးလဲကွ”

ကျော်မောင်ကမေးရင်း သာဆိုင်ကို မျက်စိမှိတ်ပြသည်။

“ဘိုကြီးလာပို့မှ မြက်ကယူမှာတဲ့ ကျော်မောင်ရ။ မင်းတို့ငါတို့ ရိတ်တဲ့မြက်၊ ပို့တဲ့ မြက်ဆိုရင် မကြိုက်ဘူးတဲ့”

“ဟင်း လာပြန်ပြီ ဒီဘူတာ၊ တစ်ခါလာဒီဂိတ်ပဲ ဆိုက်တာပဲ။ နေပါဦး။ ခင်ဗျားတို့က မြသစ်နာမည်မပါရင် မပြောတတ်ကြဘူးလားဗျ”

ဘိုကြီးက ထမင်းနှင့် ကြွက်သားကြော်ကို ပလုပ်ပလောင်းစားရင်း ပြောသည်။ ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်က ရယ်သည်။

“အခုလို မြသစ်နာမည်လေးကြားရတော့ ပိုပြီးစားလို့ သောက်လို့ ကောင်းပြန်ရော”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ဘိုကြီးစကားကြောင့် ရယ်ကြသည်။

ရွှေသာသနာ့မြတ်မင်း

ထမင်းစားပြီးသွားပြီ။ ဒီကနေ့ မြက်ရိတ်တာဝန် အလှည့်ကျ သည့် သာဆိုင်က ခဏနားသည်။ ဘိုကြီးနှင့် ကျော်မောင်တို့က မနားကြ။ သာဆိုင်ကို တဲမှာထားခဲ့ပြီး လယ်ကွက်များဆီ ထွက်ခဲ့ သည်။ သူတို့ အခကြေးငွေယူပြီးစောင့်သည့် လယ်ကွက်များ၏ ကန်သင်းချုပ်စပ်အထိ သွားပြီး နေရာအနံ့ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ နှစ်နာရီခန့်အကြာ တဲကိုပြန်ခဲ့ကြသည်။

နေစောင်းပြီ။

“ကဲ . . . သွားမယ်ဟေ့”

သာဆိုင်သည် မြက်ခြင်းနှင့်ထမ်းပိုး၊ မြက်ရိတ်တံစဉ်ကိုယူပြီး ထွက်သွားချေပြီ။ ဘိုကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းအိုးတည်သည်။ ပြီးသည်နှင့် မနက်ခင်းက ကျန်သည့် ကြွက်ကင်များကို ပြန်ပြီးကြော် သည်။ ကျော်မောင်က လယ်ကွက်များကို နောက်တစ်ကြိမ် လှည့် ပတ်ကြည့်ရင်း ဟင်းစားရှာရင်း ထွက်သွားသည်။

နေအတော်စောင်းတော့ သာဆိုင်ပြန်လာပြီ။

ကျော်မောင်လည်း ပြန်လာပြီ။

ဘိုကြီးလည်း ထမင်းဟင်းကျက်ပြီ။ ကျော်မောင်ပါလာသည့် ငါးသေးသေးများကို ဆားလူးပြီး နေလှန်းထားလိုက်သည်။ ဘိုကြီးမှာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်။ သာဆိုင်သည် ရွာထဲပြန်၍ မြက်ခြင်းသွားပို့ နေပြီ။ သာဆိုင်ပြန်လာရင် ထမင်းစားကြမည်။ ခဏတဖြုတ်နားပြီး နောက် သုံးဦးသား လယ်ကွင်းများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရဦးမည်။ ကင်းလှည့်ရဦးမည်။

အခန်း (၃)

ဒီကနေ့ မြက်ရိတ်တာဝန်က ဘိုကြီးအလှည့်။

မနက်စောစော မြက်ရိတ်ထွက်ရမည်ဖြစ်၍ ဘိုကြီးသည် စောစီးစွာ အိပ်ရာမှ ထခဲ့သလို ကျော်မောင်ရော သာဆိုင်ပါ အိပ်ရာ မှ ထလိုက်ကြသည်။ သာဆိုင်သည် ထမင်းအိုးကျက်နေပြီဖြစ်၍ အဖန်ရည်အိုးကို ဆက်ပြီးတည်နေသည်။

မိုးမလင်းသေး။ အမှောင်ထုက စိုးမိုးဆဲ။ ထိုအချိန်ရွာဆီမှ လူသံတွေ ကြားရသည်။ ပြီးတော့ လက်နှိပ်မီးရောင်တွေ မြင်ရသည်။ ဘာအကြောင်းရှိသည်တော့ မသိရ။ ရွာထဲမှ လူတွေသည် ဘိုကြီးတို့ တဲနှင့် ရွာအကြားရှိ လယ်ခင်းစောင့်တဲတွေဆီမှ အစောင့်များနှင့် စကားပြောရင်း မေးရင်းရှိသည်ကို ကြားနေရသည်။ ဘာအကြောင်း၊ ဘာကိစ္စပြောနေ မေးနေသည်ကိုတော့ မသိကြရ။ လူသံတွေကို နား ထောင်ခြင်းအားဖြင့် လူတွေတော်တော်များသည်ဟု ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ခန့်မှန်းမိကြသည်။

“ဘာကိစ္စဖြစ်တယ်တော့ မသိဘူးဗျ။ လူသံတွေတော့ ကြား နေရတယ်”

ဘိုကြီးက လက်ဖက်ရည်အိုးတည်နေသည့် သာဆိုင်အနီးရပ်ရင်း လူသံတွေကြားရာ ရွာဆီကို ကြည့်ရင်းပြောသည်။ ကျော်မောင်ကပါ ထိုင်ရင်းမှ မတ်တတ်ရပ်ပြီး လှမ်းမေးကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဘိုကြီး၊ ရွာမှာတော့ တစ်ခုခုဖြစ်ပုံရပြီ”

“လူသံတွေက အများကြီး”

ကျော်မောင်က ပြောသည်။ သာဆိုင်ကလည်း မီးမှုတ်ရင်း ပြောသည်။ လူသံများကို နားစွင့်ရင်း ကြည့်နေကြသည်။ စကား မပြောမိကြတော့။ ရွာထဲမှလာနေသူတွေသည် စကားတွေပြောရင်းနှင့် လက်နှိပ်မီးများနှင့် လမ်းဘေးရှိ လယ်ကွင်းတွေ၊ တောတန်းတွေ၊ ချုံစပ်တွေဆီ ထိုးကြရင်းနှင့် ဘိုကြီးတို့တဲဆီ လာနေချေပြီ။ ဘိုကြီးတို့ တဲနှင့်နီးလေ လူသံတွေကို ပီပီပြင်ပြင် ကြားရလေဖြစ်သည်။

မကြာပါ။ လူအုပ်ကြီးနီးလာသည့်အချိန် ဘိုကြီးက ရှိုးခနဲ မြည်အောင် လက်ခေါက်မှုတ်သံပြုပြီး လက်နှိပ်မီးလှမ်းပြသည်။

“ရှိုး . . . ရှိုး . . . ”

ဘိုကြီးလက်ခေါက်မှုတ်သံအဆုံး ရွာဆီမှလာနေသည့် လူ အုပ်ဆီမှ လက်ခေါက်မှုတ်သံနှစ်ချက် ပြန်ပြုသည်။ လက်နှိပ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးပြသည်။ ဘိုကြီးက နောက်ထပ်လက်နှိပ်မီးဝှေ့ယမ်းပြလိုက် သည်။ ရွာဆီမှလူတွေဆီကလည်း လက်ခေါက်မှုတ်သံ တရွှီရွီနှင့် လက်နှိပ်မီးတဝင်းဝင်း ယမ်းပြရင်း ရှိသည်။

မကြာပါ။ ရွာဆီမှ လူအုပ်ကြီးသည် ဘိုကြီးတို့တဲဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲဟေ့”

“ရွာထဲကကွ သန်းမောင်တို့ အုန်းကြိုင်တို့ဟေ့”

“ကာလသားခေါင်းတွေကွ”

“ကာလသားတွေဟေ့၊ ကာလသားတွေ”

ကျော်မောင်က လှမ်းမေးတော့ ပြန်ပြီးပြောသံ ကြားရသည်။ မှန်သည်။ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သည် ကိုသန်းမောင်တို့ ကိုအုန်းကြိုင်တို့၏ အသံများကို မှတ်မိသွားသလို ဘိုကြီးတို့တဲရှေ့ရောက်လာပြီ။ ဘိုကြီး တို့အဖွဲ့သည် ကိုသန်းမောင်တို့အဖွဲ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ လူ ၂၀ နီး ပါးရှိသည်။ ဓားတွေ၊ လှံတွေ၊ လေးခွတွေ၊ ပြီးတော့ လက်နှိပ်မီးတွေ ကိုယ်စီနှင့် ပုဆိုးများကို တိုတိုဝတ်ထားကြသည်။ လူငယ်များသည် ဘိုကြီးတို့၏ တဲရှေ့မှာ ရပ်ကြသည်။ တဲရှေ့မြေကွက်လပ်မှာ ပြည့် ကျပ်သွားသည်။

“ကိုကြီးသန်းမောင် ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ဘာပြုလို့လဲ ကိုအုန်းကြိုင်”

ဘိုကြီးနှင့် သာဆိုင်က အလောတကြီးမေးသည်။

“ဦးကြည်တင် နွားသားအမိ ပျောက်သွားလို့ကွ”

“နွားအခိုးခံရလို့ဟေ့”

“ဒီဘက်မှာများ ဘာသံကြားသေးလဲဟေ့”

ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်ကမေးသည်။ အခြားလူတွေ ကပါ မေးကြသည်။

“ငါတို့လဲ ညကအလှည့်ကျစောင့်နေကြတာပဲကွ။ ဒီဘက်ကိုတော့ နွားဆွဲလာတာမျိုး၊ မသင်္ကာဖြစ်မယ့် အခြေအနေမျိုး မတွေ့မိဘူး”

ကျော်မောင်က ဖြေသည်။ ကိုအုန်းကြိုင်က ဝင်ပြောသည်။
“ဒါဆိုရင် နောက်ညတွေမှာ ဂရုပြုလိုက်ကြဦး။ နွားဆွဲလာ
တာမျိုး၊ လူစိမ်းကပ်လာတာမျိုးတွေရင် ရွာထဲကို အမြန်အကြောင်း
ကြားကြစမ်းပါကွာ”

“စိတ်ချပါ ကိုအုန်းကြိုင်”

ဘိုကြီးက ဖြေသည်။

“နွားမသားအမိအတွဲက လွတ်များသွားသလား။ ရွာထဲကို
ရောအနံ့ ရှာပြီးပြီလား”

သာဆိုင်ကမေးသည်။ ကိုသန်းမောင်ပြောသည်။

“ရှာပြီးပြီကွ။ ခိုးသွားတာ သေချာပေါက်ကွ။ ဘာပြုလို့လဲဆို
တော့ နွားချည်တဲ့နေရာမှာဖိနပ်ရာ တွေတာရယ်၊ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်
ကျနေခဲ့တာ ရယ်ကိုကြည့်ရင် သူ့ခိုးလက်ပါသွားပြီလို့ အတပ်ပြော
လို့ ရနိုင်တယ်ကွ”

ကိုသန်းမောင် စကားအဆုံး ကျော်မောင်ကမေးသည်။

“ရွာအပြင်ကို ခြေရာခံတော့ ဘယ်ဆီသွားတယ်ထင်သလဲဗျာ”

“ဒါကတော့ လိုက်တုန်းပဲ။ ကံသေကံမ ပြောလို့မရသေးဘူး။
တောင်ဘက်အထွက်များဖို့ဖြစ်နိုင်တယ်။ မြောက်ဘက်တော့ မဖြစ်
နိုင်ဘူး”

“စမ့်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ ရှိဦးမယ်ထင်တာပဲ။ တချို့က
မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် လိုက်ရှာဖို့သွားနေကြတယ်”

“ကျုပ်တို့ကတော့ ဒီခုနစ်စဉ်ကွင်းတောင်ဘက် ပေါက်
ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် လိုက်ရှာဖို့ ထွက်လာကြတာ”

ကျော်မောင်အမေးကို လူငယ်များက ပြောကြသည်။ ဦးကြည်တင်
နွားသားအမိပျောက်မှုကို အတော်ကြာကြာပြောမိကြသည်။ ထင်
ကြေး အမျိုးမျိုးပေးကြသည်။ အတော်ကြာသည်နှင့် ကိုသန်းမောင်
က . . .

“ကဲ ဘိုကြီးရော၊ ကိုကျော်မောင်ရော၊ ကိုသာဆိုင်ရော နောက်
ရက်တွေ၊ နောက်ညတွေမှာဆိုရင် အထူးဂရုစိုက်ပြီး သတိဝီရိယ
ပိုပြီး ထားကြပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ကိုကြီးသန်းမောင်”

ဘိုကြီးက ဖြေသည်။ ကိုသန်းမောင်က . . .

“ဒီခုနစ်စဉ်လယ်ကွင်းမှာရှိတဲ့ လယ်စောင့်တဲတွေကိုလဲ
အကြောင်းကြားပေးပါဦး။ ထူးခြားမှုရှိရင်၊ လူစိမ်းကပ်တာမြင်ရင်
ရွာထဲကို သတင်းအမြန်ပို့ပါလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါမှလဲ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုရှိမှာလေ”

“စိတ်ချပါ”

ကိုအုန်းကြိုင်ပြောသည်။

“ကဲ သွားကြမယ်ဟေ့။ ပေါက်ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် အချိန်
ရသလောက် ရှာလိုက်ကြဦးမယ်”

“ဟုတ် သွားကြစို့”

“တွေ့ရင်တော့လား သတ်ကိုပစ်မယ်”

“အမှုန့်ကို ကြိတ်ပစ်မယ် . . . ဟင်း”

ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်တို့ဦးစီးသည့် ဇိမ်ကြီးရွာထဲမှ

လူငယ်အဖွဲ့သည် လယ်ကွင်းထဲမှာ ရှိသည့် လမ်းကြောမှတစ်ဆင့် ပေါက်ချောင်းရိုးဘက်သို့ သွားနေကြပြီ။ မကြာပါ။ လင်းရောင်ခြည် သမ်းပြီ။ လင်းနေချေပြီ။

“ဟိုတစ်ချိန်က တခြားရွာကနွားတွေ ပျောက်တယ်လို့ကြား ဖူးတာပါ။ အခုတော့ ကျုပ်တို့ဖိမ်ကြီးရွာကို အစပျိုးပြီနဲ့တူတယ်ဗျ”

ဘိုကြီးကပြောသည်။ ကျော်မောင်ရော သာဆိုင်ပါ တွေးရင်း ရှိသည်။ သူတို့မှာတော့ အလုပ်သမားဖြစ်နေ၍ ကျွဲနွားများ ပျောက် သည်။ နွားသူခိုးပူရပြီဆိုတာသိရတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ မိုးလေဝသကောင်းမှ တောင်သူတွေ သီးနှံရမည်။ တောင်သူရမှ လက်လုပ်လက်စားတွေ အဆင်ပြေမည်။ ဒါအမှန်ကန်ဆုံးသဘာဝ။

ပြီးတော့ တောင်သူလယ်သမားတွေ အားထားရသည့် နွားတွေ ပျောက်နေမည်။ အခိုးခံရမည်ဆိုလျှင်လည်း ဘိုကြီးတို့လို အလုပ် သမားတွေအတွက် သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ခံစားနေရမည်က အမှန်။ အခုပင်လျှင် မိမိတို့ရွာက ဦးကြည်တင်မိသားစုအပိုင် နွား သားအမိနှစ်ကောင် ပျောက်သွားပြီတဲ့။ ပြောပုံဆိုပုံအရဆိုရင် နွားသူ ခိုးတွေ ခိုးသွားတာ သေချာပြီ။

“တောက် . . . တော်တော်လူမဆန်တဲ့လူတွေပဲနော်။ ပစ္စည်း ခိုးရုံတင် မကဘူး။ နွားတွေပါ ခိုးတာတဲ့”

ဘိုကြီးက ဒေါသနှင့်ပြောမိသည်။ သာဆိုင်က . . .

“ဒါဘာဟုတ်မှာလဲ ကောင်လေးရ။ ငါတို့ငယ်ငယ်ကဆိုရင် နွားတွေ ခိုးရုံတင်မကဘူး။ လူယူတာမျိုး ကြုံဖူးတယ်။ လူယူသွားပြီး ရင် ဘယ်နေရာ ဘယ်ကိုလာပြီး ဘယ်လောက်နဲ့လာရွေးဆိုပြီး

မှာခဲလို့ ခဏ ခဏသွားပြီး ရွေးရတာမျိုးရှိခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ နေ့ခင်း မှာတောင် နွားခိုးအဖွဲ့က ပြောင်ကျကျ ဝင်ဆွဲသွားတာမျိုး ကြုံဖူး တယ်ကွ”

“ဒါဆိုရင် လူပြန်ပေး၊ နွားပြန်ပေးအဖွဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဘိုကြီးရ၊ နွားပြန်ပေးဂိုဏ်းပေါ့။ လူပြန်ပေးဆွဲ တာက တစ်မျိုးယုတ်မာကြတာ။ နွားပြန်ပေးက တစ်မျိုးကောက်ကျစ် တာကွ”

“အင်း ရေသာခို အချောင်လိုက်တဲ့လူတွေ လက်ကြော မတင်းသူတွေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေပေါ့”

“မှန်တာပေါ့”

“ဒီကောင်တွေမိရင် သတ်ပစ်မယ်ဗျာ၊ ဒီလောက်တောင် စော်ကားတာ”

ဘိုကြီးက ပြောတော့ ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်က ပြုံးသည်။

“ကဲပါကွာ . . . နောက်ရက်တွေ ကြုံရဦးမှာပါ”

သာဆိုင်ကပြောသည်။ သာဆိုင်စကားအဆုံးကျော်မောင်က . . .

“ကဲ အဲဒါအရေးမကြီးဘူး။ ပွဲဦးထွက်တော့ လက်တည့်စမ်းသွား ပြီ။ ဘာပြောပြော ဦးကြည်တင်ရဲ့ နွားသားအမိပါသွားပြီ။ ဒီတော့ ကာလသားခေါင်း ကိုသန်းမောင် ပြောသွားသလို မင်းတို့ငါတို့ပါ ဝိုင်းဝန်းပြီး နေ့ရော ညပါ ဂရုစိုက်ကြမူဖြစ်မယ်။ တော်ကြာ၊ ငါတို့ တာဝန်ယူပြီးစောင့်ရတဲ့ စပါးခင်းတွေပါ ဝင်ရိတ်သွားရင် တို့အဖွဲ့ နာမည်ပျက်ကုန်မယ်ကွ”

“ဒါလဲ ဟုတ်တယ်ဟ”

ရွှေသာသနာ့မြတ်မင်း

သာဆိုင်က ဘိုကြီးနှင့် ကျော်မောင်စကားအဆုံး ဝင်ပြောသည်။

“တပ်လှန့်တဲ့သဘောဆိုတော့ ပိုပြီးဂရုစိုက်ရမှာ အမှန်ပဲကွ။ ကဲ ဘိုကြီး မင်းလဲအချိန်ရှိတုန်း မြက်ရိတ်သွားတော့။ ကျော်မောင် မင်းလဲ ဟင်းစားရှာရင်း စပါးခင်းတွေ ပတ်ကြည့်တော့။ ငါလဲ ထမင်း ချက်ဖို့ လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဘိုကြီးနှင့် ကျော်မောင်က ဘာမျှမပြောတော့။ ဘိုကြီးက မြက်ခြင်းနှစ်ခြင်း၊ ထမ်းပိုးနှင့် တံစဉ်ကို ယူပြီး မြက်ရိတ်ရန် ထွက်သွား ချေပြီ။ ကျော်မောင်က အိပ်ရေးမဝဟန်နှင့် တစ်ချက်သမ်းဝေပြပြီး ခက်ရင်းနှင့် ပေါက်ပြားယူပြီး လေးခွလွယ်အိတ်ကိုလွယ်၍ နှီးခ မောက်ကြီးဆောင်းကာ ခုနစ်စဉ်ကွင်းလယ်တောဆီသို့ ထွက်သွား တော့သည်။

သာဆိုင်တစ်ဦးတည်းသာ ထမင်းဟင်းချက်ရင်း တဲမှာ ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။

အခန်း (၄)

မြက်ခြင်းနှစ်ခြင်းကို စောင်းချမ်းပင် အရိပ်တွင်ချသည်။
“မြသစ် မြက်ရောက်ပြီ။ ဒီစက်ခုံဘေး ပုံထားလိုက်မယ်နော်”

“အင်း . . . ”

“မြက်တွေ စင်းပေးခဲ့ရဦးမှာလား”

“ရပါတယ်”

“ဦးလေးငွေမှန်ရှိလား”

“ရှိတယ်. . . အဲ. . . ဦးလေးကြည်တင်တို့ အိမ်ဘက်သွားတယ်”

ဘိုကြီးက မေးရင်း မြသစ်ကိုကြည့်သည်။ မြသစ်ကိုကြည့်ရင်း နှင့် ချထားသော မြက်များအနီးရပ်ကာ မြက်ထမ်း ထမ်းပိုးကို ကိုင် ထားသည်။ မြသစ်က အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာထိုင်ရင်း ဆန်ပန်းထဲမှ ဆန်များကို စပါးလုံး ရွေးရင်းရှိသည်။

“ဒေါ်လေးပေါ ဘယ်သွားလဲ”

“အဖေနဲ့အတူ ပါသွားတယ်”

“ဦးလေးကြည်တင်တို့အိမ်ပဲလား”

“အင်း”

ဘိုကြီးက ပြောရင်း၊ မြက်ခြင်းများအနီးထိုင်လိုက်ရင်း ထမ်းပိုးကို ဖြောင်းခနဲမြည်သံပြုအောင် မြေပြင်မှာချလိုက်သည်။ ထမ်းပိုးကျသွားသည့် အသံကြောင့် မြသစ်က ဖျပ်ခနဲလှမ်းကြည့်တော့ ဘိုကြီးကပြုံးသည်။

“မြသစ်”

“ဘာလဲပြော”

“ဟို . . . လယ်ကြွက်သား စားဦးမလားဟင်”

“ဟင့်အင်း ရွံစရာကြီး၊ မြသစ် မကြိုက်ဘူး”

“တကယ်လား”

မြသစ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဘိုကြီးရိတ်လာသည့် မြက်များထဲ၌ ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်မသိအောင် ဝှက်ယူလာသည့် လယ်ကြွက်ကင်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ”

“ဟင်”

ကျပ်တင်ထားသည့် လယ်ကြွက်ကင် နီရဲရဲကြီးကိုကြည့်ရင်း မြသစ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဘိုကြီးက လယ်ကြွက်ကင်ကြီးကို ကိုင်ရင်းပြနေဆဲ။

မြသစ်မှာ မေးရင်း ရယ်ချင်နေသည်။ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း နှုတ်ခမ်းစူထားသည်ကြောင့် ဘိုကြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟို နင် စား . . . စားစေချင်လို့၊ ဟိုလူတွေမသိအောင် ယူခဲ့တာပါဟာ၊ နင်ကလဲ”

“အင်း . . . ဒါဆိုရင် ကိုကျော်မောင်နဲ့ ကိုသာဆိုင်ကို တိုင်ပြောမယ်”

“ဟာ . . . မြသစ်ကလဲ”

ဘိုကြီးက ပြောရင်း မြက်ခြင်းထဲ လက်နှင့်မွေ့နေသည်။ ခြင်းထဲမှာ မြက်မရှိတော့။ အစီအရီပုံရမည့် မြက်များကလည်း အမြီးပြန်ခေါင်းပြန် ပုံထားမိသည်။ မြသစ်က ဘိုကြီးကိုကြည့်လိုက်၊ မြက်ပုံထားသည်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် မရယ်မပြုံး။

“နွားသွားရှာတဲ့လူတွေ ပြန်ရောက်ပြီလား မြသစ်”

“ပြန်ရောက်ပြီတဲ့”

“နွားတွေကော တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“မတွေ့ဘူးတဲ့”

“တော်တော်အတင့်ရဲတဲ့ နွားသူခိုးတွေ။ တွေ့ရင် သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်။ မြသစ်တို့ နွားတွေလဲ ပါသွားဦးမယ်။ ညညဂရုစိုက်”

မြသစ်ကမဖြေ။ ဝင့်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ခပ်တည်တည်နေသည်။ ဘိုကြီးကတော့ မြသစ်ကျေနပ်အောင်၊ မြသစ်နှင့် စကားကြာကြာပြောရအောင် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ဆဲ။ ရင်ထဲက ချစ်နေမိတာ ရိပ်မိအောင် မျက်လုံးများနှင့်အသံပြုနေဆဲ။ မြသစ်ကတော့ မတူမတန်သလိုနှင့် မသိဟန် ဆောင်ရင်း ခေါင်းငုံ့ရင်းရှိသည်။ အော် . . . အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား၊ ဘဝချင်းက ကွာခြားနေသည်

မဟုတ်ပါလား။ ဘဝချင်းက မိုးမြေ၊ အပူနှင့် အအေး။

“ညနေတစ်ခေါက်လာပို့ဦးမယ်နော်”

“ပို့လေ”

“မြက်ပို့ခကို ဆန်ပဲပေးပါ။ ဆန်ပြတ်တော့မယ်တဲ့။ ဟိုလူတွေ

က မှာလိုက်လို့”

“ရပါတယ်”

ဘိုကြီးမှာ ဘာစကားဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။ မြက်ခြင်း နှုတ်ခမ်းကိုကိုင်ရင်း လက်က မြက်ခြင်းကိုလှည့်နေသည်။

“မြသစ် . . . ငါ . . . ငါပြန်ရတော့မလား”

“ဘာ . . . ပြန်လေ၊ မပြန်လို့ ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

“ဟို . . . ဘာမှာချင်သေးလဲဟင်၊ ဟိုလေ . . . ကြွက်သား မှာဦးမလားလို့”

“ဟင့်အင်း”

ဘိုကြီးက ပြောရင်းထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထလိုက်သည်။ ရင်ထဲ မှာ မြသစ်နှင့် စကားပြောခွင့်ရ၍ ကျေနပ်မိသည်က အမှန်။ သို့သော် ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်မှုအချို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ဝမ်းနည်းသလို ခံစား နေရသည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။ ပြန်တော့မည်ဟု ပြောခဲ့တာ မှားသွားပြီဟု စိတ်ထဲထင်နေမိသည်။ ပါးစပ်က ပြန်တော့မည်ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း ခြေထောက်က မြသစ်အနီးမှ မခွာမိသေး။ ဖြစ်နိုင်ရင် မြသစ်အနီးမှ မခွာချင်။ သို့ကလို ထိုင်ပြီး ရိုးမြေကျ ကြည့် ချင်ပါဘိတော့။

“ပြန်တော့မယ် မြသစ်”

“အင်း . . . ”

ပြောရင်းမှ ရပ်ရင်းရှိသည့် ဘိုကြီးကိုကြည့်ရင်း မြသစ် စိတ် မရှည်ချင်တော့။ ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောသော်လည်း မြသစ်မျက်လုံး များက ဘိုကြီးကို နှင်လွှတ်နေမိသည်က အမှန်။

ဘိုကြီးသည် ဟင်းခနဲ လေပူတစ်ချက်ချပြီး မြက်ခြင်းနှစ်လုံး ကို ထမ်းပိုးမှာစွပ်သည်။ ပခုံးမှာ တင်လိုက်သည်။ ဘိုကြီး နှုတ်မဆက် တော့။ နှုတ်ဆက်ဖို့ သတ္တိမရှိတော့။ ဖြစ်နိုင်ပါက ဒီနေရာ၌ပင် မြသစ်ကို ချစ်နေပြီဟု ရင်ကိုခွဲ၊ အသည်းကို ထုတ်ပြလိုက်ချင် ပါသည်။

“မြသစ်ရယ်”

ဇိမ်ကြီးရွာထဲမှ ရွာအပြင် ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက် လယ်စောင့်တဲဆီ ပြန်ခဲ့သည်။ အဆုံးအစ မရှိသည့် လယ်ကွင်းတွေ၊ စပါးခင်းတွေကို မြင်နေရသည်။ အဝေးဆီမှ ပြက္ခရွှေ တောင်တန်းကြီး၊ တောတန်းတွေ၊ သစ်ပင်ကြီးတွေနှင့် လယ်စောင့်တဲ အချို့ကိုလည်း မြင်နေရသည်။

“တွေ့ခဲ့ရဲ့လားကွ”

သာဆိုက်က ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် မေးသည်။

“ဘာကို တွေ့ရမှာလဲ ကိုသာဆိုက်ရ”

“အော် . . . မင်းရွာထဲသွားတော့ မြသစ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လားလို့ မေးတာ ကောင်လေးရ”

“တွေ့တယ်၊ စကားလဲ ပြောခဲ့ရတယ်”

“ဘာလဲ၊ မြသစ်က မင်းကို ချစ်သတဲ့လား”

“ဟာဗျာ . . . ကြံကြီးစည်ရာ။ ရိုးရိုးတန်းတန်း စကားပြော ရတာပါဗျာ။ ချစ်စကား ကြိုက်စကား မပြောရဲသေးပါဘူး”

“သိဘူးလေကွာ။ စကားပြောခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ ရည်းစား စကား ပြောခဲ့ရတယ်လို့ထင်လို့ မေးတာပါ ဆရာရယ်။ ဒေါသကြီးပဲ”

ဘိုကြီးဘာမှ မပြောတော့။ တဲရှေ့က ကွပ်ပျစ်မှာပင် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဇိမ်ကြီးရွာဆီ ကြည့်နေသည်။

“ညနေ ပို့ရဦးမှာလား”

“ဟုတ် . . . မြသစ်ကတော့ လာပို့လှည့်တဲ့”

“ဦးလေးငွေမှန်တို့ အရီးလေးပေါတို့ မရှိဘူးပေါ့”

“မရှိဘူးဗျ။ နွားပျောက်တဲ့ ဦးလေးကြည်တင်တို့အိမ် သွား တယ်တဲ့”

ဘိုကြီးစကားကြောင့် သာဆိုင် မျက်နှာရှုံ့သွားသည်။

“နွားရှာသွားတဲ့အဖွဲ့တွေ ပြန်ရောက်ပြီတဲ့လား”

“ရောက်ပြီတဲ့”

“နွားတွေ့သတဲ့လား”

“ဟင့်အင်း မတွေ့ဘူးတဲ့”

“အင်း ခုချိန်ဆိုရင် စမံမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ကနေ ပန်းလောင် မြစ်ကို ကူးပြီး ပြက္ခရွေတောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် ရောက်လောက်ပြီ။ ဒါမှမဟုတ် အမဲတောင် ပေါ်ပြီးရောပေါ့ကွာ။ ခက်ပါတယ်ကွာ။ ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိတဲ့ နွားသူခိုးအဖွဲ့က တစ်မျိုး”

သာဆိုင်က ပြောရင်း အရေဆုပ်၊ ရင်ခွဲပြီးသည့် ကြွက်ကြီး နှစ်ကောင်ကို ဝါးညှပ်နှင့်ညှပ်ပြီး မီးဖိုပေါ်တင်ပြီး ကျပ်ကင်နေသည်။

ရဲရဲနီနီ ကြွက်ကင်ကြီးနှစ်ခုကိုကြည့်ရင်း ဘိုကြီး ငေးနေမိသည်။

“အသည်းတွေ၊ အူတွေ မရှိတော့တဲ့ ကြွက်ကြီးတွေလို ဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲ”

လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည့် ဘိုကြီးစကားကြောင့် မျက်လုံးပြူး သွားသူက သာဆိုင်။

“အလို မောင်ရင်လေး၊ ဆရာလေး ဘယ်လိုဘယ်လို၊ အသည်း တွေ အူတွေမရှိတဲ့ ကြွက်တွေလိုဖြစ်ရင်ကောင်းမယ်။ ဟုတ်စ။ အံမယ် . . . တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား။ ဟုတ်ပြီ ဒီကနေ့ မြသစ်နဲ့ ထူးခြားမှုတော့ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဆိုပါဦး”

သာဆိုင်က ကြွက်ကင်များဆီကြည့်လိုက်၊ ဘိုကြီးဆီကြည့် လိုက်နှင့် ရှိသည်။

ဘိုကြီးက မြသစ်အိမ်ရောက်ပုံ၊ စကားပြောပုံ အစအဆုံး သာဆိုင်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အော် . . . ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါ အခွင့်အရေးကွ။ ဒီလိုအခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါမရဘူး ကွ။ ငါသာဆိုရင် ဝါဆိုကို ပြာသိုနားကပ်ပြီး တစ်ခါတည်း ချစ်တယ် ဆိုပြီး ရင်ဖွင့်ပြလိုက်မှာ”

“ကျုပ်က ချစ်တယ်ပြောရင် မြသစ်က ပြန်ချစ်တယ်လို့တော့ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပါးရှစ်စိတ်ကွဲမှာတော့ အမှန်ပဲ”

“အင်း . . . ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ”

သာဆိုင် ဘာမျှမပြောတော့၊ ဘိုကြီးလည်း မဖြေတော့။ ထိုအချိန် ကျော်မောင်ပြန်လာပြီ။ လက်ထဲမှာ ကြွက်မပါလား။ ဖားပေါင်စင်းကြီး

ရွှေသာသနာမြတ်မင်း

သုံးကောင်ပါလာသည်။ ကျော်ဆိုင်က ဖားကြီးများကို သာဆိုင်လက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ သာဆိုင်က ဖားများကို ရင်ခွဲရင်း ဘိုကြီး အကြောင်းကို ကျော်မောင်သိအောင် ဖောက်သည်ချရင်းရှိသည်။ ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်မှာ ပြောလည်းပြော ရယ်လည်းရယ်နှင့် ရှိကြသည်။

သာဆိုင် ဖားကိုင်ပြီးတော့ မနက်စာစားကြသည်။ စားပြီး ခဏ နားကြသည်။ နေစောင်းတော့ ဘိုကြီးက မြက်ရိတ်ထွက်။ သာဆိုင်က ထမင်းဟင်းချက်။ ကျော်မောင်က လယ်ခင်းတွေဘက် အစောင့်ကင်းလှည့် ထွက်သည်။

မြက်ခြင်းနှစ်ခြင်းပြည့်တော့ ဘိုကြီးတဲကို ပြန်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် သာဆိုင်ကို မြက်ရိတ်တံစဉ်ပေးခဲ့ပြီး ဇိမ်ကြီးရွာဆီ သွားမည်ဟု မပြောနှုတ်လည်းမဆက်ဘဲ မြက်ခြင်းကိုထမ်းသွားသည်။ ဘိုကြီးကို ကြည့်ရင်း သာဆိုင်ပြုံးမိသည်။

“ဒီကောင် အချစ်စိတ်မွန်နေပြီ။ မြသစ်ကသာ မချစ်ဘူး ပြောရင် ရူးများရူးသွားမလားပဲ” ဟု တွေးနေသူက သာဆိုင်။

ဘိုကြီးသည်ဇိမ်ကြီးရွာဆီသို့ မြက်ခြင်းများကို ညွတ်ပဲ့ညွတ်ပဲ့ နှင့် ထမ်းရင်းသွားနေသည်။

အခန်း (၅)

“မနေ့ညက ကိုကျော်ညွန့် နွားတစ်ကောင် ပါသွားပြီတဲ့ဗျို့။”

“ဟင်”

“ဟာ”

မနက် မိုးမလင်းသေး။ ဇိမ်ကြီးရွာထဲမှ လက်နှိပ်မီးနှင့် ပြန် လာသည့် ဆုံကုန်းကြီးလယ်ခင်းစောင့် ကိုဖိုးအံ့က ဘိုကြီးတို့တဲရှေ့ အရောက် ဖောက်သည်ချလိုက်သည်။ ကိုဖိုးအံ့စကားကြောင့် ဘိုကြီး တို့အဖွဲ့ အံ့အားသင့်ရင်း တုန်လှုပ်သွားရချေပြီ။

“ထိုင်ပါဦး ကိုကြီးဖိုးအံ့ရဲ့၊ ဘယ်အချိန်က ပါသွားတာလဲဗျာ”

ဘိုကြီးကမေးသည်။ ကိုဖိုးအံ့က ဘိုကြီးတို့ အဖန်ဝိုင်း ကွပ် ပျစ်ပေါ်သို့ သူ၏လက်စွဲတော် ငှက်ကြီးတောင်ဓားကိုချရင်း၊ ပါးစပ် ထဲမှ ဝါးထားသော ကွမ်းဖတ်များကို ဖိုးခနဲထွေးထုတ်ရင်းဖြေသည်။ ဘိုကြီးတို့သုံးဦးသားမှာ ဘာမှမပြောနိုင်ကြ။

ကြည့်စမ်း။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်ရက်ခန့်က ဦးကြည်တင် နွားသား အမိ ပါသွားပြီ။ အခု ဦးကျော်ညွန့် ခိုင်းနွားတစ်ကောင် ပါသွား ပြန်ပြီတဲ့။

“ရွာထဲမှာ ကင်းတွေဘာတွေ ချမထားဘူးလား ကိုကြီးဖိုးအုံ”
“ချတော့ချတယ်ကွ၊ ခက်နေတာက နွားခိုးအဖွဲ့က လူ
အင်အားက များတာရော၊ လိုက်ရဲလိုက်ကြည့် သိလို့ကတော့ ရွာကိုမီး
တင်ရှို့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေကြောင့် တို့ရွာသားတွေ ကြောက်နေ
ကြတာကွ”

“မဆိုင်တာ ကိုကြီးဖိုးအုံရော၊ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာထဲလဲဝင်သေး။
နွားတွေကိုလဲ မတရားယူသေး။ သူခိုးက လူလူနဲ့လဲ အော်သေး။
ကျုပ်တို့ဇိမ်ကြီးရွာသားတွေ မညီလို့ပါဗျာ”

ဘိုကြီးက မကျေမနပ်ပြောရင်း၊ အဖန်ရည်အိုးကို ကြည့်နေ
သည်။

“ဒါ ကျုပ်တို့ရွာကို သက်သက်စော်ကားတာပဲ ကိုကြီးဖိုးအုံရ”

“အင်း . . . နွားသူခိုးမိအောင်တော့ စောင့်ကြတာပဲဟေ့။
ငါပြောခဲ့သလိုပေါ့ကွာ၊ သူတို့လူအင်အားကများ၊ ရွာကိုမီးတင်ရှို့မယ်
ဆိုတဲ့ သတင်းကလဲ ကြားထားတာဆိုတော့ လူငယ်တွေလဲ အသံ
ကြားတာနဲ့ လန့်နေကြတာပဲကွ။ သူတို့မေးတော့ ဘယ်အချိန် ဝင်ဆွဲ
မှန်းကို မသိကြဘူးတဲ့လေ”

ကိုဖိုးအုံက ပြောရင်း အဖန်ရည်ပန်းကန်ကို မော့သောက်
လိုက်ပြီး ကြွက်ကြော်တစ်တုံးကို ဝါးနေသည်။ ကျော်မောင်က
ပြောသည်။

“ညညမှာလဲ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ အိပ်တယ်လို့ သိပ်မရှိဘူးဗျ။
ဒီကောင်တွေ လယ်ကွင်းတွေဘက်ကလာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စမုံမြစ်
ရိုး ဘေးတိုက်ဆင်းပြီး ရွာအနောက်ဘက်ကဝင်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဒါမှမဟုတ် ရွာတောင်ဘက် ပေါက်ချောင်းရိုးအတိုင်း ဆင်းပြီးလာ
တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျော်မောင်အပြောစကားကြောင့် ကိုဖိုးအုံ အပါအဝင်
သာဆိုင်နှင့် ဘိုကြီးကပါ ငြိမ်နေကြသည်။ ဘိုကြီးက . . .

“တော်တော်အတင့်ရဲတဲ့ လူတွေဗျာ။ ဒီပြင်ရွာကော နွား
ပျောက် ကျွဲပျောက်သတင်း ဘာကြားသေးလဲ ကိုကြီးဖိုးအုံ”

“ကြားတယ်ကွ၊ ဒီစမုံမြစ်ရိုးက ပခန်းရွာမှာလဲ နွားအခိုးခံရ
တယ်တဲ့။ သပြေတောင်းအရှေ့ဘက် မကွရွာရွာမှာလဲ နွားတွေပါ
သွားတာပဲတဲ့”

“တောက်”

ကိုဖိုးအုံ စကားအဆုံး တောက်ခေါက်သူက ဘိုကြီး။

နွားပျောက်ကိစ္စတွေ တော်တော်ကြာကြာ စကားပြောဖြစ်ကြ
သည်။ နောက်တော့ ကိုဖိုးအုံသည် သူတို့စောင့်သည့် ဆုံကုန်းကြီး
လယ်ကွင်း ဆီပြန်သွားပြီ။ ကိုဖိုးအုံမှာလည်း ဘိုကြီးတို့လို ဆင်းရဲသား
ပေမို့ လယ်စောင့်တဲမှာပဲ နေရသူဖြစ်သည်။ ကိုဖိုးအုံတို့အဖွဲ့က
ငါးဦး။ ဘိုကြီးတို့နှင့် သိပ်ပြီးမဝေး။

“အင်း . . . ပါသွားတဲ့နွားတွေ အမဲပေါ်လောက်ပါပြီ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငါလဲ အမဲပေါ်ပြီးပြီလို့ ထင်တာပဲ”

ဘိုကြီးစကားအဆုံး သာဆိုင်က မှတ်ချက်ပြုသည်။

ကျော်မောင်က သူတို့စကားကို လက်မခံ။

“ဟေ့ကောင် သောက်ရူးတွေ၊ ဒီလောက်များတဲ့နွားတွေ
အမဲပေါ်မလားကွ။ အရှေ့ရမ်းပြည်နယ်ဘက် ပို့ချင်ပို့မှာ။ ပြီးမှ

နယ်စပ်ကိုထုတ် နိုင်ငံခြားကို ပို့ချင်ပို့မှာပေါ့ဟ။ ထိုင်းနိုင်ငံဘက် ပို့ဖို့ များတယ်။ ငါတော့ အဲသလို ထင်တာပဲ”

ကျော်မောင်သုံးသပ်ချက်ကို ထောက်ခံသည့်အနေနှင့် သာဆိုင် ရော ဘိုကြီးပါ ခေါင်းညိတ်ပေးမိကြသည်။ သူတို့အဖွဲ့က အဖန်ရည် နှင့် ကြွက်ကြော်၊ ထမင်းကြော်ကိုစားရင်းရှိသည်။

မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ပြီ။ ဒီကနေ့ မြက်ရိတ်အလှည့်ကျသူက ဘိုကြီး။

ဘိုကြီးသည် ထမင်းကြော် လေးငါးဇွန်းကို ဆက်တိုက်စားပြီး မြက်ခြင်းများကိုထမ်း၍ တဲမှထွက်သွားချေပြီ။ ကျော်မောင်က လယ် ကွက်တွေ လုံခြုံရေးအတွက် ပတ်ကင်းလှည့်ရင်း ဟင်းစားအရှာ ထွက်သည်။ တဲမှာတော့ သာဆိုင်တစ်ဦးတည်း ထမင်းဟင်းချက် ကျန်ခဲ့သည်။

ဘိုကြီးသည် မြက်များကို တရွမ်းရွမ်းမြည်အောင် ရိတ်ရင်း ရှိသည်။ မြက်တစ်ခြင်းပြည့်တော့ နောက်တစ်ခြင်းဆက်ရိတ်သည်။ ဝန်းကျင်သည် သာယာနေသည်။ မိုးသားတိမ်တိုက်တို့က ခပ်ကျဲကျဲ လွှမ်းခြုံထားသည်။ နေမင်းက မရဲတရဲ လင်းလက်ရင်းရှိသည်။

ထက်ကောင်းကင်မှာ ငွေဗျိုင်းဖြူတစ်အုပ်သည် စမ့်မြစ်ဆီမှ ဝဲပုံလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ တောစာဝါတစ်အုပ်သည် မြင့်မြင့်ပုံ လိုက် နိမ့်နိမ့်ပုံလိုက်နှင့် အသံစာစာဟစ်ကြွေးရင်းရှိသည်။

ဝန်းကျင်၏အလှကို ဘိုကြီး မခံစားနိုင်။ မြက်ခြင်းနှစ်ခြင်း ပြည့်တော့ တဲဆီပြန်ခဲ့သည်။ မကြာပါ။ တဲဆီရောက်ခဲ့ပြီ။ တဲရှေ့မှာ မြက်ခြင်းထမ်းကိုချသည်။ ရေသောက်သည်။

“ကိုကျော်မောင် မလာသေးဘူးလား”

“အင်း”

“ကဲ . . . ကျုပ်ရွာထဲမြက်ပို့သွားဦးမယ်၊ ဒီကနေ့ ဦးဖိုးကြည် အိမ်ပို့ရမှာ”

“အင်း . . . အင်း မြန်မြန်သွားပို့၊ မင်းပြန်လာမှ ထမင်း စားကြတာပေါ့။ ဟင်းချက်ဖို့က ဟိုလူ ဘာရလာမလဲ မသိသေးဘူး”

“ရတဲ့ဟာ ချက်ထားပေါ့ဗျာ”

ဘိုကြီးက ပြောရင်း မြက်နှစ်ခြင်းကိုထမ်းပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီကနေ့ မြသစ်အကြောင်း မပြောမိကြတော့။ ရွာထဲက နွားပျောက်မှု နှစ်ခုကို စဉ်းစားရင်း စိတ်ထဲမှာမကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ တောင်သူ တွေ အားထားကြရသည့် နွားတွေအတွက်၊ ပြီးတော့ လက်ကြော မတင်းတဲ့ နွားသူခိုးတွေကို တွေးမိရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၍ မြသစ် အကြောင်း မပြောမိ။

မကြာပါ။ ရွာထဲဝင်ခဲ့သည်။ ဦးဖိုးကြည်အိမ် ဝင်သည်။

“ဟော . . . မောင်ဘိုကြီး”

“ဟုတ်”

“ညနေရော ပို့ဟေ့”

“ဟုတ်”

ဘိုကြီးက မြက်များကို မြက်စင်းခုံ အနားချပြီး မြေပြင်မှာ ပုံပေးလိုက်သည်။ ဦးဖိုးကြည်သမီး ခင်နုတစ်ဦးသာရှိသည်။ ခင်နုက ဘိုကြီးနှင့် သက်တူရွယ်တူ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း။ အိမ်ထဲကို ကြည့်တော့ ခင်နုကိုမမြင်၊ လယ်ထဲသွားနေပုံရသည်။ ဒေါ်သိန်းရင် လည်း မမြင်။

“အရိုးလေးသိန်းရင် မရှိဘူးလား”
 “အေးကွ၊ နွားပျောက်တဲ့ ကျော်ညွန့်တို့အိမ် သူတို့သားအမိ နှစ်ယောက် သွားမေးကြလေရဲ့”
 “အော်”
 “မြက်ရိတ်ခကိုတော့ ညနေကျမှ ပေါင်းပြီးယူတော့ဟေ့”
 “ရပါတယ် ဦးလေး၊ သွားဦးမယ်”
 “အင်း . . . အင်း”
 ဘိုကြီးသည် ဦးဖိုးကြည်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ အဖေ အမေအိမ်ကို ခဏဝင်ပြီး လယ်တောက်ကို ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ရွာထိပ် တံခါးအရောက် မြသစ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မြသစ်ကို မြင်လိုက် ရ၍ ဘိုကြီး ရင်ထဲကြည်နူးသွားသည်က အမှန်။
 “မြသစ်”
 “ဟင်”
 “ဘယ်ကလာတာလဲ”
 “ရွာထိပ်က ပြန်လာတာ”
 “နင်တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားမနေနဲ့၊ နွားသူခိုး တွေက သောင်းကျန်းပါဘိနဲ့”
 “ဟဲ့ နွားခိုးတာပဲ၊ လူခိုးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလဲ မြသစ်က နွားနဲ့ တူနေလို့လား”
 မြသစ်က ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းရင်း ပြောသည်။ ပြောရင်း မျက်စောင်း ခဲသည်။ မြသစ် မျက်စောင်းဒဏ်ကြောင့် ဘိုကြီး ခေါင်းငုံ့ ထားသည်။ မြသစ်မျက်နှာကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲ။

“ငါက စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ မြသစ်ရယ်”
 မြသစ်ကိုမကြည့်ဘဲ ပြောမိသည့် ဘိုကြီး၏အသံက တိုးတိုး ညင်းညင်း။ ပြီးတော့ တုန်တုန်ခါခါ။
 ဘိုကြီးစကားကြောင့် မြသစ်မှာ လမ်းပေါ်တွင်ငေးပြီး ရပ်ရင်း စဉ်းစားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
 ဘိုကြီးသည် စိုးရိမ်လို့ပါဟု ပြောရင်း မြသစ်ကို ကျောပေး၍ ရွာအပြင်ထွက်သွားပြီ။ ဘိုကြီး၏ ခြေလှမ်းများက လေးလံနေသည် ဟု မြသစ်ထင်သည်။ မြသစ်သည် ဘိုကြီးဆီ ကြည့်ရင်း မကျေမနပ် နှင့် ငေးရင်း တွေးရင်း ရှိသည်။
 “စိုးရိမ်လို့တဲ့။ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ငါ့အပေါ် ဘိုကြီး မေတ္တာမျှနေတဲ့ သဘောပဲ”
 မဆီမဆိုင်နှင့် မရေမရာတွေးရင်း မြသစ် အံ့ကြိတ်နေမိ သည်။

သာဆိုင်က ကျော်မောင့်ထံကြည့်ရင်း မျက်ရိပ်ပြကာ မေးသည်။ ကျော်မောင်က တွေးနေဟန်ပြုရင်း စကားဆိုသည်။

“ဟောဗျာ . . . ပြောပါဆိုနေ”

ဘိုကြီးက စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် ပြောသည်။

“ဒီလိုကွ၊ ဟိုနေ့က ငါ့မြက်ရိတ်အလှည့်မှာ ဦးဖိုးကြည်အိမ်ကို ပို့ရတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘိုကြီးက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေဆဲ။ စကားဆက်သူက ကျော်မောင်။

“ဦးဖိုးကြည် သမီး ခင်နုပေါ့”

“ခင်နုနဲ့ ကျုပ်က ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“ငါ မြက်သွားပို့တဲ့နေ့က ခင်နုက မင်းကို ခဏခဏ မေးတယ်၊ ဒီကောင်မလေး မဟုတ်မှလွဲရော၊ မင်းကို ကြိုက်နေတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဟာဗျာ . . . မဟုတ်တာ ကိုကျော်မောင်ကလဲ”

ကျော်မောင့်စကားအဆုံး ဘိုကြီးက ခေါင်းကုတ်ရင်း ဖြေသည်။

“ဟ ကောင်လေး ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ၊ ငါ့မြက်သွားပို့တုန်းကလည်း ရွာလယ်မှာ ခင်နုနဲ့တွေ့တော့ မင်းကိုမေးတာပဲကွ”
သာဆိုင်ကပါ ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒါ ခင်နုကမေးတော့ ငါက ပြန်ပြောရတာပေါ့၊ ဘိုကြီးက မြသစ်တို့အိမ်ပဲ အဓိက မြက်ပို့တဲ့သူလို့ပြောတော့ ခင်နုရဲ့မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတယ်ကွ။ ငါသတိပြုမိတာက ခင်နုရဲ့

အခန်း (၆)

တဲရောက်သည်နှင့်လူစုံပြီ။ ဒီကနေ့ ငါးရုံးလေးကောင် ရလာသည်။ ဒီတော့ လေးကောင်စလုံး ချက်သည်။ ငါးရုံးဟင်းချက်။ ငပိအရည်ဖျော်၊ ရေကန်စွန်းရွက်ပြုတ်၊ ဒါသူတို့သုံးဦး၏ ပင်တိုင်စံဟင်း။ ထမင်းစားရင်း စကား မပြောမိကြ။ ငရုတ်သီးစပ်စပ်နှင့် တရှူးရှူးတရှဲ့ရှဲ့ စားကြရင်းရှိသည်။ မကြာပါ ထမင်းစားပြီးသွားပြီ။ သာဆိုင်က ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးတွေ သိမ်းနေပြီ။ ကျော်မောင်နှင့်ဘိုကြီးက တဲရှေ့ ငှက်ပျောပင်အရိပ်မှာ အဖန်ရည်အိုးနှင့် ဇိမ်ကျနေဆဲ။

“ဘိုကြီး”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် ကျော်မောင်က အဖန်ရည်ခွက်ကို မြေပြင်မှာချ အဖန်ရည်အရသာကို ခံရင်း ခေါ်လိုက်သည်။ ကျော်မောင့် ခေါ်သံကြောင့် ဘိုကြီးလန့်သွားသည်။

“ဘာလဲဗျာ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောလေ၊ ခင်ဗျားကလဲ”

ရင်တွင်းက ခံစားချက်တစ်ခုကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဖမ်းမိသလိုမျိုး တွေးမိတယ်။ ပြီးတော့ ခင်နုကပြောသေးတယ်။ ကိုဘိုကြီးက မြသစ် ကိုပဲ အလေးတယူ ဆက်ဆံတာတဲ့။ သူ့ကိုကျတော့ သိပ်ပြီး ခင်ခင် မင်မင် မရှိလှဘူးတဲ့။ အဲသလို ပြောတော့ ငါတောင် ခင်နုကို သနား သွားတယ်သိလား။ ဒါနဲ့ ငါလဲ ခင်နုနဲ့စကားပြောပြီး အိမ်ကိုခဏ ဝင်တော့ ငါ့မိန်းမ မိအေးက ဘာပြောတယ်ထင်လဲ။ ငါကလဲ ခင်နု အကြောင်း ပြောမိတာကိုး။ ငါမိန်းမ မိအေးက မိန်းမသားချင်း ဆိုတော့ ပိုသိတာပေါ့။ ငါ့မိန်းမနဲ့ ခင်နုက ခင်နေတာဆိုတော့ ပြော ပြခဲ့တယ်လေ”

“ခင်ဗျားမိန်းမက ဘာပြောပြလို့ လေရှည်နေတာလဲ”
ဘိုကြီးက စိတ်မရှည်ဟန် ဖြတ်မေးသည်။

“ဘာပြောပြရမလဲ၊ ခင်နုကပြောတယ်တဲ့၊ ကိုဘိုကြီးကို သူ တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေပြီတဲ့၊ ချစ်လဲချစ်ပါတယ်တဲ့”

ဘိုကြီးဘာမှ ဆက်မပြောတော့၊ ကျော်မောင်ရော သာဆိုင်ပါ စကားမပြောကြတော့။ ဘိုကြီးထံကြည့်ရင်းရှိသည်။ အလိမ်အညာ မပါသည့် စကားပေမို့ ရယ်မောစရာမလို။ ထောင်တန်တဲ့စကား ရယ် ပေါ့ ဆိုသလို ပေါ့ပျက်ပျက် အဖြစ်မခံနိုင်ကြ။

“ကျုပ် ခင်နုကိုခင်တယ်။ မြသစ်ကိုချစ်တယ်။ ဒါပဲ။ ခင်နုကို ချစ်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဘူး”

ဘိုကြီးကပြောသည်။ ကျော်မောင်ရော သာဆိုင်ပါ ခေါင်း တညိတ်ညိတ် သာဆိုင်ကပြောသည်။

“အေးလေ၊ မင်းက ခင်တာခင်တာပဲ၊ ခင်နုက မိန်းကလေး တန်ခိုး မင်းကိုချစ်နေတယ်၊ ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ပေါ်နေတာပဲကွ”

ကျော်မောင်စကားကြောင့် ဘိုကြီးဘယ်လိုတွေးရမည် မသိ တော့။ တွေးရင်းနဲ့ ခင်နုတို့ဘဝ၊ ခင်နုအကြောင်း ဝေခွဲကြည့်နေ မိသည်။ တကယ်တော့ ဦးဖိုးကြည်တို့ ဒေါ်သိန်းရင်တို့သည် မြသစ် တို့လို အဆင်ပြေ တောင့်တင်းသူတွေဖြစ်သည်။ သမီးခင်နုနဲ့မှ မိသားစု သုံးဦးသာရှိသည်။

အလှချင်းကတော့ ကွာသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း ခင်နုက အသားညိုသည်။ မြသစ်က အသားဖြူသည်။ ခင်နုက မျက်နှာဝိုင်း သည်။ မြသစ်က မျက်နှာသွယ်သည်။ မျက်ခုံးမျက်လုံးကတော့ အတူတူပင် ကောင်းကြသူတွေ ဖြစ်သလို၊ ရိုးသားမှုနှင့် တောင်သူ လုပ်ငန်းအပေါ် ကျွမ်းကျင်မှုကလည်း အတူတူပင်။ တစ်ချိန်တစ်ခါ က ရွာရှိကျောင်းမှာ ကျောင်းအတူတူတက်၊ အတူသွား၊ အတူပြန် သည့် ငယ်ဘဝကို မြန်မြင်ယောင်မိနေပြန်သည်။

“ကဲ နားကြဗျာ . . . ကျုပ်မြတ်ရိတ်သွားဦးမယ်”
ဘိုကြီးက ပြောရင်း၊ တွေးရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဟ စောလှချည့်လား။ နေအပူကြီး ရှိသေးတယ်လေ”
သာဆိုင်က ပြောသည်။

“ပူချင်ပူပါစေ။ ဒီကနေ့ရတဲ့ငွေနဲ့ ဆန်ဝယ်ရတော့မယ်လေ၊ ညစာဆန်မရှိတော့ဘူးမို့လား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ဘူးပဲရှိတော့တယ်”

သာဆိုင်က လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြုရင်းပြောသည်။ ဘိုကြီး သည် စကားဆက်ပြီး မပြောတော့။ မြက်ခြင်းနှစ်ခြင်းကိုထမ်း၊ နှီးခဲ မောက်နှင့် တံစဉ်ကိုယူပြီး လယ်တောဘက်ထွက်ခဲ့သည်။

ဘိုကြီးသည် လယ်ကန်သင်းများထက်၌ မြက်များကို ခပ် သွက်သွက် ရိတ်နေသည်။ မြက်ရိတ်နေမို့ ဘိုကြီးလက်သည် မြန် နေသည်။ မြက်ရိတ်ရင်း မြသစ်မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ယောင်ရင်း ရှိသည်။ မြသစ်အပြုံး၊ မြသစ်အလှနှင့် ဘိုကြီးအပေါ် ထားခဲ့သည့် မတူမတန် ဆက်ဆံပုံလေးတွေ၊ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားပုံလေးတွေကို တွေးရင်း မြင်ယောင်ရင်း ရှိသည်။

“အော် . . . မြသစ်ရယ်”

ဘိုကြီးသည် မြသစ်၏ အမည်လှလှလေးကို တပ်မက်မှုတွေ၊ မြတ်နိုးမှုတွေနှင့်အတူ စိတ်ထဲက အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်နေမိသည်။

မြသစ်၏ မျက်နှာလှလှလေးက ဘိုကြီး၏ အကြည့်မျက်လုံး များ အတွင်းမှ ဖယ်ခွာမသွားသေး။

ထိုအချိန် မြသစ်မျက်နှာလှလှလေးနေရာ၌ မျက်နှာလေး တစ်ခုပေါ်လာသည်။ ထိုမျက်နှာလေးက ခင်နုမျက်နှာ။

“ခင်နု”

ဘိုကြီးသည် ခင်နုအမည်ကိုပါ ခေါ်မိသည်။ ခင်မင်ခဲ့ရသည့် ခင်နု၊ အလုပ်ကိုကြိုးစားတတ်သည့် ခင်နု။

တကယ်တော့ မြသစ်နှင့်ခင်နုက ကွာခြားချက် တစ်ချက်ရှိ သည်။ အခြားမဟုတ်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဘဝကတူညီသည်။ စီးပွားရေး ချိန်ခွင်လျှာ မျှတသည်။ သို့သော် မြသစ်က လူတန်းစား ခွဲခြားချင် သည်။ ခင်နုက ခွဲခြားလိုစိတ်မရှိ။ မြသစ်က အဆင့်အတန်း သတ် မှတ်ချင်သည်။ ခင်နုက မသတ်မှတ်။ ဘဝထဲကလူတွေ လူတွေထဲ က ဘဝတွေဟုသာ ခင်နု ထင်ထားသည်။ လူအချင်းချင်းတူသည်။ အသွေးအသားနဲ့ တည်ဆောက်ထားသူတွေအချင်းချင်း ဘာမျှခွဲခြား

စရာမလိုဟု ခင်နုက နားလည်ထားသည်။ ခင်နုသဘောထားက ခင်မင်စရာကောင်းသည်။

ခင်မင်စရာ ကောင်းသော်လည်း ခင်မင်မှုထက်မပိုသည့် ခင်မင်မှုမျိုးနှင့်သာ ဘိုကြီးဆက်ဆံသည်။ ခင်နုအပေါ် ချစ်လို့မရ။ မြသစ်အပေါ်မှာတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထားခဲ့သည့် သံယောဇဉ် တစ်မျှင်ကြိုးကြောင့် ယနေ့အချိန်ထိပင် ချစ်ခင်စွဲလမ်းနေဆဲ။

“အား . . . ”

“ဟာ”

မြသစ်အကြောင်း၊ ခင်နုအကြောင်း တွေးရင်းမှ မြက်ရိတ် တံစဉ်သည် ဘိုကြီးဘယ်လက်ကို ထိသွားသည်။ လက်သန်းအလယ် လောက်မှာ ပူခနဲခံစားရသည်။ ကြည့်မိတော့ သွေးတွေထွက်နေ သည်။ ညာလက်မှာ ကိုင်ထားသောတံစဉ်နှင့် ဘယ်လက်မှာ ဆုပ်ထားသော မြက်များကိုပါ မြေပြင်မှာချသည်။ ပြီးသည်နှင့် တံစဉ်ထိထားသော လက်သန်းကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး သွေးများကို စုပ်ထုတ်ပြီး ပြန်ထွေးပစ်သည်။ လေးငါးကြိမ် လုပ်ပြီးသည်နှင့် ပုဆိုး အောက်နားစကို ဆုပ်ဖြုတ် တံစဉ်ထိထားသည့်နေရာအား ခပ်တင်း တင်း စည်းလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် မြက်ဆက်ရိတ်သည်။

မကြာပါ။ မြက်နှစ်ခြင်းပြည့်သွားပြီ။ မြက်နှစ်ခြင်းကို ထမ်းပိုး အကွာအဝေးနှင့် ညီအောင်ချပြီး ထမ်းပိုးလျှို၍ ထမ်းလာခဲ့သည်။ တဲရောက်တော့ နေကစောင်းရုံသာ ရှိသေးသည်။ တဲရှေ့ကွပ်ပျစ် ပေါ်တွင် သာဆိုင်အိပ်ပျော်နေသည်။ ကျော်မောင်က ပြန်မရောက် သေး။ ကွပ်ပျစ်အနီး မြက်ထမ်းချပြီး တံစဉ်ထိထားသောလက်မှ ပုဆိုးကိုဖြေပြီး ရွာထဲမှ ဆရာကြားက လိုအပ်ရင်သုံးဖို့ပေးလိုက်သည့်

ဆေးဝါရည်ကို လက်မှာ သိပ်ပြီး ပြန်စည်းလိုက်သည်။

ပြီးသည်နှင့် မြက်ခြင်းများကို ဇိမ်ကြီးရွာဆီသို့ ထမ်းလာခဲ့သည်။ စမုံမြစ်ဆီမှ ဝဲယုံနေသည့် ငွေဗျိုင်းဖြူတစ်အုပ်နှင့် တောကီးတစ်အုပ်ကို မြင်နေရသည်။ တောစာဝါကလေးများလည်း လယ်ကွက်တွေထက် ဝဲယုံရင်း ဆူညံစွာနှင့် မြည်သံပြုနေသည်။

မကြာပါ။ ဘိုကြီးတစ်ယောက် မြက်ခြင်းများထမ်းရင်း ဇိမ်ကြီးရွာထဲရောက်သည်။ ဦးပန်းဆယ်တို့အိမ်ရှေ့လမ်းအတိုင်း လာခဲ့ပြီး ဦးဖိုးကြည်အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . ခင်နု”

ဘိုကြီးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့မှာရပ်နေသည့် ခင်နုကိုမြင်လိုက်ရသည်။ ခင်နုကရပ်ရင်း ဘိုကြီးကို ပြုံးပြနေသည်။ မနက်ခင်းက ဘိုကြီး ပို့ထားသည့်မြက်များ ခုတ်စင်းပြီးသွားပုံရသည်။

“ဘိုကြီး”

“ဟင်”

“နင်မနက်က လာသေးတယ်ဆို”

“အင်း . . . ”

“အဖေကမှာသွားတယ်၊ ညနေဘိုကြီးမြက်လာပို့မယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဆန်သုံးပြည် ထည့်ပေးလိုက်လို့မှာခဲ့တယ်”

“အင်း . . . ငါတို့ဆန်မရှိတော့ဘူးဟ”

ဘိုကြီးက မြက်များကို မြက်စင်းခုံအနီးချလိုက်သည်။ ချထားသည့် မြက်များကို ခင်နုက မြက်စင်းခုံပေါ်တင်နေသည်။ ဘိုကြီးကလည်း ကူညီပြီး တင်ပေးနေဆဲ။ မြက်များကိုတင်ရင်း ခင်နုသည် ဘိုကြီးဆီ စူးစိုက်စွာ ကြည့်ရင်းရှိသည်။

မြက်များ တင်ပြီးသည်နှင့် ခင်နုကပြောသည်။

“မနေ့က နင်တို့အိမ်တောင် ငါရောက်သေးတယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဘိုကြီးရဲ့။ နင့်မိဘတွေ စားဖို့ ဆန်လေးပြည်နဲ့ ဆီတစ်ပုလင်း ပို့ခဲ့သေးတယ်။ နင့်အဖေနဲ့ အမေက ဆန်နဲ့ဆီပေးတာကို လယ်ခင်းစောင့်ခဲထဲက ပေးတယ်ထင်နေပုံရတယ်။ ခင်နုက မဟုတ်ပါဘူး၊ သီးခြားစေတနာနဲ့ပေးတာပါလို့ ပြောခဲ့ရတယ်”

“နင်အကူအညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ”

ခင်နု အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

“လာလေဟယ်၊ အိမ်ထဲကို ထိုင်ပါဦး”

“အင်း”

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ခင်နုက ဘိုကြီးကို အိမ်ထဲခေါ်သည်။ အိမ်ထဲကို ဘိုကြီးဝင်ခဲ့သည်။ ခင်နုက အဖန်ရည်အိုးနှင့် လက်ဖက်သုပ် ချပေးသည်။

“သောက်ဦးနော်၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

ဘိုကြီးသည် ခင်နုကို တစ်ချက်ဝေကြည့်ရင်း အဖန်ရည်တစ်ခွက် ငှဲ့ပြီးသောက်သည်။ လက်ဖက်သုပ်တစ်ဖွန်းစားသည်။ ခင်နုက အိမ်အခန်း ဘေးရှိ ဆန်တောင်းထဲမှ ဆန်သုံးပြည်ခြင်၍ အိတ်ထဲထည့်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ဘိုကြီးအနီးချပေးသည်။ ဘိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တန်းလျားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ခင်နုက ဘိုကြီးကိုကြည့်နေဆဲ။

“ညညတွေဆိုရင် နင်တို့အိမ်ကြရရဲ့လား။ လယ်ခင်းတွေ

စောင့်ရ၊ နွားသူခိုးတွေအကြောင်း နားစွင့်ရနဲ့”

“အင်း ဒီလိုပေါ့ဟာ၊ ပညာမရှိ သူ၏ဝန်ထမ်းတဲ့။ ဥစ္စာမရှိသူ ၏ အစေခံပေါ့ဟာ၊ ဒီလိုပဲ နိုးနိုးကြားကြား နေရတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့ဟယ်၊ နွားသူခိုးတွေကလဲ တို့ရွာမှလာပြီး ဒုက္ခပေးရ တယ်လို့”

“သူခိုးဆိုတာ သူ့ရွာကိုယ့်ရွာမခွဲပါဘူး၊ ချောင်တဲ့အိမ် ဝင်ဆွဲ တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

ဘိုကြီးမှာ ပြန်ချင်နေပြီဖြစ်၍ ဖင်တကြွကြွ။

“နင် မြသစ်တို့အိမ်ရောက်သေးလား”

မြသစ်ဆိုသည့် နာမည်ကြောင့် ကြွနေသည့်ဖင် ကြမ်းပြင် ပေါ် ပြန်ကျသွားသည်။

“ရောက်ပါတယ်”

“ဟိုနေ့က ငါနဲ့တောင် တွေ့ဖြစ်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ငါကတွေ့ ငယ်ပေါင်းတွေကို ဘယ်သူ့မှ မမေ့ပါဘူးဟယ်။

အထူးသဖြင့် နင့်ကိုပိုပြီး မမေ့တာဘဲ”

ခင်နုစကားကြောင့် ဘိုကြီးမျက်နှာပျက်သွားသည်။ ခင်နုက စကားဆက်သည်။

“ဘိုကြီး”

“ဟင်”

“နင်မြသစ်ကို ချစ်နေတယ်ဆို၊ ငါကြားပါတယ်။ ရွာထဲက

မိန်းကလေးတွေ ကာလသားတွေက ပြောကြတယ်”

ခင်နုစကားကြောင့် ဘိုကြီးစိတ်ထဲ ပျော်သွားသည်။ မြသစ်ကို ချစ်ပါတယ်ဟု ဖွင့်မပြောရဲ။ မပြောခဲ့သေးသော်လည်း ချစ်နေခဲ့ပြီ ဆိုတာ မှန်ကန်နေပြီဖြစ်၍ ဘေးကထင်ကြေးပေးနေကြပြီ ပြောနေ ကြပြီဆိုတော့ ဘိုကြီးကျေနပ်သွားသည်။ မြသစ်နားကြားသွားပါက နားဖောက်ပြီးသား ဖြစ်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

“မြသစ်က ချောတယ်နော်၊ ချစ်စရာလေး”

ခင်နုကပြောရင်း အဖန်ရည်ခွက်ထဲ အဖန်ရည်ငှ့ပေးရင်း ရှိသည်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကို ဘိုကြီးရှေ့ထိုးပေးသည်။

“စားလေဟယ်၊ ဘာလဲ မြသစ်အကြောင်းကြားရလို့ မဆာ တော့ဘူးလား ဘိုကြီး”

“ဟာ . . . ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ခင်နုရာ”

“နင်တော်တော် ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်နော် ဘိုကြီး။ နင့်မျက်လုံး နင့်မျက်နှာကို ကြည့်ရုံနဲ့ နင့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ငါသိနေသလိုပဲ ဘိုကြီး”

“နင်ဘာတွေသိနေတာလဲ ခင်နု”

“မြသစ်အပေါ် နင်ချစ်နေတာတွေပေါ့”

“ဟာ . . . နင်ကလဲဟာ၊ ငါပြန်မယ်ခင်နု”

ဘိုကြီးသည် ဆန်အိတ်ကိုယူပြီး မြက်ခြင်းထဲထည့်၊ ထမ်းပိုး နှင့်ထမ်းကာ အိမ်ဝိုင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းမပေါ်ရောက် သည်အထိ ခင်နုက ဘိုကြီးထံကြည့်နေဆဲ။ အိမ်ကိုခဏဝင်သည်။ အဖေနှင့်အမေကိုတွေ့ စကားပြောပြီးအပြန် . . .

“ဟင် . . . မြသစ်”

မြသစ်ကို ရွာလယ်လမ်းမှာတွေ့ရသည်။ မြသစ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ လှရင်နှင့် ရပ်ရင်းစကားတွေပြောနေသည်။ မြသစ်ရော လှရင်ပါ ဘိုကြီးကို မြင်ကြသည်။ ဘိုကြီးကို မေးငေါ့ရင်းအပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။ နှုတ်ဆက်သည်က အသံတိတ်။

လှရင်က ဘိုကြီးကို နှုတ်ဆက်သလို မေးငေါ့ပြီး အပြုံးနှင့် ပြန်လည် နှုတ်ဆက်သည်။ မြသစ်က ဘိုကြီးကို မမြင်ဟန်ပြုသည်။

မွန်းကျပ်တုန်လှုပ်သွားသည့် ရင်ထဲကဝေဒနာ အစိုင်အခဲ အချို့ကို အဖြေထုတ်ရင်း ဘိုကြီးရွာထဲကနေ ရွာအပြင်ထွက်ခဲ့သည့် ဘိုကြီး။

ရင်ထဲမှာ . . . နှလုံးသားထဲမှာ မွန်းမွန်းကျပ်ကျပ် . . . ပူပူလောင်လောင်။

အခန်း (၇)

“ဦးဖိုးကြည်အိမ်က နွားနှစ်ကောင် ပါသွားပြန်ပြီတဲ့ကွ”
သာဆိုင်ရွာထဲမှ ပြန်လာပြီး ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ပြောလိုက် သည့် စကားက အမင်္ဂလာစကား။ ဘိုကြီးတို့ မကြားချင်သောစကား။ အမုန်းတီးဆုံးသောစကား။ ပထမဆုံး ဦးကြည်တင်ရဲ့ နွားသားအမိ။ ပြီးတော့ ဦးကျော်ညွန့် နွားတစ်ကောင်။ အခု ဦးဖိုးကြည်ရဲ့ နွားပြာ ကြီး တစ်ရည်း ပါသွားပြန်ပြီ။

“ဒီနွားသူခိုးတွေ ကိုယ်ပျောက်ဆေးများ ပါသလားကွာ”

“ဒီလိုအတင့်ရဲပုံထောက်ရင် ဒီနွားသူခိုးအဖွဲ့ထဲမှာ ရွာခံလူပါ ကို ပါရမယ်ကွ”

ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်ကပြောသည်။ သာဆိုင်သည် ဒီကနေ့ ဦးသာဟန်အိမ်မြက်ပို့သွားရင်းနှင့် ကြားခဲ့ရပုံ လူကြီးတွေ၊ လူငယ် အဖွဲ့တွေ နွားရှာထွက်ပုံတွေ ပြောရင်းရှိသည်။

“မနေ့ညက ၁၂ နာရီကျော်ကျော်လောက် ဝင်ဆွဲသွားတာ တဲ့ကွ။ အစကတော့ မသိဘူးပေါ့။ နောက်မှ နွားစာတိုက်အောက်

ဦးဖိုးကြည် သွားကြည့်တော့ နွားတွေမရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ရွာထဲ အော်ဟစ်အကူ အညီတောင်းတော့ လူတွေအပြေးလာကြပြီး လိုက်ကြတယ်တဲ့။ မတွေ့ပါဘူးတဲ့ကွာ။ ဦးဖိုးကြည်မိန်းမ ဒေါ်လေးသိန်းရင်နဲ့ သူ့သမီးခင်နုတို့ ငိုလိုက်ကြတာ ပြောပြတာနဲ့ ငါဖြင့်သနားလာတယ်ကွာ”

သာဆိုင်က ပြောရင်းရှိသည်။ စကားပြောအပြီး ထမင်းစားကြသည်။ ဘိုကြီးက ထမင်းပင် သိပ်မစား၊ ဒေါသဖြစ်ရင်း ရှိနေဆဲ။

ထမင်းစားပြီး ခဏနားကြသည်။ နားပြီးညနေစာ ကြိုတင်ချက်သည်။ ဟင်းက ချက်စရာမလိုတော့။ ကျော်မောင်သည် လယ်ကွင်းချုပ်စပ် တဲများဆီသွားပြီး ဦးဖိုးကြည် နွားတစ်ရှဉ်းပါ သွားပုံကို ပြောပြရင်းရှိသည်။

သာဆိုင်သည် မြက်ရိတ်ထွက်သွားသည်။ မြက်နှစ်ခြင်းရတော့ ဇိမ်ကြီးရွာထဲသွားပို့သည်။ ပို့ပြီးပြန်လာသည်။ နေဝင်ခဲ့ပြီ။ သို့ကြောင့် ညနေစာကို စောစောစားလိုက်ကြသည်။ စားပြီးသည်နှင့် ပန်းကန်တွေ သိမ်းဆည်းအပြီး၊ တုတ်၊ ဓား၊ လေးခွအစုံယူ၍ လယ်ကွင်းချုပ်စပ်မှာ ကင်းလှည့်သည်။ အခြားလယ်ကွင်း အစောင့်တွေနှင့် လေချွန်သံ အချက်ပြယူပြကြ။ လက်နှိပ်မီးဖြင့် အချက်ပေးသူ ပေးကြနှင့် ရှိသည်။

ညသည် မှောင်ဆဲ။

ထက်ကောင်းကင်ရှိ ငွေကြယ်တို့ လင်းလက်ဆဲ။

လက်ခေါက်မှုတ်သံ၊ လေချွန်သံတွေက လယ်ကွင်းပြင်မှာ အပြိုင်အဆိုင်။ လက်နှိပ်မီးရောင်တွေက တဝင်းဝင်း။

ရွာထဲမှာ နွားခိုးပူနေကြရသလို လယ်ကွင်းစောင့် အလုပ်သမား

များမှာလည်း မိမိတို့တာဝန်ယူနေကြရသည့် လယ်ခင်းထဲမှ စပါးနှံတွေ ပါမသွားရအောင် စိတ်ပူနေရဆဲ။

တစ်ညလုံး မအိပ်ကြရ။

မိမိတို့တာဝန်ယူရသည့် လယ်ကွင်းများကို အချိန်ပြည့် ပတ်ကြည့်ရင်း ဇိမ်ကြီးရွာဆီကို နားစွင့်နေကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျော်မောင်၊ မင်းအိပ်တော့၊ မနက်ဖြန် မြက်ရိတ်တာဝန်က မင်းတာဝန်”

သာဆိုင်က ပြောသည်။ ကျော်မောင်က ဖြေသည်။

“အင်း . . . ငါ တဲပြန်တော့မယ်”

“ပြန် . . . ပြန် . . . ပြန်တော့”

ကျော်မောင် ပြန်ခဲ့သည်။ အိပ်ရဦးမည်။ ညဉ့်ကနက်နေပြီ။ နှစ်နာရီလောက်သာ အိပ်ရတော့မည်။ လယ်ကွင်းချုပ်စပ်မှာ သာဆိုင်နှင့် ဘိုကြီးသာ ကျန်ရစ်သည်။ ဘိုကြီးမှာတော့ ဦးဖိုးကြည် မိသားစု အားကိုးရသည့် နွားနှစ်ကောင် ပါသွားပြီဆိုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ဦးဖိုးကြည်ရဲ့ စိတ်မကောင်းတဲ့ မျက်နှာ၊ ဒေါ်သိန်းရင်ရဲ့ အငိုမျက်လုံး၊ နောက် ခင်နုရဲ့ ငိုရှိုက်သံလေးတွေ . . . ။

“ခင်နုငိုနေရှာမှာပဲ။ ဘယ်လောက်နှမြောရှာမလဲ။ ဘုရားတရားမလို့ ခင်နုတို့ နွားကြီးနှစ်ကောင် ပြန်တွေ့ပါစေ။ ငါလိုက်ပြီး ရှာပေးချင်ပါရဲ့။ ဒီလယ်တွေရဲ့တာဝန်က ရှိနေတော့”

ဘိုကြီးတွေ့ရင်း ဝန်းကျင်ကိုကြည့်သည်။

တဲဆီပြန်နေသည့် ကျော်မောင်လက်နှိပ်မီးရောင်၊ လေချွန်သံနှင့် သီချင်းသံကို ကြားနေရဆဲ။

“ရွှီး . . . ရွှီး . . . ရွှီး”

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

“ညမေ့ောင်မေ့ောင် xxx လမေ့ောင်မေ့ောင် xxx
 ငွေကြယ်တွေမလင်း တဲ့ xxx ချိန်းခဲ့တဲ့ညတုန်းကပေါ့ကွယ် xxx
 မောင်တစ်ယောက်ထဲ xxx မြကန်သာမြက်ခင်းနံဘေးဝယ် xxx
 ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကာ xxx စိုက်စိုက်လာခဲ့ရတယ် xxx
 ချစ်သူလာသောညက ငွေလသာပါတယ် xxx ရွှီ x ရွှီ x ရွှီ xxx
 ချစ်သူမလာသောညကျ xxx ငွေလဘယ်ကို ရောက်နေသလဲ ကွယ်
 xxx လမင်းဘယ်ဆီရောက်နေသလဲကွယ် xxx ချစ်သူမုန်းလို့ xxx
 ငွေလရယ် ပုန်းနေတာလားကွယ် xxx ရွှီ x ရွှီ x ရွှီ xxx

ကျော်မောင်သည် သီချင်းတအေးအေးနှင့် လေချွန်ပြီး စည်းဝါး
 လိုက်ရင်း တီးလုံးလိုက်ရင်း တဲဆီကို ပြန်နေဆဲ။
 မနက်ဖြန် မြက်ရိတ်တာဝန်က ကျော်မောင့်အလှည့်။

အခန်း (၈)

ဒီကနေ့ မြက်ရိတ်တာဝန်က ဘိုကြီးအလှည့်။
 မနေ့က ကျော်မောင့်တာဝန်ပြီးသွားပြီ။ ဒီကနေ့ ဘိုကြီး
 အလှည့်ဆိုတော့ ဘိုကြီးသည် စောစောထသည်။ ထမင်းကြမ်း
 အကျန်များကို ကြော်အပြီး မနက်စာအတွက် ထမင်းအိုးတစ်လုံး
 တည်သည်။ ထမင်းအိုး ကျက်ပြီဆိုသည်နှင့် အဖန်ရည်အိုးတစ်လုံး
 ထပ်တည်လိုက်သည်။

ကျော်မောင်ရော၊ သာဆိုင်ပါ အိပ်ရာကမထသေး။
 ဘိုကြီးမနေသာတော့။ မနေ့ညက သူတို့ ၄ နာရီအထိ
 ကင်းလှည့်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ အိပ်ကြတာ တစ်နာရီခွဲ နှစ်နာရီ
 ကြာမည် မထင်။ သို့သော် အိပ်ရာမှ နှိုးလိုက်သည်။

“ဟေ့ လူတွေ . . . ထ . . . ထ . . . ထကြတော့၊
 နေဖင်ထိုးနေပြီ”

“အင်း . . . အင်း . . . အီး”

ကျော်မောင်ရော၊ သာဆိုင်ပါ သမ်းဝေရင်း ခြေတွေလက် တွေ တွန့်ရင်းရှိသည်။ ဘိုကြီးအသံကြောင့် ကျော်မောင်တို့နှစ်ဦးသား ကပျာကယာ ထလိုက်ကြသည်။

“ထမင်းကြော်ပြီးပြီ၊ ထမင်းအိုးတစ်အိုးကျက်နေပြီ။ ဒါအဖန် ရည်အိုး တည်ထားတာ”

ဘိုကြီးစကားကြောင့် သာဆိုင်ဝမ်းသာသွားသည်။ ဒီကနေ့ ဘိုကြီး တာဝန်က မြက်ရိတ်ရမည့်တာဝန်။ ဇိမ်ကြီးရွာထဲ မြက်ပို့ရမည့် အလုပ်။ ထမင်းဟင်းချက်ရမည့် တာဝန်က သာဆိုင်တာဝန်။ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ဘိုကြီးက သာဆိုင်အလုပ်ကိုပါ ယူခဲ့ရသနည်း။

“ဒီကနေ့ ငါ့တာဝန်လေကွာ။ ဘာပြုလို့ လုပ်ထားရတာလဲ။ အားနာစရာကြီးကွာ။ ငါ့ကိုနှိုးရောပေါ့”

သာဆိုင်က မျက်နှာသစ်ရင်းပြောသည်။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အိပ်မပျော်တာနဲ့ ထမင်းကြော်၊ ထမင်းအိုးတည် လုပ်လိုက်တာပဲ။ လာကြဗျာ ထမင်း ကြော် စားကြရအောင်”

ကျော်မောင်က ဘာမျှမပြော။ မျက်နှာသစ်ပြီး တဲရှေ့ကွပ်ပျစ် မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဘိုကြီးက ဇလုံသုံးလုံးကို အရံသင့်ချထားပြီး ထမင်းကြော်များထည့်ရင်းရှိသည်။ ညက ကျန်သည့် ငါးပိရည်နှင့် ကြွက်ကြော်များကို အဖန်ရည်အိုး၊ ပန်းကန်လုံးများနှင့်အတူ ချထားသည်။ ထမင်းကြော်စားရင်း မေးလာသူက ကျော်မောင်။

“ခင်နုတို့နွားတွေ ပါသွားလို့ မင်းက အိပ်မပျော်တာလား ဘိုကြီး”

အမှတ်မထင် မေးလာသည့် ကျော်မောင်စကားကြောင့် ထမင်းလုပ်ကို ပါးစပ်မှာတေ့ထားရင်း ဘိုကြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ . . . ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီကောင်လေး ဒါ့ကြောင့်အိပ် မပျော်တာ ဖြစ်နိုင်သလို၊ ဒီနေ့ မြသစ်တို့အိမ် မြက်ပို့သွားရမှာမို့ အိပ်မပျော်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

သာဆိုင်က သူ့ထင်ကြေးကိုပြောရင်း၊ ကျော်မောင်ထံ ကြည့် ရင်း ပြုံးနေသည်။ ဘိုကြီးက ဘာမှမပြောဘဲ ထမင်းကြော်နှင့် ကြွက် ကြော်ကို အရသာခံစားနေဆဲ၊ ကျော်မောင်ကထပ်မေးသည်။

“ဟ ကောင်လေး၊ ပြောလေကွာ . . . ဘာကြောင့် အိပ် မပျော်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုသာဆိုင်ပြောတာ မှန်တယ်။ ခင်နုတို့နွား တွေ ပါသွားလို့ စိတ်ဆင်းရဲရသလို၊ မြသစ်တို့အိမ် မြက်ပို့ရမှာမို့ အိပ်မပျော် ဖြစ်နေတာဗျို့”

ဘိုကြီးစကားကြောင့် ရယ်ကြသည်။

လင်းအရုဏ်လာချေပြီ။ မိုးလင်းနေပြီ။ စမုံမြစ်ဆီမှ ငွေဖျိုင်း ဖြူတစ်အုပ်က အသံကွဲကွဲပြုရင်း ပြာလဲ့လဲ့၊ ပြာမှိုင်းမှိုင်း ကောင်းကင် ကို နောက်ခံရင်းနှင့် ဝဲပုံနေကြသည်။ အိပ်တန်းဆင်းနေသည့် ဆက်ရက်နှင့် ငှက်တွေ၊ တောစာဝါတွေ၊ တောကျီးတွေသည်လည်း သူ့လမ်းသူဝဲရင်း ပျံရင်းရှိသည်။ ငြိမ်သက်သည့် လေပြည်ညှင်း၏ အရသာကို မတွေ့ရ။ မြေပြင်မှာတော့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချနေသည့် ကောက်ပင်များကို သူ့ကွင်းနှင့်သူ၊ သူ့အကွက်နှင့်သူ တွေ့နေရ သည်က နံနက်ခင်း၏ ကျက်သရေ ရှိလှပါဘိတော့။

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

မီးခိုးတလူလူရှိနေသည့် လယ်စောင့်တဲလေးများသည် ငိုက်မြည်းရင်းနှင့် ရှိနေသည်။ လယ်စောင့်တဲရှိ ဇိမ်ကြီးရွာထဲမှ ဆင်းရဲသား အလုပ်သမား အစောင့်များသည် တဲရှေ့ထိုင်၍ အဖန်ရည်သောက်ရင်း ကိုယ့်လယ်ကွင်းချုပ်စပ်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အပျောက်အရှု ရှိမရှိ လှည့်ပတ်ပြီး ကြည့်သူကြည့်။

ဘိုကြီးသည် မြက်ခြင်းနှစ်လုံးကို ယူလိုက်ပြီး မြက်ခြင်းထိပ်ရှိ ထမ်းပိုးသွင်းရမည့်ကွင်းထဲကို ထမ်းပိုးသွင်း၊ ခမောက်ဆောင်းပြီး တံစဉ်ကို ခါးထိုး၍ တဲရှေ့မှထွက်ခဲ့သည်။

“ဒီကနေ့ မြသစ်တို့အိမ်ပို့ရမှာဆိုတော့ တော်တော်ဝီရိယရှိတဲ့ ကောင်ကွာ။ ညက တစ်ရေမှ မအိပ်ရသေးဘူးထင်တယ်၊ အံ့ရော”

ဒါ ကျော်မောင်၏စကား။ သာဆိုင်ကလည်း အဆင်းဘီး တပ်ပေးသည်။

“ချစ်စိတ်ကိုးကွ။ ချစ်တော့လဲ မိုးမမြင် လေမမြင်ပေါ့။ မင်းတို့ ငါတို့ ငယ်ငယ်ကလိုပဲပေါ့”

“ဒီကောင်က မင်းတို့ငါတို့ထက် ဆိုးမယ့်ကောင်ကွ”

“အစွဲအလမ်းကြီးတာကိုးကွ။ ဒီကောင်ချစ်နေတာက မြသစ်။ ဒီကောင်ကို ချစ်နေတာက ခင်နု။ ရယ်တော့ရယ်စရာ ကောင်းတယ်ကွ။ ဇာတ်သိမ်းခန်းရောက်မှ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတာ သိရတော့မှာပဲ”

ကျော်မောင်နှင့်သာဆိုင် စကားပြောရင်း ဘိုကြီးဆီကြည့်နေသည်။ ဘိုကြီးသည် မြက်ရိတ်ထွက်ခဲ့သော်လည်း သူ့အကြောင်းပြောနေသည်ကို ကြားသည်။ မကြားဟန်ပြုရင်း လယ်ကန်သင်းလူသွားလမ်းမှ တစ်ဆင့် မြက်ရိတ်ရမည့် လယ်ကွင်းစပ်ထဲ လာခဲ့သည်။

အခန်း (၉)

“ဦးလေး”

“ဟင်. . . မောင်ဘိုကြီး . . . လာဟေ့၊ အဲဒီနေရာမှာပဲချဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျ”

မြက်ခြင်းများနှင့် အိမ်ထဲအဝင် မြသစ်ကိုမတွေ့ရ။ တွေ့ရသူက ဦးငွေမှန်။ ဦးငွေမှန်က ဘိုကြီးကိုမြင်တော့ ပြုံးကြည့်ရင်း မြက်စင်းခုံဆီ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဘိုကြီးက မြက်ခြင်းချအပြီး မြက်များကို မြက်စင်းခုံပေါ် စီတင်ပေးလိုက်သည်။

“ပြီးရင် ရေနွေးသောက်ရအောင် အိမ်ထဲဝင်ဦး မောင်ဘိုကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ဘိုကြီးသည် မြက်များကို စီတင်ပေးပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ဒေါ်ပေါနှင့်အတူ မြသစ်တို့ စကားပြောနေသည်။ ဒေါ်ပေါက အိမ်ထဲဝင်လာသော ဘိုကြီးကို နှုတ်ဆက်သည်။ မြသစ်က ကြည့်ရုံပင် ကြည့်သည်။ မိခင်နှင့်အတူ ထမင်းချက်ရင်းရှိသည်။

“သောက်ဦးကွာ၊ သမီးရေ အမြည်းလုပ်ခဲ့ပါဦးဟေ့၊ ဒီမှာ မောင်ဘိုကြီး ရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မကြာပါ။ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားနှင့် မြသစ်ထွက်လာသည်။ လက်ဖက်သုပ်တစ်ပွဲ၊ ငါးခြောက်ဖုတ်တစ်ပွဲလာချသည်။

“စားပါဦးကွာ” ဟု ဦးငွေမှန်ကပြောသည့်အချိန် မြသစ်က ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ ဘိုကြီးက မြသစ်ကို အသာလှည့်ကြည့်ရင်း အဖန်ရည်ခွက်ကိုယူပြီး မော့သောက်လိုက်သည်။

“ခုတလော ညညကို ဂရုစိုက်ကြဦးဟေ့၊ ဒီကနေ့တောင်မှ ဦးလေးတို့ လယ်ကွက်ရှင်တွေ စုပြီးလာဖို့ကွ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဦးလေးရ”

“အပျောက်အရှုမရှိဖို့ လာပြီးသတိပေးကြမလို့။ ဖိုးကြည်ကလဲ နွားပျောက်ထားတာရယ်၊ ကျော်ဇံလေးကလဲ ခါးနာနေပြန်ဆိုတော့ မလာဖြစ်တော့ဘူး။ မင်းကိုပဲမှာရတော့မယ်။ မကြာမီ လယ်တွေက ရိတ်ရတော့မှာဆိုတော့ ဖိုးရိမ်နေပြီလေ”

“ဒီအတွက်နဲ့ဆိုရင် မဖိုးရိမ်ကြပါနဲ့ စိတ်ချပါ။ လုံးဝမပျောက်စေရဘူး”

“မင်းတို့သုံးဦးကိုတော့ ယုံပါတယ်ကွာ၊ မအိပ်မနေ စောင့်တဲ့ လူတွေ၊ ဝီရိယလဲရှိ၊ အလုပ်အကိုင်လဲ ရိုးသားကြီးစားသူတွေဆိုတော့ စိတ်ချပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“တို့ဇိမ်ကြီးရွာက နွားတွေပျောက်နေတာက ခက်တယ်၊

ဖိုးကြည် နွားဆိုရင် တကယ့်ခိုင်းနွား လက်ရွေးစင်တွေကွ၊ နောက်သုံးလေးရက်ကြာလို့မှ ပြန်မရရင်တော့ နွားထပ်ဝယ်ရတော့မှာ၊ ပြန်ရလိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ အရင်ကပျောက်သွားတဲ့ ကြည်တင့်နွားတွေ၊ ကျော်ညွန့်နွားတွေတောင်မှ ပြန်မရဘဲနဲ့ကွာ”

“ကျုပ်တို့လယ်စောင့်အဖွဲ့တွေလည်း တကယ်စိတ်မကောင်းကြပါဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းတွေပြောရင်းနဲ့ ကျုပ်တို့လယ်တောစောင့်သမားတွေ လယ်တွေရိတ်ပြီးရင်၊ နောက်သီးနှံတွေအတွက် ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် စောင့်ပေးကြဖို့။ ပျောက်သွားတဲ့နွားတွေ ပြန်ရှာဖို့လည်း တိုင်ပင်မိကြတယ်ဗျ”

“အင်း . . . အဲသလိုကြားရတာ ဝမ်းသာသဟေ့၊ ကဲသောက်ပါဦး၊ စားလဲစားကွာ၊ ညနေကို တစ်ခေါက်လာပို့ဦးဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးလေး . . . လာခဲ့ပါ့မယ်”

အချိန်အတော်ကြာ ဦးငွေမှန်နှင့် စကားပြောအပြီး ဘိုကြီးသည် မြက်ခြင်းများကိုယူပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

တဲရောက်တော့ ထမင်းစားကြရင်း ဘိုကြီးက ဦးငွေမှန်မှာ လိုက်သည့် နွားပျောက်ကိစ္စတွေအကြောင်း၊ လယ်တွေရိတ်ကြတော့မည့် အကြောင်းနှင့် ရိတ်ခါနီးမှာ မပျောက်မရှုဖို့ အကြောင်းတွေပြောရင်း သုံးဦးသား မျက်နှာစုံညီ ထမင်းစားနေကြဆဲ။

အကြော်ကောင်း၊ အချက်ကောင်းသည့် သာဆိုင့်လက်ရာက မွှေးနေသည်။ ငါးပိရည်ဖျော်ကကောင်း၊ ကန်စွန်းရွက်ပြုတ်က ကောင်း၊ ကြွက်သားကင်ချက်က ကောင်း၊ ဟင်းလျာအားလုံး ကောင်းတော့ သူတို့အဖွဲ့ ခေါင်းမဖော်နိုင်ကြပြီ။

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

“ခင်နုတို့နွားပျောက်သွားတာ ငါတော့စိတ်မကောင်းဘူးကွာ”
ထမင်းလုပ်ခွဲရင်း သာဆိုင်ကပြောသည်။

“ဟ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ သာဆိုင်ရ။ မင်းကအနေသာကြီးပါ။

စိတ်မကောင်း တကယ်ဖြစ်ရမှာက ဘိုကြီးဟ”

“အော် . . . ဟုတ်သားပဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

“လာပြီ၊ ဒီဂိတ်၊ ဒီဘူတာ၊ ဒီရထားကြီး”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ထမင်းစားရင်း၊ ပြောရင်း၊ ရယ်ရင်း ပွဲကျသွားသည်။ ထမင်း
စားအပြီး အဖန်ရည်ဝိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ညနေပို့ရဦးမှာလား”

ကျော်မောင်ကမေးသည်။ ဘိုကြီးက ခေါင်းညိတ်ဖြေသည်။

“ဟုတ် . . . ပို့ရမှာ”

“လယ်တွေရိတ်တော့မှာဆိုတော့ လယ်တွေကို ဂရုစိုက်ဖို့မှာ
တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးငွေမှန်က မှာတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မြသစ်က မှာတယ်လို့ ငါမပြောပါဘူးဟ”

“သိဘူးလေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က မြသစ်ပဲ ရောက်တော့မှာကိုး”

ဘိုကြီးစကားကြောင့် ကျော်မောင်က ရယ်သည်။ အိုးခွက်တွေ
သိမ်းဆည်းပြီး သာဆိုင်သည် သူတို့အနားဝင်ထိုင်ရင်းပြောသည်။

“ဒီကောင်လေး ဒီနေ့သိပ်မရွှင်ပျဘူးဟေ့၊ စောင်းသံနဲ့ချော့ရ
မယ့်သဘောကွ ကျော်မောင်ရ”

“မြသစ်နဲ့ချော့ရမှာဟေ့”

ပြက္ခရွှေတောင်တန်း ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းမှ အလှသစ္စာ

“လုပ်ပြန်ပြီဗျာ၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ဘိုကြီးက မလုံမလဲနှင့်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ပြောသည်။

“တကယ်စိတ်ထဲ မကြည်လင်ဘူးဗျာ၊ ဒီကနေ့ မြသစ်က
ကျုပ်ကို စကားမပြောဘူးဗျာ၊ တစ်ချက်ပဲကြည့်ပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲ
ဝင်သွားတာ၊ တကယ်ဆိုရင် ဘာလေးညာလေး ဝင်ပြောတယ်ဆို
ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ ခုတော့ဗျာ တကယ့်သူစိမ်းတွေကျနေ
တာပဲ”

ဘိုကြီးစကားကြောင့် သာဆိုင်ကပြောသည်။

“ဘိုကြီးရာ တကယ်တော့ မင်းနဲ့မြသစ်က ဆီနဲ့ရေကွ၊ မင်းက
အလုပ်သမား၊ မြသစ်ကအလုပ်ရှင်။ ပြီးတော့ မင်းတို့အချင်းချင်းက
သာမန် ခင်မင်ရုံအဆင့်၊ ချစ်သူရည်းစားမဟုတ်ဘူး။ ချစ်သူတွေဖြစ်
ရင်တော့ မခေါ်မပြောရင် တစ်မျိုးပေါ့ကွာ။ စိတ်ထဲ ဘယ်ကျေနပ်မှာ
လဲ”

“ဟုတ်တယ်ဘိုကြီး။ တကယ်ချစ်နေပြီဆိုရင် ချစ်တယ်လို့
ဖွင့်ပြောဖို့ရာ မင်းရဲ့တာဝန်ပဲ။ ပြန်ပြီးချစ်တာ မချစ်တာက မြသစ်ရဲ့
တာဝန်။ မင်းရင်ဖွင့်ပြတော့ ဘိုကြီး။ ငါတို့က အကောင်းပြောတာ၊
တော်ကြာ အသည်းကွဲပြီး ကျန်ရစ်ဖြစ်နေဦးမယ်”

သာဆိုင်စကားအဆုံး ကျော်မောင်က မြသစ်ကိုချစ်ရေးစကား
ဆိုဖို့ တွန်းအားပေးစကားမျိုးပြောသည်။ ဘိုကြီးမှာ ကျော်မောင်ကို
ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ရင်း တစ်ချက်တွေဝေသွားသည်။ ပြီးတော့ ရင်
ထဲမှာ အလင်းတန်းတစ်ခု မြင်လိုက်ရသည့်အလား အားရှိသွား
သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ရဲစိတ် တင်မိသည်။ သတ္တိမွေးမိသည်က အမှန်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ချစ်တာ ရင်ဖွင့်ပြသင့်ပြီ”
ဘိုကြီးက စကားကို တိုတိုပြောသည်။ ကျော်မောင်နှင့်
သာဆိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဆက်လုပ်ဆိုတဲ့သဘော။

“ကျုပ်လယ်တွေရိတ်ပြီးရင် ချစ်တယ်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောတော့
မယ်ဗျာ။ ဒီလိုမှ ဖွင့်မပြောရင် တန့်န့် ခံစားနေရမှာ။ ကျုပ် မအောင့်
နိုင်တော့ဘူး”

“မင်းကို တို့ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ အချစ်ဆိုတာမြဲနေတဲ့ အနာတစ်မျိုး
လို့ပဲဆိုတာ။ ကြာလေဆိုးလေကွ။ အတော်အခံရခက်တဲ့ ဝေဒနာကွ။
ကိုယ့်တုန်းကဆိုရင် နင့်ကိုချစ်တယ်။ မချစ်ရင်လဲရတယ်။ ချစ်ရင်
လဲဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ပြောချလိုက်တာ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . .
ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ဟင်း . . . တစ်ခါတည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး
ညတွင်းချင်းပဲ ခိုးခဲ့ရတာပဲ မောင်ရေ . . . အဲသလိုမျိုး သတ္တိရှိ
ရတယ်ကွ”

သာဆိုင်က ပြောရင်းပြီးသည်။ ကျော်မောင်က ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်ရင်ရေ။ မိန်းကလေးဆိုတာ နှုတ်သွက်
လက်သွက်တဲ့သူမှ ကြိုက်တာ။ ခုခေတ်က ဖူးစာမဟုတ်ဘူးကွ။ ဦးရာ
လူ ဖြစ်နေပြီနော်။ တွေးနေငေးနေရုံနဲ့ မရတော့ဘူး။ တွေးနေငေးနေ
မယ်ဆိုရင် ဆွေးနေဝေးနေရမှာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့် မဆွေးရ
အောင် မဝေးရအောင် မင်းစဉ်းစား”

ကျော်မောင်စကားအဆုံး သာဆိုင်က . . .

“မင်းက ဆင်းရဲတာကလွဲလို့ မချမ်းသာဘူး”

“ဟာ . . . ကိုသာဆိုင်ကလဲ လုပ်တော့မယ်၊ ဆင်းရဲပါတယ်
ဆိုမှ ချမ်းသာပါဦးမလားဗျ” ဟု ဘိုကြီးက ဝင်ထောက်သည်။

“နောက်တာပါကွာ၊ မင်းက ဆင်းရဲတာကလွဲလို့ အလုပ်ကြီးစား
တယ်၊ ရိုးလဲရိုးသားတယ်၊ ပြီးတော့ တောင်သူလုပ်ငန်းမျိုးစုံလဲ
ကျွမ်းကျင်တယ်။ ဦးငွေမှန်အနေနဲ့က မင်းလိုလူနဲ့ဆို သူ့သမီးနဲ့
သဘောတူမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် ကောင်လေးရေ အားမငယ်
နဲ့ ဆက်သာလုပ်”

ဘိုကြီးက ဘာမှဆက်မပြောတော့။ ချထားသော မြက်ခြင်း
များကို ယူပြီး မြက်ရိတ်ထွက်ခဲ့သည်။ ကျော်မောင်က ဟင်းစား
ရှာရင်း ပတ်ကင်း လှည့်ဖို့ထွက်ခဲ့သည်။ သာဆိုင်တစ်ဦးတည်းသာ
ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ တဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။

မကြာမီ ဘိုကြီးသည် မြက်နှစ်ခြင်းပြည့်တော့ တဲဆီပြန်ခဲ့
သည်။ ခဏလေးနားပြီး ဇိမ်ကြီးရွာဆီထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာလယ်
လမ်းမှ တစ်ဆင့် မြသစ်တို့အိမ်ဝင်ခဲ့သည်။ မြသစ်ကို အိမ်ရှေ့မှာ
အရံသင့်တွေ့ရသည်။

“မြသစ်”

“ဟင်”

မြသစ်က ခပ်တိုတိုပင် ဖြေရင်းရပ်နေသည်။

“မြသစ် ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ အဖေတို့ ရွာထဲသွားလို့ အိမ်စောင့်နေ
တာ”

“အော်”

ဘိုကြီးက ထမ်းထားသည့် မြက်ခြင်းများကို မချဘဲ မြသစ်ကို
ကြည့်ရင်း ထမ်းရင်းရပ်နေသည်။

“ဟဲ့ . . . ဘိုကြီး မြက်ခြင်းတွေချလေ”

မြသစ်ပြောရင်း ပါးစပ်လေးကို လက်နှင့်ပိတ်၍ရယ်သည်။ မြသစ် ရယ်နေသည်ကိုမြင်တော့ ဘိုကြီးကျေနပ်သွားသည်။ ပြုံးရင်း မြက်ခြင်းများကို ချသည်။ ချအပြီး မြသစ်ကိုကြည့်သည်။

“ငါမြက်တွေ နင်းပေးခဲ့မယ် မြသစ်”

“နေပါစေ”

“ရပါတယ်ဟ၊ နင်ပင်ပန်းနေလိမ့်မယ်”

ပြောရင်း ဘိုကြီးက မြက်နှစ်ခြင်းကို မြက်စင်းခုံသို့မပြီး ရွှေ့လိုက်သည်။ မြက်များကိုယူ၍ နင်းနေသည်။ နင်းရင်းနှင့် အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော မြသစ်ဆီ ကြည့်နေမိသည်။

“ညည နွားတွေ ဂရုစိုက်ဦးနော် မြသစ်၊ သူ့ခိုးလက် ပါသွားရင် နွားတွေပြန်ရဖို့ မလွယ်ဘူးနော်”

“အင်း”

မြသစ်က အင်းတစ်လုံးတည်းဖြေ၍ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ မြင်ကွင်းထဲမှ မြသစ်ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အတွက် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သွားသည်။ စောစောက ကြည်နူး ကျေနပ်ခဲ့သည့် ရင်ထဲက ပျော်စရာ ကမ္ဘာလေး ပျက်သွားပြီဟု ဘိုကြီး ခံစားလိုက်ရချေပြီ။

ဘိုကြီး စိတ်မပါဘဲ မြက်များကို နင်းဆဲ။ နောက်တစ်ခြင်း ဆက်အနင်း ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည်။

“မြသစ်ရေ . . . မြသစ်”

ခေါ်သံကြောင့် မြသစ်တို့အိမ်ခြံပေါက်ဝဆီကြည့်တော့ ခင်နုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခင်နုကို တွေ့လိုက်၍ ဘိုကြီးမျက်နှာ ငုံ့သွားသည်။

ခင်နုသည် အိမ်ထဲဝင်လာရင်း ဘိုကြီးကို မြင်သွားသည်။ နှုတ်ဆက်သည်။ ခင်နုရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုလေး တစ်ခုကြောင့် ခင်နုမျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ တစ်ချက်ပျက်သွားသည်ကို ဘိုကြီးတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘိုကြီး”

“အေး”

“နင် ဒီရောက်နေတာကိုး”

“အင်း”

“မြသစ်ရှိလား”

“ရှိတယ်”

အိမ်ထဲမှာလား”

“အင်း”

ခင်နုက အဆက်မပြတ်မေးသည်။ ဘိုကြီးက ဖြေသည်။ ခင်နုက မေးရင်း ရပ်နေသည်။ မြသစ်ရှိရာ အိမ်ထဲကြည့်လိုက်၊ ဘိုကြီးဆီ ကြည့်လိုက်နှင့်ရှိသည်။

“မြသစ်က မြက်နင်းခိုင်းတာလား”

“အင်း . . . အဲ . . . မဟုတ်ပါဘူးဟ”

ခင်နုက ဘာမျှမပြောတော့ပဲ မြသစ်ရှိရာ မီးဖိုဆောင်ထဲသွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ဘာတွေပြောနေသည်ဟု ဘိုကြီးမသိ။

မကြာပါ။ မြက်ခြင်းနှစ်လုံး နင်းပြီးသွားတော့ ဘိုကြီးသည် မြက်နင်းခုံမှထွက်၍ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ မြသစ်နှင့်ခင်နုတို့ ဘိုကြီးကို မြင်တော့ စကားကြော ပြတ်သွားကြသည်။

“ပြီးပြီလား”

“အေး . . . ပြီးပြီ မြသစ်”

“ဆန်သုံးပြည့်ထည့်ထားတယ်။ အိတ်ထဲမှာ မြက်ရိတ်ခလဲပါတယ်”

မြသစ်က အိမ်ရှင်၊ ဘိုကြီးကနည်းသည်။ ထိုင်ပါဦးဟု မပြောဘဲ ပညာသားပါပါနှင့် နှင်လွှတ်နေမှန်း ဘိုကြီးအသိ။ ဘိုကြီး ရပ်ရင်း ရှိသည်။ ဆန်ထည့်ထားသည့် အိတ်ကိုကြည့်နေသည်။

“ဘိုကြီးက မြသစ်ခိုင်းရင် ဘာမဆိုလုပ်ပေးတယ်နော်”

အမှတ်မထင်ပြောလိုက်သည့်ခင်နုစကားကြောင့် ဘိုကြီးမျက်နှာ ငယ်သွားသည်။ မြသစ်မှာ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။ ခင်နုက တစ်ချက်ပြုံးသည်။ ခင်နုအပြုံးက မဲ့ပြုံး။

“ခင်နုရယ်၊ မြသစ်သူ့ကို မခိုင်းပါဘူး။ သူကမြက်နင်းမယ် ဆိုပြီး ဝင်နင်းတာပါ”

“အော် . . . ဟုတ်မှာပါ။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ တောင် ဘိုကြီးက မြသစ်ကျတော့ ဆက်ဆံတာပိုတယ်။ ခင်နုကျတော့ ဆက်ဆံရေးက ကျဲတယ်။ မြက်နင်းပေးဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ ခင်နုတို့အိမ်ကနွား သူခိုးနောက် ပါသွားတာတောင်မှ လာမမေးဘူး”

မြသစ်ရော၊ ဘိုကြီးပါ ဘာမှမပြောနိုင်။ ခင်နုပြောလာသော စကားကြောင့် ဘိုကြီးမနေသာတော့၊ ဝင်ပြောရပြီ။

“ခင်နုရာ . . . ငါတို့မှာလဲ လယ်စောင့်တာရော၊ မြက်ရိတ်ပို့ရတာရောကြောင့်ပါ။ မကြာခင် လယ်တွေရိတ်ပြီးလို့ ရွာထဲပြန်ရောက်ကြပြီ ဆိုရင် လာပြီးမေးမှာပါ”

“ခုလဲ မြက်ပို့ရင်း ရွာထဲရောက်တာပဲ၊ ဝင်မေးလဲ ရရဲ့သားနဲ့၊ ဘာလို့မလာနိုင်ရတာလဲ . . . ကဲ”

ခင်နုစကားကြောင့် ဘိုကြီး မဖြေနိုင်တော့။ မြသစ်ကို တစ်ချက် ကြည့်ရင်း ခေါင်းကုတ်မိသည်။

“ကဲ . . . မြသစ် . . . ငါပြန်တော့မယ်”

ဘိုကြီးက ဆန်အိတ်ကိုယူပြီး အိမ်ထဲမှထွက်မည်အလုပ် ခင်နုက ပြောသည်။

“မြသစ်က နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ရမယ့်သူကိုး၊ ဒါကြောင့် မြသစ် ကိုပဲ နှုတ်ဆက်တာပေါ့”

“ဟာ . . . ခင်နုကလဲ . . . ကဲ . . . မခင်နု ကျုပ်ပြန်ပါဦးမယ်”

ဘိုကြီးကရွံ့ပြီး ခင်နုကိုပြောရင်း အိမ်ထဲမှ အမြန်ထွက်ခဲ့သည်။ မြသစ်နှင့် ခင်နုတို့၏ ရယ်သံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။

“တောက် . . . တကယ့်အချိန်ကျမှ ခင်နုက ရောက်လာရတယ်လို့”

ခင်နုကို မကျေမနပ်နှင့် စိတ်ထဲမှ ပြောရင်းရှိသည်။ အမေ့အိမ်ကိုဝင်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသော ဘိုကြီး အိမ်ကိုမဝင်ဖြစ်တော့။ ဒီကနေ့အတွက်တော့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မြသစ်နှင့် စကားပြောရလို့ ကျေနပ်ဝမ်းသာခြင်း။ ခင်နုရောက်လာပြီး အပြစ်တင်စကား အပြောခံရလို့ ဝမ်းနည်းမိခြင်း။

လယ်စောင့်တဲလေးများသည် ကြိုကြားကြိုကြား မြင်နေရသည်။ လယ်ခင်းစောင့် အလုပ်သမားသည် သူ့လယ်ကွင်းနှင့်သူ လှည့်ပတ် ရင်း စောင့်နေကြသလို ကြွက်တူးသူတူး၊ ရေရှိသည့်အိုင်များတွင် ငါးပက်သူပက်နှင့် ရှိနေကြသည်။ နွားသုံးလေးကောင်ကို လယ် ကွက်တွေအကြား လက်နှင့်ဆွဲပြီး ကျောင်းသူ ကျောင်းနှင့် တွေ့နေရသည်။

ကြည့်ရင်းနှင့် ဘိုကြီးသည် မြက်တစ်ခြင်းပြည့်အောင် အမြန် ရိတ်သည်။ ရိတ်ပြီးသည်နှင့် ပင်ပန်းသည်ဟု သဘောမထား။ မြက် ခြင်းများကို လယ်ကန်သင်းတွေပေါ်နင်း၍ တဲဆီသို့ပြန်ခဲ့သည်။ ဘိုကြီးစိတ်ထဲမှာ ဇိမ်ကြီးရွာမှ ပျောက်သွားသည့် နွားတွေကို မျက်လုံး ထဲမှာ မြင်ယောင်ရင်းသာ ရှိသည်။

“တောက်”

ရုတ်တရက် တောက်ခေါက်သံ။ ဘိုကြီးသည် တောက်ခေါက် ရင်း လာခဲ့သည်။ မကြာပါ။ တဲဆီရောက်ခဲ့သည်။

“မြန်လှချည့်လားကွ။ နားဦးလေ၊ အဖန်ရည်သောက်ဦး မလား။ ပွက်နေပြီ။ ခပ်လိုက်မယ်။ ငါးကြော်တစ်ကောင်လဲ ကျန် သေးတယ်”

“တော်ပါပြီဗျာ”

ဘိုကြီးက ဖြေရင်း မြက်ခြင်းများကိုချသည်။ ပြီးတော့ ရေတစ်ခွက် ခပ်ပြီး ဝအောင်သောက်သည်။

“သွားပို့ဦးမယ်”

“သွား သွား၊ ဒီကနေ့ မြသစ်နဲ့တွေ့ရမှာဆိုတော့”

“လုပ်ပြန်ပြီ ဒီဘူတာပဲ”

အခန်း (၁၀)

ဝန်းကျင်က သာယာနေသည်။ ဝါရွှေရွှေကောက်ပင်တို့သည် ရိတ်သိမ်းဖို့ အချက်ပြနေပြီဖြစ်သည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည့် ကောက်နံ့များသည် အားအင်အပြည့်။ ဝင်းမှည့်ရွှေရည်လူးသည့် ကောက်နံ့များကို ဘိုကြီး ကြည့်ရင်း ရှိသည်။ အထက်ကောင်းကင် သည် ပြာနှမ်းနှမ်း၊ ဖြူဆွတ်သည့် ငွေဗျိုင်းတို့သည် အသံဟစ်ကြွေး ရင်း စမ့်မြစ်ဆီမှတစ်ဆင့် ပျံဝဲလာနေဆဲ၊ တောစာဝါတို့သည် ပွက်ပွက်ညီအသံပြုကာ အုပ်စုအလိုက် ပျံလျက် သွားရင်းရှိသည်။

ဘိုကြီးသည် သူတို့စောင့်ရသည့် ခုနစ်စဉ်လယ်ကွင်းချုပ်စပ် အရောက် လယ်ကန်သင်းပေါင်ပေါ်၌ မြက်ရိတ်ရင်းရှိသည်။ မြက် တစ်ခြင်းပြည့်၍ နောက်တစ်ခြင်းဆက်ရိတ်သည်။ ဘိုကြီးက ခါးဆန့် သည့် သဘောနှင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ ဟိုဘက်သည်ဘက် ခါးကို လှည့်ချိုးရင်း အညောင်းအညာပြေလုပ်ရင်း ဝန်းကျင်ကိုကြည့်သည်။

ခုနစ်စဉ်လယ်ကွင်းတွင်မက ဇိမ်ကြီးရွာဘေးရှိ လယ်ကွင်းမှန် သမျှ ရိတ်ရတော့မည်။ ဘိုကြီးလိုပင် မြက်ရိတ်သူတွေအပြည့်

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

ဘိုကြီးက ပြုံးရင်း မြက်ခြင်းကို ထမ်းသည်။ သာဆိုင်ကို မေးတစ်ချက် ငေါ့ပြရင်း တဲမှထွက်ခဲ့သည်။ ဘိုကြီး၏ခြေလှမ်းများက သွက်နေသည်။ မကြာမီ ဇိမ်ကြီးရွာထိပ်ရောက်ခဲ့သည်။ ရွာထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ မကြာပါ ဘိုကြီးတစ်ယောက် မြသစ်တို့အိမ်ရောက်ခဲ့ပြီ။

“မြသစ်”

မြသစ်ကို အိမ်ရှေ့မှာ ရေငင်ပုံးကိုကိုင်ရင်း တွေ့ရသည်။ နွားရေ ခပ်နေသည့်သဘော။ ဘိုကြီးက မြသစ်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“အင်း” ဟုတစ်လုံးတည်းသာ ဖြေသူက မြသစ်။

ဘိုကြီးသည် မြက်ခြင်းများကို ချလိုက်သည်။

“မြက်စဉ်းခုံနား ထားလိုက်မယ်”

“အင်း . . . ရွှေ့ထားလိုက်”

ဘိုကြီးသည် မြက်ခြင်းနှစ်ခြင်းကို မြက်စင်းခုံဘေး ရွှေ့ထား လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြင်းထဲက မြက်များကို မြက်စင်းခုံပေါ် တင်လိုက်သည်။ မြသစ်က ရေတွင်းမှာ ရေခပ်နေဆဲ။ ရေခပ်ရင်း နွားစာကျင်းထဲ ရေဖြည့်နေသည်။

“ရေ ငါခပ်လိုက်မယ်”

“ရပါတယ်”

“ဦးလေးတို့ရော”

“ရွာလူကြီး ဦးညွန့်ဝေခေါ်လို့ ခဏသွားတယ်”

“အော် . . . ပေး ရေပုံး”

“ရော့ . . .”

ဘိုကြီးကမေးရင်း မြသစ်လက်ထဲမှ ရေပုံးကို ယူသည်။

ပြက္ခရွေ့တောင်တန်း ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းမှ အလှသစ္စာ

ပြီးတော့ ရေတွင်းမှာရေငင်သည်။ ရေပုံးများကိုဆွဲပြီး နွားစာကျင်းထဲ ထည့်ပေးသည်။ သုံးလေးခေါက်ဆွဲတော့ နွားစာကျင်းရေပြည့်ပြီ။

မြသစ်က ဘိုကြီးကိုကြည့်ရင်း အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

“မြသစ် . . . ဟို”

“မြက်ရိတ်ခလား”

“အင်း”

“နေဦး”

မြသစ်က အိမ်ထဲဝင်ပြီး ပိုက်ဆံယူသည်။ အိမ်အပြင်ထွက် လာပြီး ဘိုကြီးထံပေးသည်။ ဘိုကြီးက မြသစ်ထံမှ ပိုက်ဆံကိုယူရင်း မြသစ်ကိုကြည့်သည်။ ဘိုကြီး၏ အကြည့်က စူးစူးရဲရဲ။

“မြသစ်”

“ဟင် . . . ပြော၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ။ ရေဆွဲခပါ လိုချင်လို့လား”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ဘာလဲ . . . ပြော”

“ဟို . . . နင့်ကိုပြောချင်လို့၊ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ၊ နွားခိုးမယ့်အကြောင်းကိစ္စ သိထားလို့လား။ ရွာထဲ က ဘယ်သူတွေပါလဲ . . . ပြော”

မြသစ်စကားကြောင့် ဘိုကြီးခေါင်းခါသည်။ မျက်တောင် မခတ် ကြည့်နေသည်။ ဘိုကြီး၏မျက်လုံးများကို မြသစ်ကတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်ရင်း အကြည့်များကို လွဲဖယ်လိုက်သည်။

“မ . . . မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ဘာလဲ . . . ပြော . . . ဒီမှာမအားဘူး”

“ဒါဆိုရင်လဲ . . . ဟို . . . လယ်တွေရိတ်ပြီးမှပဲ ပြောတော့မယ်”
ဘိုကြီးကပြောရင်း မြက်ခြင်းများကိုထမ်း၊ မြသစ်ပေးလိုက်
သည့် ပိုက်ဆံများကို ခါးကြားမှာလိပ်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ မြသစ်မှာ
အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ရင်းနှင့် ဘိုကြီးထံကြည့်ဆဲ။

“ဟင်း . . . အူကြောင်ကြောင်နဲ့၊ ဘယ်လိုလူလဲ။ ဘာပြော
ချင်တာလဲ။ အင်း . . . ဟုတ်ပြီ . . . ။ ရွာထဲက သူငယ်ချင်း လှရင်
ပြောသလို ငါ့အပေါ်ကို ဘိုကြီးစိတ်ဝင်စားနေပြီ။ ကြိုက်နေပြီဆိုတာ
သေချာပြီ”

တွေးရင်း ချာခနဲ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

ဘိုကြီးသည် အိမ်ကို ခဏဝင်သည်။ အဖေနဲ့အမေကို အကျိုး
အကြောင်းပြောအပြီး လယ်စောင့်တဲဆီ အမြန်ပြန်ခဲ့သည်။ အဖေနဲ့
အမေ ပြောသလိုပင် လယ်တွေက ရိတ်ရတော့မည်။ စပါးတွေက
မှည့်နေပြီ။ မပျောက်မရှုအောင် ထိန်းသိမ်းရမည်။ ပျောက်သွားပြီ
ဆိုရင် မလွယ်။ နာမည်ပျက်မည်။ လူသုံးတော့မည် မဟုတ်။

တဲရောက်တော့ ကျော်မောင် မရှိ။ လယ်ကွင်းချုပ်စပ်မှာ
ကင်းလှည့်သွားနေသည်။ သာဆိုင်သည် ထမင်းဟင်းချက်ပြီး ဖြစ်
သည်။ မြသစ်ပေးလိုက်သည့် မြက်ရိတ်ခပိုက်ဆံကို သာဆိုင်ကိုပေး
လိုက်သည်။

“ရော့ . . . ဒီကနေ့ မြက်ရိတ်ခ”

ဘိုကြီးက ပိုက်ဆံများကိုပေးရင်း တဲရှေ့တွင်ပျစ်မှာ ထိုင်
သည်။ သာဆိုင်က ပိုက်ဆံများကို ယူရင်းမေးသည်။

“တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့တယ်၊ အဖေရော၊ အမေရောတွေ့ခဲ့တယ်။ အဖေက
မှာ လိုက်တယ်။ လယ်တွေရိတ်တော့မယ်။ ဂရုစိုက်ကြတဲ့။ နွားသူခိုး
တွေ သောင်းကျန်းနေတော့ တောထဲနေရတဲ့ ကျုပ်တို့ကို စိတ်မချ
ဘူးတဲ့”

ဘိုကြီးစကားကြောင့် သာဆိုင်မျက်စိလည်သွားသည်။

“ဟ . . . ငါက မြသစ်နဲ့ တွေ့ခဲ့လားလို့မေးတာ”

“ထင်သားပဲ . . . မြသစ်အကြောင်းပြောမှန်းသိလို့ ကျုပ်က
တမင်လမ်းလွဲပြောတာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သဘောကျစွာ ရယ်သူက သာဆိုင်။

မှောင်ပြီ။

နေဝင်ပြီ။

အိပ်တန်းကို ပျံ့နေသည့်ငွေဗျိုင်းဖြူတစ်အုပ်သည် မောပန်း
လာ ပြီလားမသိ။ အသံစာစာမပြုတော့။ တောစာဝါတစ်အုပ်
ကတော့ အသံစာစာပြုရင်း တပျော်တပါးနှင့် အိပ်တန်းတက်
နေကြပြီ။ ဆက်ရက်တစ်အုပ်ကတော့ ဆူညံစွာနှင့် အိပ်တန်းတက်ဖို့
ပျံ့ဝဲနေပြီ။

ထိုအချိန် လယ်ကွင်းကို ပတ်ကြည့်နေသည့် ကျော်မောင်ပြန်
လာပြီ။

“ထမင်းဆာတယ်ဟေ့၊ ခူးတော့။ စားပြီးလယ်ကွင်းတစ်ပတ်
စောစော တစ်ခေါက်လှည့်ကြဦးစို့”

သုံးဦးသား ထမင်းစားကြသည်။ ကောက်ဆံကမွှေး၊ ပဲဟင်း
ကချို၊ ငါးပိရည်ဖျော်နှင့် ခရမ်းသီးပြုတ်ကစားလို့ကောင်း။ မကြာမီ

ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် သာဆိုင်က အိုးခွက်ပန်းကန်များကို သိမ်းလိုက်သည်။

အဖန်ရည် သောက်ပြီးသည်နှင့် ဘိုကြီးတဲထဲဝင်သည်။ တဲထဲမှ ဓားလှံ၊ ဓားရှည်နှင့် လေးခွလွယ်အိတ်တွေ၊ လက်နှိပ်မီးတွေ ယူလာသည်။

“ကဲ . . . ကင်းလှည့်သွားကြစို့”

ဘိုကြီးက မတ်တတ်ရပ်ရင်းပြောသည်။ ပြောရင်းက လေးခွလွယ်အိတ်ကို လွယ်သည်။ ဓားရှည်နှင့် ဓားလှံကို ယူလိုက်သည်။ ဘိုကြီး ပြင်ဆင်နေတော့ ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်တို့ပါ ပြင်ဆင်ရပြီ။

ပြီးသည်နှင့် သုံးဦးသား စောင့်ကြရသည့် ခုနစ်စဉ် လယ်ကွင်း ချုပ်စပ်ဆီကို ထွက်ခဲ့သည်။ လက်နှိပ်မီးများ အပြိုင်ထိုးရင်း ဝန်းကျင်ရှိ လယ်စောင့်တဲများဆီသို့ လက်နှိပ်မီးရောင်ပြသည်။ အခြားတဲများ ဆီမှလည်း လက်ခေါက်မှုတ်သံနှင့် လက်နှိပ်မီးရောင်ကို မြင်ရသည်။ ကြားရသည်။ ဘိုကြီးက လက်ခေါက်မှုတ်ရင်း အချက်ပြန်ပြသည်။

“ခွီ . . . ခွီ . . . ခွီ”

“ခွီ . . . ခွီ . . . ခွီ”

ဘိုကြီး လက်ခေါက်မှုတ်သံအဆုံး အခြားတဲများဆီက အပြိုင် လက်ခေါက်မှုတ်သံများ ကြားရသည်။ နောက်တွင်တော့ လက်နှိပ်မီးကို အားပြုကြရင်း ကိုယ့်ချုပ်စပ်နှင့်ကိုယ် လှည့်နေကြသည်။ အခြားအဖွဲ့များမှ ရယ်သံတွေ၊ သီချင်းဆိုသံတွေနှင့် လေချွန်သံတွေ။ ပြီးတော့ လက်နှိပ်မီးရောင်တွေ အပြိုင်အဆိုင်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ အချက်ပြရင်း လှည့်ပတ်နေကြသည်။

ဝန်းကျင်သည် မှောင်ဆဲ။

လရောင်ကင်းခဲ့သည့် ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ခြင်း အပြည့်နှင့်။ ပြီးတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ဖားလက်တက် အော်မြည်သံကြောင်ကြောင်ကို ကြားရသည်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲသံတွေလည်း ကြားနေရသည်။

ဘိုကြီးသည် ဝန်းကျင်ကိုရော လယ်ခင်းတွေထဲကိုရော လက်နှိပ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်ရင်းရှိသည်။ အေးမြမှုနှင့် တိတ်ဆိတ်သည့် ညအချိန်၌ ရင့်မှည့်နေပြီဖြစ်သည့် ရွှေရောင်ကောက်ပင်များသည် မီးရောင်အောက်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်းနှင့် မိခင်မြေပြင်ကို နမ်းရင်းရှိချေပြီ။

မကြာခင် လယ်တွေရိတ်သိမ်းကြရတော့မည်။ လယ်ခင်းတွေ အကုန်ရိတ်ပြီးရင်တော့ ဘိုကြီးတို့တာဝန်ကျေပြီ။ တာဝန်ကုန်ပြီ။ ဇိမ်ကြီးရွာထဲ ပြန်ဝင်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

လယ်ခင်းတွေဘက်မှ တဲဆီသို့လာနေကြသည့် ဦးငွေမှန် တို့အဖွဲ့ လယ်ရှင်များကိုကြည့်ရင်း သာဆိုင်က ပြောသည်။ ဒီတော့ အဖန်ရည်အိုး၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ၊ ကြွက်သားကြော်နှင့် ငါးကြော် များကို အရံသင့်ဖြစ်အောင် တဲရှေ့ငှက်ပျောပင်အရိပ်မှာ ဖျာခင်းပြီး ခုံငယ်တစ်ခုဖြင့် ချထားသည်။ မကြာပါ။ ဦးငွေမှန်တို့အဖွဲ့ ရောက် လာကြပြီ။

“ဟေး . . . နားနေကြပြီလားကွ”
“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ခုနလေးတင်ပဲ ကင်းလှည့်ပြီး နားနေကြတာ”
“ခုမှမနက်စာ စားကြမှာ”

ဦးပန်းဆယ်က မေးသည်။ ဘုံကြီးနှင့် သာဆိုင်က ဖြေသည်။ ဦးပန်းဆယ်တို့မှာ လယ်ကွင်းများဆီဝေကြည့်ရင်း တဲရှေ့မှာ စုပြီးထိုင် ကြသည်။ ဘုံကြီးက အဖန်ရည်များကို ငဲ့ပေးသည်။

“သောက်ကြပါဦး။ ကြွက်ကြော်၊ ငါးကြော် သုံးဆောင်ကြပါဦး”
“အေး . . . အေး . . .”

“စကားပြောရင်း သောက်ကြတာပေါ့”
အဖန်ရည် သောက်သူသောက်။ ကြွက်ကြော် စားသူစား။ ငါးကြော် စားသူစား။ အချို့က ဆေးလိပ်သောက်။ ကွမ်းစားသူစား။

“လယ်ကွက်တွေကြည့်ရင်း လာကြတာပေါ့”
ဘုံကြီးကမေးသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ။ မနွေကတည်းက လာဖို့ပဲ။ ဒီမောင်ဖိုးကြည့်က ရေဝန်းဈေးမှာ ပါသွားတဲ့ နွားနှစ်ကောင်အစား ပြန်ဝယ်ပေးနေရ တာနဲ့ မလာဖြစ်တာ”

အခန်း (၁၁)

လယ်တွေ ရိတ်ကြရတော့မည်။

ဒီတော့ ဘုံကြီးတို့ မြက်ရိတ်ပြီး မပို့ကြရတော့။ ရိတ်စရာ မြက်ကလည်း ရှားသွားပြီ။ ပါးသွားပြီ။ မြက်မရိတ်ကြရတော့။ ဘုံကြီး တို့တာဝန်ယူပြီး စောင့်ရသည့် ဦးငွေမှန် လယ်ခင်းတွေ။ ဦးပန်းဆယ်၊ ဦးကျော်ဇံလေး၊ ဦးဖိုးကြည်၊ ဦးသာဟန်တို့၏ လယ်တွေအပျောက် အရှုမရှိ။ စပါးတစ်နံ့ တစ်စေ့မျှ မပျောက်ခဲ့။ ဒီတော့ ဘုံကြီးတို့ အစောင့်အဖွဲ့ ဝမ်းသာကြရသည်။ ကျေနပ်ကြရသည်။

ဘုံကြီးတို့အဖွဲ့မှာ နေရာညပါ ကင်းလှည့်ရင်း အလှည့်ကျ ပတ်ကြည့်နေကြရသလို အခြားအခင်းတွေမှာ စောင့်ကြသည့် အဖွဲ့ များသည်လည်း တာဝန်ကျေပွန်စွာဖြင့် စောင့်ရင်းရှိသည်။

နောက်ရက် ဦးငွေမှန်၊ ဦးပန်းဆယ်တို့ လယ်ရှင်ငါးဦး ဘုံကြီး တို့တဲကို ရောက်လာကြသည်။

“ဟော . . . ဦးငွေမှန်တို့အဖွဲ့ လာကြပြီကွ”

ရွှေသာသနာ့မြတ်မင်း

ဦးငွေမှန်က ဖြေသည်။ ကျော်မောင်က . . .

“ဦးလေးဖိုးကြည် နွားအစားပြန်ဝယ်ပြီးပြီပေါ့။ ဘယ်လောက် ပေးရသလဲဟင်။ ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး။ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့လဲ ဒီလယ်တွေတာဝန်ကျေလို့ ရွာထဲပြန်ဝင်ပြီဆိုရင်တော့ လူငယ်ကာလသား အဖွဲ့တွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး လှည့်ကင်း ပတ်ကင်းတွေ ဖွဲ့ပြီး ရွာကိုစောင့်ပေးကြဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်ဗျ”

ကျော်မောင်စကားအဆုံး ဦးဖိုးကြည်က အဖန်ရည်သောက် ရင်း ပြောသည်။

“အင်း . . . ကံတရားပေါ့ကွာ။ ပါသွားတဲ့ နွားတစ်ရှဉ်းဆိုရင် သိပ်တန်ကြေးကြီးတာ။ အခုပါသွားတာ ကြာပြီဆိုတော့ ပြန်ရဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူးကွာ။ အမဲတောင်ပေါ်ပြီးလောက်ပါပြီ။ တကယ် နှမြောတယ်။ အခုဝယ်ခဲ့တဲ့ နွားတစ်ရှဉ်းနဲ့ အစပ်မဟုတ်ဘူး။ အခု ဝယ်ခဲ့ရတာ နှစ်သိန်းကျော်တယ်ကွ။ စိတ်တိုင်းတော့မကျဘူး။ ဒါပေမဲ့ လယ်တွေက သိမ်းရတော့မှာဆိုတော့ မဖြစ်မနေ ဝယ်ရ တော့တာပေါ့”

ဦးဖိုးကြည် စကားအဆုံး ဘိုကြီးက သက်ပြင်းချသည်။ ပြီး တော့ ဘိုကြီးကပြောသည်။

“ခုနက ကိုကျော်မောင်ပြောသလို လယ်တွေရိတ်သိမ်းပြီးရင် တော့ ကျုပ်တို့ရွာထဲဝင်လို့ရပါပြီ။ အဲဒီအခါကျမှ ဦးလေးတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး နွားပျောက်ရှာကိစ္စ ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့”

“ကျုပ်ကတော့ ရွာခံလူပါတယ်ထင်တာပဲ”
ဘိုကြီးစကားအဆုံး ကျော်မောင်ကပြောသည်။ မှတ်ချက်ပေး

ပြက္ခရွေ့တောင်တန်း ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းမှ အလှသစ္စာ ၈၉

သည်။ ဒီစကားကြောင့် အားလုံးစဉ်းစားကြရပြီ။

“အင်း . . . အဲသလို ရွာခံလူတွေပါလို့ အခုလို အတင့်ရဲပြီး ခိုး နေကြတာပေါ့ကွယ်”

ဦးငွေမှန်က ပြောသည်။

စကားဝိုင်းသည် နွားပျောက်ကိစ္စများနှင့် လယ်ရိတ်သိမ်းဖို့ဆီ ရောက်သွားသည်။ နွားပျောက်ကိစ္စ ပြောကြတုန်းက သူတို့အားလုံး ဒေါသသံတွေ ပါနေသည်။ နောက်တော့ တရားသဘောနှင့် ဖြေကြ ရင်း လယ်တွေရိတ်ဖို့ကိစ္စ ရောက်သွားကြသည်။

ဘိုကြီးကမေးသည်။

“ဒါဆိုရင် လယ်တွေက သန်ဘက်ခါမှာ စရိတ်ကြတော့မှာ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မောင်ဘိုကြီး။ သန်ဘက်ခါကို စပြီးရိတ်ကြမယ်။ ရိတ်တဲ့အခါ အမှည့်ဆုံး အရင့်ဆုံး လယ်တွေကို စပြီးအရင်ရိတ်မယ်။ မနှစ်ကလိုပဲပေါ့။ ဘယ်သူ့အခင်းရယ် မဟုတ်ဘူး။ ရိတ်ရမယ့် အခင်း ကို အရင်ရိတ်ကြ”

ဦးငွေမှန်က ဖြေသည်။ ဦးကျော်ဇံလေးက ထပ်ပြီးပြော သည်။

“မနှစ်ကလိုပေါ့ကွာ။ မင်းတို့သုံးဦး ဦးစီးပြီး ဆယ်ယောက် ဆယ်ငါးယောက်ဖွဲ့ပေါ့။ ရိတ်ခသယ်ခတွေ အကုန်ပေးမယ်။ ဦးလေး တို့ ငါးဦးရဲ့လယ်တွေ၊ ဧကတွေကိုလည်း မင်းတို့အားလုံး သိနေကြ ပြီပဲ။ အားလုံး စပါးတွေကျီထဲရောက်တဲ့အထိ ငှားမယ်”

“ရပါတယ် ဦးလေးရာ”

ဦးကျော်ဇံလေး စကားအဆုံးတွင် ကျော်မောင်က ပြောသည်။
ဦးသာဟန်က ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ဒီကနေ့ ရွာထဲနှစ်ယောက်လောက်ပြန်ပြီး လယ်ရိတ် အဖွဲ့ဖွဲ့တော့။ ဖွဲ့ပြီးရင် ဦးတို့ဆီ အကြောင်းပြန်ကြား။ ကွင်းပိုင်တွေ ရိုးရာတွေ၊ အစောင့်အရှောက်တွေအတွက် တင်ဖို့၊ ပသဖို့ လက်ဖက်တို့ ကောက်ညှင်းတို့ လယ်ရိတ်တဲ့ရက်တွေမှာ ချက်ပြီး ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ကြရဦးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို . . . ညနေခင်း ဦးလေးသာဟန်တို့အိမ်မှာ ဝင်ပြီး ပြောမယ်လေ”

“အင်း . . . အင်း”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒါဆိုရင် ထမင်းစားကြတော့၊ ဦးလေးတို့အဖွဲ့ လယ်ခင်းတွေပတ်ကြည့်ပြီး တန်းပြန်တော့မယ်၊ မင်းတို့တဲကို မဝင်တော့ဘူးဟေ့”

ဦးငွေမှန်က ပြောရင်းထိုင်ရာမှထသည်။ ဦးဖိုးကြည်တို့အဖွဲ့ပါ မတ်တတ်ရပ်သည်။

“ဦးလေးတို့အဖွဲ့ ထမင်းစားသွားကြပါဦးလား။ ဘာဟင်းမှတော့ မရှိဘူး။ ကြွက်သားချက်နဲ့ ငါးကြော်ပဲရှိတာ”

သာဆိုင်က ဟင်းခွက်များကို လက်ညှိုးထိုးရင်းပြောသည်။

“တော်ပါပြီကွယ်၊ စားကြပါ”

“ကဲ . . . စားကြ၊ စားကြ”

“သွားပြီဟေ့”

“ကောက်ရိတ်အဖွဲ့ရပြီဆိုရင် ညနေ စောစောလာခဲ့ကြနော်”
“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးငွေမှန်တို့အဖွဲ့ တဲရှေ့မှနေ၍ လယ်ကွက်များဆီ ထွက်သွားသည်။ သူတို့အပိုင် ခုနစ်စဉ်လယ်ကွင်းချုပ်စပ်မှနေ၍ ပတ်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ လယ်တွေကို တစ်ကွက်ချင်း မကြည့်တော့။ ဘေးမှနေ၍ ပတ်ကြည့်ရင်းရှိသည်။

“ကဲ၊ ကိုသာဆိုင် ထမင်းခူးတော့၊ ရွာထဲသွားကြရဦးမှာ”

“အေး . . . အေး”

ဘိုကြီးကပြောရင်း ထမင်းပန်းကန်များကို ဆေးသည်။ သာဆိုင်က ထမင်းခူးသည်။ ကျော်မောင်က အဖန်ရည်ငှဲ့ပေးသည်။ ပြီးတော့ သူတို့သုံးဦး ထမင်းစားသည်။

“ရွာထဲကို ခင်ဗျားတို့သွားကြပါလား။ ကျုပ်ဒီကစောင့်ပေးမယ်”

ဘိုကြီးကပြောသည်။ သာဆိုင်က . . .

“မင်းနဲ့ကျော်မောင်နဲ့သွားကြပါ။ ငါ ညနေစာချက်ရင်း စောင့်မယ်။ ဆန်လေးပြည်လောက်တော့ဆွဲခဲ့ဦး”

“ဆွဲခဲ့မယ်”

ဘိုကြီးကပြောသည်။

မကြာပါ။ ထမင်းစားပြီးသွားပြီ။ သာဆိုင်က ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောသည်။ ကျော်မောင်က အဖန်ရည်အိုးရှေ့မှာ ဇိမ်ယူရင်းရှိသည်။ ဘိုကြီးမှာ လယ်ခင်းတွေလာကြည့်ကြည့် ဦးငွေမှန်တို့အဖွဲ့ဆီ ကြည့်မိသည်။ ဦးငွေမှန်တို့အဖွဲ့သည် အတော်ဝေးဝေးကို ရောက်နေပြီ။ လယ်ကွက်များကို ကြည့်ရင်း၊ စကားတွေပြောရင်းနှင့်

မိမိကြီးရွာဆီ ပြန်သွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။
 ထမင်းစားပြီး အဖန်ရည်ဝိုင်းမှာ ထိုင်ကြသည်။
 “နားဦးမှာလား ကိုကျော်မောင်”
 “ခဏနားပြီး ရွာထဲသွားမယ်လေ”
 “ကဲ... သွားချင်သွားကြ၊ ငါလဲ ဟင်းစားရှာရင်း၊ အခင်း
 တွေဘက် ပတ်ကြည့်ဦးမယ်”
 သာဆိုင်က နှီးခမောက်ဆောင်း၊ လေးခွနှင့်ခက်ရင်း တစ်ချောင်း
 ယူရင်း ပြောသည်။
 “ဒါဆိုရင် သွားကြစို့”
 ဘိုကြီးနှင့် ကျော်မောင်တို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သာဆိုင်လည်း
 ထွက်သွားပြီ။
 တကယ်တော့ ဦးငွေမှန်တို့တောင်သူငါးဦး၏ ခုနစ်စဉ်လယ်
 ကွင်းသည် ဧကခြောက်ဆယ်ကျော်၊ ခုနစ်ဆယ်နီးပါးကို ငရုတ်ချိန်
 ငရုတ်၊ ဝါချိန် ဝါ၊ စပါးချိန် စပါးဆိုသလို သီးနှံရာသီအလိုက် စောင့်
 ခဲ့တာ လေးငါးနှစ်ရှိပြီ။ လယ်စောင့်ခါ ရိတ်ခါ သိမ်းခါကို လုပ်ငန်းပြီးမှ
 ရှင်းပေးသည်။ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ဘိုကြီးတို့သုံးဦးက လယ်ကွင်း
 လုံခြုံရေးအတွက် အစ အဆုံး တာဝန်ယူပေးရပြီး ရိတ်ချိန်ရောက်
 သည်နှင့် ရွာထဲက လယ်ရိတ် ကျွမ်းကျင်သူ ဆယ်ဦး၊ ဆယ့်နှစ်ဦး
 ခေါ်ပြီးရိတ်သည်။ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ အပါအဝင် ဆယ့်ငါးဦးကျော်သည်။
 လယ်ရိတ်ပြီဆိုရင် ကောက်ဘွဲ့ခံ(စည်းကြိုးခံ)ပြီး ကောက်
 ရိတ်ပြီး စပါးပင်များကို စုစည်းပြီး လယ်ထဲမှာချထားရုံသာ။ ချထားပြီး
 ကောက်လှိုင်းများကို လယ်ကန်သင်းပေါ် တင်တန်တင်၊ လယ်ထဲမှာ

ထားတန်ထားပြီး နေလှန်းရသည်။ ခြောက်ပြီဆိုမှ လှည်းဖြင့် တလင်း
 ထဲတိုက်သည်။ ပြီးပါက လယ်ရှင်များက ရိတ်သည့်အဖွဲ့နှင့်ပင်
 ကောက်လှိုင်းများကို တလင်းပြင်မှာ စုပုံသည်။ စုပုံထားသည့်
 ကောက်လှိုင်းများအား တလင်းပြင်ပတ်ပတ်လည် ကောက်လှိုင်းဆိုင်
 တန်း အဝိုင်းကြီးလုပ်ပြီး စပါးနယ်ဖို့ ပြင်ဆင် ထားကြသည်။
 ရွာထဲ ရောက်သည်နှင့် ဘိုကြီးနှင့် ကျော်မောင်သည် မနှစ်က
 လယ်ရိတ်ပါသည့်လူတွေအိမ်ကိုဝင်သည်။ လေးငါးဆယ်ဦး ရအောင်
 ရှာသည်။ ရှာပြီးတော့ ဦးငွေမှန်၊ ဦးပန်းဆယ်၊ ဦးသာဟန်၊ ဦးဖိုးကြည်၊
 ဦးကျော်လေးတို့ အိမ်တွေကို ဝင်သည်။ သေချာပြီဆိုသည့်အကြောင်း
 ဝင်ပြောသည်။
 လယ်ရိတ်မည့်ရက်ကို တင်ဖို့မြောက်ဖို့နှင့် လယ်ရိတ်အဖွဲ့
 စားဖို့ နားဖို့ပါ ပြောဆိုကြသလို စောင့်ခရိတ်ခတွေပါပြောပြီး ပြန်ခဲ့ကြ
 သည်။
 ဘိုကြီးတို့ တဲကိုပြန်ရောက်တော့ မိုးချုပ်ပြီ။

သူတွေနားလျှင် စားဖို့ ထမင်းသုပ်ရော၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ တစ်ခါတည်းလာပြီး ပို့သွားသည်။ လာပို့သွားကြသူတွေက ခင်နုနဲ့ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သိန်းရင်။

“ဘိုကြီး”

“ဟေ . . ဘာလဲ၊ ကွင်းပိုင်တွေအတွက် လာပို့တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လယ်ရိတ်အဖွဲ့ရော၊ နင်တို့အတွက်ပါ ပါတယ်”

“အင်း . . အင်း”

ခင်နုက ခံတောင်းကြီးထဲမှ စားစရာတွေ တင်မြှောက်စရာတွေ ကိုချသည်။ ဘိုကြီးက ခင်နုအနားတွင်ရပ်သည်။ အကြောင်းသိသူ တွေဖြစ်သည့် ကျော်မောင်နှင့် သာဆိုင်က ပြုံးစေ့စေ့။ ဒေါ်သိန်းရင် က တဲဘေးမှနေ၍ လယ်ခင်းတွေဆီကြည့်နေဆဲ။

နောက်တော့ ကျော်မောင်က ကွင်းပိုင်အစောင့်အရှောက် များကို ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ တင်မြှောက်ပသပြီး ကောက်ညှင်း ပေါင်း၊ ငါးခြောက်ဖုတ်နှင့် လက်ဖက်ခွက်ကို စတင်ရိတ်မည့် ခင်နုတို့ လယ်ကွင်းစပ်မှာ ချလိုက်သည်။

ကောက်ရိတ်အဖွဲ့က ဆယ့်နှစ်ဦး၊ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့က သုံးဦး။ စုစုပေါင်း ဆယ့်ငါးဦးနှင့် ခင်နုတို့လယ်ကို စပြီးရိတ်ကြသည်။

လယ်ရိတ်ကျွမ်းသည့်သူတွေချည်း၊ ယောက်ျားတွေရော၊ မိန်းမတွေပါ ပါကြသည်။ မနှစ်ကအဖွဲ့အတိုင်းပင်။ ဘိုကြီးတို့သုံးဦး လည်း လယ်ရိတ်အဖွဲ့နှင့်အတူ လယ်ရိတ်နေကြပြီ။ ခင်နုသည် ဘိုကြီးလယ်ရိတ်နေသည်ကို ကြည့်ရင်းရှိသည်။

“ဟေ့ကောင် ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ ကိုသာဆိုင်”

အခန်း (၁၂)

လယ်တွေရိတ်ကြပြီ။

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သာမဟုတ်။ အခြားလယ်ကွက်တွေလည်း ရိတ်ပြီ။ ဒီတော့ လယ်ကွင်းလယ်ပြင် တစ်ကွင်းလုံး လယ်ရိတ်အဖွဲ့ တွေအပြည့်။ လယ်ရိတ်အဖွဲ့များ၏ သီချင်းသံတွေက ခုနစ်စဉ် လယ်ကွင်းမှာပင်မက ဇိမ်ကြီးရွာဝန်းကျင်မှာ အလှဆင်ထားဆဲ။

ဝန်းကျင်က သာယာနေသည်။

ပြာနှမ်းနှမ်းကောင်းကင်သည် သစ်လွင်မှုတွေကို ဖြန့်ဝေပေး နေသည်။ အရှေ့ဆီမှနေ၍ စမုံမြစ်ဆီသို့ ဝဲပျံရင်း အစာရှာနေသည့် ငွေရောင်လွင်လွင် ဗျိုင်းတစ်အုပ်က ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ဆက် ရက်ငှက်များသည် ကောက်ရိတ်သူတို့အထက်မှ ဝဲပျံရင်း ရိုးပြတ်ထဲမှ ပိုးမွှားလေးများကို အစာအဖြစ်လုစားရင်း ရှိကြသလို တောစာဝါ တစ်အုပ်ကလည်း မြူးကြွ ဟစ်ကြွေးနေကြသည်။

မနက်စောစော၌ ဦးဖိုးကြည်သည် ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ငါးခြောက်ဖုတ် ဆီဆမ်းနှင့် လက်ဖက်တစ်ပွဲလာပို့ချိန် ကောက်ရိတ်

“ကြည့်နေတယ် မင့်ကို”

“ဘယ်သူလဲ”

“ခင်နု”

သာဆိုင်က တီးတိုးပြောရင်း ရယ်သည်။ ဘိုကြီးက လယ်ကန်သင်းပေါ်ကြည့်တော့ ခင်နုသည် ရပ်နေရင်းနှင့် ဘိုကြီးထံကြည့်နေသည်။ ခင်နုက ပြုံးပြသည်။ ဘိုကြီးကလည်း ပြုံးပြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကြရင်းနှင့် ကောက်ရိတ်အဖွဲ့က ဟေးခနဲညာသံပြုသည်။ ညာသံကြောင့် ခင်နုပြုံးတော့ ဒေါ်သိန်းရင်မှာ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ညာသံကြောင့် ပြုံးနေရှာသည်။

ထိုနေ့က နေမြင့်သည်အထိ ခင်နုမပြန်သေး။ အတော်လေး နေမြင့်မှ ရွာထဲသို့ ပြန်သွားကြသည်။

နေစောင်းတော့ လယ်ရိတ်အဖွဲ့ပြန်ကြသည်။ ဘိုကြီးတို့ သုံးဦးသာ ပြန်လို့မရ။ ညပါစောင့်ပေးရသည်။ နောက်ရက် ခင်နုတို့ လယ်ကိုပင် ဆက်ရိတ်သည်။ ခင်နုတို့လယ်များကို သုံးရက်တိတိ ရိတ်ကြရသည်။ နောက်ရက် ဦးကျော်ဇံလေး၏ မှည့်နေသည့် အခင်းများကို ရွေးပြီးရိတ်သည်။ လေးရက်ရိတ်အပြီး။ ဦးသာဟန် အကွက်။ ဦးသာဟန် လယ်ခင်းများကို ခြောက်ရက်ခန့် ရိတ်ကြ ရသည်။ နောက် ဦးပန်းဆယ်လယ်ခင်း။ ဦးပန်းဆယ်လယ်တွေက သိပ်မရင့်သေး။ နှစ်ရက်သာရိတ်ရသည်။ ကျန်လယ်ခင်းများက ရိတ်လို့မရသေး။ အနံ့တွေက စိမ်းနေဆဲဖြစ်သည်။ နောက်ရက်၌ ဦးငွေမှန်၏ လယ်ခင်းများကို ရိတ်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

လယ်တွေစပြီးရိတ်မည်ဆိုတော့ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ လက်ဖက်၊ ငါးခြောက်ဖုတ်၊ လယ်ရိတ်မည့်အဖွဲ့အတွက် စားစရာတွေလာပို့သူက

ဦးငွေမှန်နှင့် သမီးဖြစ်သူမြသစ်။

မြသစ်သည် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ဝေလီဝေလင်း၌ပင် ရောက်လာသည်။ တစ်နေခင်းလုံးရိတ်ရသည့် ဆင်းရဲမှု၊ ညကျတော့လည်း လက်ကျန် အခင်းတွေနှင့် ရိတ်ပြီးကောက်ပုံတွေကို တစ်ညလုံး စောင့်ရသည့် ပင်ပန်းမှုတို့ကြောင့် မြသစ်တို့ရောက်ခါနီးမှ ဘိုကြီးအိပ်ရာမှနိုးသည်။

မြသစ်တို့သားအဖ ရောက်လာသည့်အချိန်။ သာဆိုင်သည် အဖန်ရည်အိုး တစ်အိုးနှင့် ထမင်းတစ်အိုး ကျက်နေပြီဖြစ်သည်။ မြသစ်တို့ တဲဆီသို့ရောက်ပြီး မကြာမီ လယ်ရိတ်မည့်အဖွဲ့တွေလည်း နောက်မှ ပါလာသည်။

ထိုအချိန် အခြားအခင်းရှင်များ၏ လယ်ရိတ်အဖွဲ့တွေလည်း ရောက်လာကြပြီ။ ကိုယ့်အခင်းကိုယ်သွား ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကြရင်းနှင့် ဆူညံနေဆဲ။

မြသစ်သည် ရွက်လာသည့် တောင်းကိုချသည်။ တောင်းထဲမှ စားစရာ အထုပ်များကို ချသည်။ ထမင်းအိုးနှပ်နေသည့် သာဆိုင်က ဘိုကြီးအား မေးငေါ့ပြသည်။

“မြသစ်”

“ဟင်”

“ငါ့ကိုပေး ငါလုပ်လိုက်မယ်”

“ရပါတယ်”

မြသစ်က ထိုင်ရင်းနှင့် ကွင်းပိုင်များကို တင်မြှောက်ရမည့် ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ငါးခြောက်ဖုတ်နှင့် လက်ဖက်ထည့်ထားသည့် ဇလုံကြီးကို သီးခြားချလိုက်သည်။

“ဒါ လယ်ရိတ်အဖွဲ့အတွက်”

“အင်း . . အင်း”

“ရော့”

“ပေး”

မြသစ်က တောင်းကြီးကိုပါပေးသည်။ ဘိုကြီးက တဲထဲအထိ ယူ၍ သိမ်းလိုက်သည်။ လယ်ရိတ်အဖွဲ့သည် တဲရှေ့မှာ စကားပြော ရင်း ရှိသည်။ ဦးငွေမှန်နှင့် မြသစ်သည် တဲရှေ့၌ ခဏသာရပ်သည်။ ရိတ်မည့် လယ်ခင်းများဘက်သို့ ဆက်သွားသည်။ ကျော်မောင်သည် ဦးငွေမှန် နောက်သို့ စကားပြောရင်း ပါသွားသည်။

မိုးစင်စင်လင်းပြီ။

“ကဲ စကြရအောင်ဟေ့”

“လာကြ”

သာဆိုင်နှင့် ဘိုကြီးက တပ်ဦးစကားစလိုက်ပြီး ခမောက် ကိုယ်စီဆောင်း၊ တံစဉ်ကိုယ်စီကိုင်ကာ လယ်ဘက်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ သာဆိုင်၏ လက်ထဲမှာ ကွင်းပိုင်ကိုတင်မြောက်ဖို့ ကောက်ညှင်း ပေါင်း ဇလုံကြီးပါသည်။ ဇလုံထဲမှာ ငါးခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းနှင့် လက် ဖက်ခွက် ပါသည်။ လယ်ခင်းအစပ်ရောက်တော့ သာဆိုင်က ခမောက်နှင့် ဖိနပ်ကိုချွတ်၊ တံစဉ်ကို လယ်ခင်းဘက် ဦးတိုက်ကာ တင်မြောက်သည်။ အရိုအသေပြုသည်။ ခြေခင်း လက်ခင်းရှင်းဖို့ တိုင်တည်သည်။

နောက် . . .

“ကဲ . . . ရိတ်လို့ရပြီ”

“ရိတ်လို့ရပြီဟေ့”

“ရိတ်ကြ”

သူ့ငန်းနှင့်သူ ယူပြီးရိတ်ကြသည်။ သာဆိုင်က ငန်းထိုင်၊ ဘိုကြီးက ငန်းဖျား၊ ကောက်လှိုင်းလေးငါးလှိုင်းရတော့ ကျော်မောင် ပြန်လာပြီ။ ကျော်မောင်က တဲပြန်ပြီး တံစဉ်နှင့် နီးခမောက် ယူလာ ပြီး ဘိုကြီးအနား ဝင်ရိတ်သည်။

ဦးငွေမှန်နှင့် မြသစ်က ကန်သင်းထက်မှာရပ်ရင်း ကြည့်နေ ဆဲ။ ရိတ်သည့်အဖွဲ့ရော၊ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ရော ရိတ်တာ ကြည့်ကောင်း သည်။ တစ်ဦးချင်းစီ၏နောက်မှာ ကောက်လှိုင်းများက ညီညာနေ သည်။

ထိုအချိန် ငန်းထိုင်မှာနေသည့် သာဆိုင်က သီချင်းဟစ်လိုက် သည်။

xxxရှုမဆုံးတော့သည်၊ စိမ်းလဲ့လှဲနှစ်စဉ် xxx လယ်ကွင်း တွေက တစ်မျှော်တစ်ခေါ် စိုပြည်လွင် x ရိတ်သိမ်းချိန် ဆိုပြန်လျှင်၊ ဝင်းမှည့်ရွှေစင် အိလို့ပင်၊ စပါးနံ့အတွေ့နဲ့ အသီးတွေ သန်မြန် အောင်မြင် xxx

“ဟေ့သာဆိုင်၊ နေ့တိုင်း ဒီသီချင်းချည်းပဲဆိုနေတာ၊ အချိန်နဲ့ အခါလိုက်ပြီး သီချင်းကို ဆိုတတ်ရတယ်ကွ။ သံစဉ်လေးဘာလေး ပြောင်းပါဦး မင်းဥစ္စာက”

ကျော်မောင်က သာဆိုင်ကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြကာ ဘိုကြီးကို မေးငေါ့ပြရင်း ပါးစပ်တစ်ခြမ်းပါ ရွဲ့ပြလိုက်သည်။ သာဆိုင် က ကျော်မောင်မျက်နှာကဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာလုပ်ရမည်

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

ဆိုတာကို အချင်းချင်းတွေမို့ သိလိုက်သည်နှင့် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်ကာ သီချင်းကို ပြောင်းဆိုလိုက်သည်။

xxx တစ်ဖက်သတ် အချစ်မျိုးဟူသည်၊ ရင်မှာ တိတ်တခိုးနဲ့ မျှော်ကိုးရတာ ကြာတောင့်ကြာရှည် x တွေပါမြင်ပါများတော့ သမုဒယ ပိုးကြီးလေးတွေ၊ သူ့အပေါ်ရစ်ချည် xxx မသိချင် ဟန်ဆောင်သူကိုမှ၊ ချစ်မိလေသော ကိုယ့်အဖြစ်များသည် xxx မေတ္တာမိုးခေါင် သဲသောင် ကန္တာရမှာ၊ ပန်းမျိုးစေ့ကို ပျိုးမိသလိုညီ xx

သာဆိုင်က သီချင်းကို ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ပြီး ကျော်မောင် နှင့် ဘိုကြီးထံ ရပ်ကြည့်သည်။ အထာသိသည့် ကျော်မောင်က ပြုံးပြသည်။ ပြုံးရင်းနှင့် လယ်ကန်သင်းစပ်ရှိ မြသစ်ထံကြည့်သည်။ မြသစ်က သီချင်းဆိုသည့် သာဆိုင်ထံကြည့်ရင်း ကျော်မောင်ထံ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘိုကြီးထံ ကြည့်သည်။ မရယ်မပြုံးနှင့် ရပ်နေသည့် ဘိုကြီးက မြသစ်ထံ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့သွား သည်။

ဘိုကြီးသည် မြသစ်အပေါ် မချစ်ဝံ့ဝံ့ ချစ်ဝံ့ဝံ့နှင့် သူ့မေတ္တာ ကို ရင်မှာပွေ့ပိုက်ရင်း တစ်ဖက်သတ်အချစ်ကို တစ်ကိုယ်တည်း ကြိတ်မှိတ်၍ ခံစားနေရရာသည်။ ဒါကိုသိကြသော လယ်ရိတ် အဖွဲ့က မြသစ် မကြားအောင် တိတ်တခိုးရယ်ရင်း တီးတိုးပြောကြ သည်။ မြသစ်မှာ သူတို့တစ်တွေဆီသို့ ကြည့်လိုက်၊ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးငွေမှန်ကို ကြည့်လိုက်နှင့်ရှိသည်။

“အင်း . . . မောင်သာဆိုင်က အဆိုကောင်းပဲကွ၊ ဆက်ပါဦးဟေ့”

ဦးငွေမှန်က လှမ်းပြောသည်။ လယ်ထဲဆင်းလာပြီး ရိတ်ထား သော ကောက်လှိုင်းများကို ကြည့်ရင်းရှိသည်။ ပြီးတော့ သာဆိုင် ဆီ လာခဲ့သည်။ မြသစ်က ကန်သင်းပေါ်မှာ ရပ်ရင်းရှိသည်။

“ဆိုပါဦးကွ၊ မင်းအသံက မဆိုးဘူး”

ဦးငွေမှန်က အားပေးစကားပြောသည်။ သီချင်းဆိုခိုင်းသည်။ သာဆိုင်မှာ “ဟီး”ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း မြသစ်ထံ ကြည့်သည်။ မြသစ်မျက်နှာမှာ မရယ်မပြုံး။ ဘိုကြီး မျက်နှာမှာလည်း မရယ်မပြုံး။

“အဲသလို သီချင်းဆိုတတ်တဲ့သူ၊ ရယ်စရာ မောစရာ ပြော တတ်တဲ့သူပါမှ အလုပ်လုပ်ရတာ မပင်ပန်းတာကွ”

“အဟီးဟီး . . . ပျင်းလို့ဆိုတာပါ ဦးလေးရာ၊ မဆိုတတ် ပါဘူး၊ သီချင်းစာသား ကုန်အောင်မရတော့ဘူး”

“ရတဲ့ သီချင်းဆိုပေါ့ကွာ”

“တမင်ဆိုရင် မရဘူးဗျာ၊ သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့သူ ကောက်ပြီးဆိုမှ ရတာ”

“ဒါဆိုရင် မင်းက ဘယ်သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဆိုတာလဲ”

“ဟိုကောင် . . ဘိုကြီး”

သာဆိုင်က ပြောမိပြောရာပြောရင်း ဘိုကြီးထံ လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ ဒီတော့ ကောက်ရိတ်အဖွဲ့က “ဟေး”ခနဲ ဝိုင်းပြီးညာ ကြသည်။ ညာသံက လယ်ကွင်းဝန်းကျင်ကို လွှမ်းခြုံသွားသည်။ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့၏ ညာသံကြောင့် ဘေးဝန်းကျင်ရှိ လယ်ရိတ်အဖွဲ့ များကပါ ခေါင်းထောင်ပြီး ကြည့်ကြသည်။

ဘိုကြီးမှာ သာဆိုင်ကိုကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကိုကပြသည်။
ပြီးတော့ မြသစ်ထံကြည့်သည်။

ဦးငွေမှန်က . . .

“ဒါဆိုရင် မောင်ဘိုကြီးက အဓိပ္ပာယ်ကောက်နိုင်တဲ့ ခံစား
ချက်တွေ ရှိနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား . . . မောင်သာဆိုင်”

ဦးငွေမှန်က ရယ်ရင်းမေးသည်။ ပြီးတော့ ဘိုကြီး ထံသို့ကြည့်
သည်။ ဘိုကြီးမှာ ခေါင်းငုံ့ရင်း မျက်နှာမဖော်နိုင်တော့။ လိပ်ပြာ
မလုံချင်တော့။

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးငွေမှန်ရဲ့၊ ဒီကောင်ကြီး ညညဘာဖြစ်
တယ် မသိပါဘူး၊ အလွမ်းသီချင်း ဆိုရတာနဲ့၊ ငိုချင်းသီချင်း ဆိုရ
တာနဲ့”

“ဟာ . . . ဒီလူတွေ”

ကျော်မောင်က ဝင်ပြောသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကောက်ရိတ်
အဖွဲ့က ဝိုင်းပြီးညာသံပြုရင်း ဘိုကြီးနှင့် မြသစ်ဆီကြည့်ကြသည်။
မြသစ်သည် ဘိုကြီးထံ မျက်စောင့်ခဲရင်း ကြည့်ဆဲ။ ဘိုကြီးမှာ မြသစ်
ကိုလည်း မကြည့်ရဲ၊ အဖွဲ့ကိုလည်း မကြည့်ရဲ။ ပြီးတော့ သာဆိုင်နှင့်
ကျော်မောင်ကိုလည်း မကြည့်ရဲ။

ဦးငွေမှန်မှာ ဘိုကြီးကို သဘောကျစွာကြည့်ရင်း ခေါင်း
တညိတ်ညိတ်။

“ကဲ. ကဲ ဦးတို့ပြန်ဦးမယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးငွေမှန်က အားလုံးကို နှုတ်ဆက်သည်။ လယ်ရိတ်အဖွဲ့က

ဖြေကြသည်။ မိန်းကလေး သုံးလေးဦးက မြသစ်ကို နှုတ်ဆက်ကြ
သည်။

“မမြသစ် ပြန်တော့မှာလား”

“အေး . . ပြန်တော့မယ်”

မြသစ်မှာ လယ်ရိတ်အဖွဲ့ထဲမှ မိန်းကလေးများကို လက်ပြ
နှုတ်ဆက်ရင်း ရှိသည်။

မကြာပါ။ မြသစ်တို့သားအဖ ပြန်သွားကြပြီ။

ဘိုကြီးမှာ မြသစ်ဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း ငေးနေဆဲ။

“ကိုယ်တော်ချောကြီး၊ လယ်က ဒီဘက်မှာ၊ ဟိုဘက်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

မိန်းကလေးတစ်ဦးက ပြောသည်။ ဘိုကြီးမှာ ရှက်ကိုးရှက်
ကန်း ဖြစ်နေသည်။ ကျော်မောင်ရော သာဆိုင်ပါ ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်
နေကြသည်။

xxx တစ်ဖက်သတ် အချစ်မျိုးဟူသည်၊ ရင်မှာ တိတ်တခိုးနဲ့
မျှော်ကိုးရတာ ကြာတောင့်ကြာရှည် x တွေ့ပါမြင်ပါများတော့
သမုဒယ ပိုးကြိုးလေးတွေ သူ့အပေါ် ရစ်ချည် xxx
ဒီတစ်ခါ သီချင်းဟစ်သူက ကျော်မောင်။ ဘိုကြီး မနေသာ
တော့။

“လုပ်ပြီ ခင်ဗျားတို့ကတော့လေ”

အားလုံးက ရယ်ကြသည်။

“ကဲ အဖန်ရည်သောက်ရင်း ခါးညောင်းဖြေရင်း နားကြမယ်”

“နားကြမယ်ဟေ့ . . အားလုံး”

ကျော်မောင်က လက်ပြရင်း လယ်ရိတ်အဖွဲ့အား ပြောလိုက်သည်။

“နားကြမယ်ဟေ့၊ လာကြ”
“တက်ကြဟေ့”

ကျော်မောင်ကပြောတော့ လယ်ရိတ်အဖွဲ့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးပြောရင်း၊ အော်ရင်းနှင့် ရိတ်လက်စ သတ်လိုက်ကြသည်။ ဘိုကြီးတို့ သုံးဦးသည်လည်း နောက်မှပါလာပြီး ကွင်းပိုင် တင်ထားသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းဖေလုံကြီးနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်၊ လက်ဖက်ခွက်များကို ဇလုံများနှင့်ခွဲပြီး ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးစားကြသည်။ နားကြသည်။

ဘေးဝန်းကျင်မှ လယ်ရိတ်အဖွဲ့တွေလည်း နားကြပြီ။ စကားပြောသံတွေ၊ ရယ်သံတွေလည်း ကြားနေရသည်။ ဘိုကြီးတို့ အဖွဲ့မှာ တော့ စကားမပြောကြသေး။ ကောက်ညှင်းပေါင်းကိုစားရင်း အရသာခံဆဲ။

အော် . . . ကောက်ရိတ်ချိန်သာ စားရသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်း။ ကောက်ညှင်းစားလိုက်၊ ငါးခြောက်ဖုတ်စားလိုက်နှင့်က အရသာရှိပါဘိတော့။ လက်ဖက်သုပ်စားလိုက်၊ အဖန်ရည် သောက်လိုက်နှင့် ခံတွင်းတွေ့ပါဘိတော့။

နာရီဝက်ခန့်နားပြီးလျှင် ဆက်ရိတ်ကြသည်။
ထမင်းစားချိန်ရောက်ခဲ့ပြီ။

ဒီတော့ ထမင်းစားနားကြသည်။ ကိုယ့်ထမင်းထုပ် ကိုယ်ယူပြီး၊ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး တဲရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး စားကြသည်။ စားအပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်နားပြီး ညနေခင်းပြန်ပြီး ရိတ်ကြသည်။

နေဝင်တော့ ကောက်ရိတ်အဖွဲ့ ဇိမ်ကြီးရွာဆီ ပြန်သွားကြပြီ။ ကျန်ခဲ့သူက ဘိုကြီးတို့ သုံးဦးသာ။

နောက်ရက်မှာ မြသစ်တို့လယ်ကွက်ကိုပဲ ဆက်ပြီးရိတ်သည်။ ငါးရက်ရိတ်ပြီးတော့ နှစ်ကွက်သုံးကွက်သာ ကျန်တော့သည်။ အမှည့်လိုနေသေး၍ ထားခဲ့ပြီး အခြားအကွက်များကိုသာ ရိတ်ခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် မကြာပါ. . . ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ လယ်တွေရိတ်ပြီး သွားပြီ။

တာဝန်ပေါသွားပြီ။ လယ်ရိတ်တာဝန် ပေါသွားသော်လည်း လယ်ထဲမှာ ကောက်လှိုင်းပုံများ ရှိသေးသည်။ ထိုကောက်လှိုင်းများကို နွားလှည်းများဖြင့်တိုက်ပြီး တလင်းထဲရောက်မှသာ တာဝန်ကျေမည် ဖြစ်သည်။

နောက်ရက်များ၌ ဦးငွေမှန်တို့ကလည်း သူ့လူငှား၊ သူ့အဖွဲ့နှင့် သူ့လှည်းနှင့် ကောက်လှိုင်းများကို တိုက်ယူနေကြသလို ဦးပန်းဆယ်၊ ဦးသာဟန်၊ ဦးကျော်ဇလေးနှင့် ဦးဖိုးကြည်တို့မှာလည်း သူတို့လှည်းနွားနှင့် သူတို့အဖွဲ့နှင့် သူတို့ အပြိုင်တိုက်နေကြပြီ။

သုံးလေးရက် နေပြန် ညပြန် လှည်းဖြင့်တိုက်တော့ ကောက်လှိုင်းတွေ လယ်ထဲ၌မရှိတော့၊ တလင်းထဲရောက်ကုန်ပြီ။

အခြားလယ်ရှင်တွေကလည်း သူတို့လယ်ကွင်းထဲမှ ကောက်လှိုင်းများကို နွားလှည်းတွေ လူငှားတွေနှင့် တိုက်လှိုင်းကုန်ကြပြီ။

ဒီတော့ ခုနစ်စဉ်လယ်ကွင်းမှာ လယ်စောင့်တဲတွေသာ ကျန်ရစ်ပြီး လယ်စောင့်သူတွေ မရှိကြတော့။

ရွှေရောင်လွမ်းသည့် လယ်ကွင်းပြင်သည် ယခုတော့ ခပ်

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

ညိုညို ခပ်မည်းမည်း မြေသားအသွင်ဖြစ်သည့် ကွင်းကဖြစ်၊ ရိုးပြတ်
တောဖြစ်သည့် ကွင်းက ဖြစ်နေပြီ။

ရက်ပိုင်းအတွင်း ပြောင်းလဲမှုတွေ . . . ။

လယ်စောင့် ကွင်းစောင့်တာဝန်ပြီးတော့ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့
ဇိမ်ကြီးရွာထဲ ရွှေ့ရပြီ။ အဝတ်အစားတွေ၊ ခေါင်းအုံး စောင်တွေ၊
လုပ်ဖက် ကိရိယာတွေ၊ စားအိုးစားခွက်တွေကို မြသစ်တို့ ကောက်
လှိုင်းတိုက်သော လှည်းနှင့် တိုက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်သို့ရောက်တော့ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ယူ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်။

အခန်း (၁၃)

နောက်ရက် မြသစ်တို့တလင်းဆီ အဖွဲ့လိုက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။
ကောက်လှိုင်းများကို တလင်းပြင်မှာ ကောက်ပြန်လုပ်ပေးကြရမည်ဖြစ်
သည်။

ဒီတော့ ခေါင်းဆောင်လုပ်သည့် ကျော်မောင်နှင့် ဘိုကြီးတို့
က နွားဖြင့် နယ်မည့် ကောက်ပြန်ကို စတင်လုပ်ကြသည်။

နွားချေးခပ်ပါးပါးဖြင့် လိမ်းကျံထားသော မြေတလင်းပေါ်၌
ကောက်လှိုင်းများကို အပေါ် ခပ်လှဲလှဲထောင်၍ တစ်စည်ပေါ်တစ်စည်
ဆင့်ပြီး စီစီညီညီတန်းကာ ကောက်ပြန်အပိုင်းကြီးရအောင် လုပ်ကြရ
သည်။

လုပ်ထားသော ကောက်ပြန် အပေါ်မှာ နွားနှစ်ကောင်တွဲ၊
သုံးကောင်တွဲနှင့် ပထမဆုံး နာရီဝက်ခန့် ခွာစာဖွတ်အဖြစ် ပတ်နယ်
ရသည်။ အပေါ်ရံ စပါးစေ့တွေ ပြောင်သွားမှ ခွာစာပြောင်သည်ဟု
ခေါ်သည်။ ခွာစာပြောင်မှ ကောက်လှိုင်းတွေကို ခက်ရင်းနှင့်ဆွပြီး
ပြန်နယ်ကြရသည်။ ပြန်နယ်တော့ ကောက်လှိုင်းတွေပြားသွားသည်။

စပါးစေ့တွေကြွေလာသောအခါ ကောက်ပြန်ပေါ်က နွားတွေ ခဏအနားပေး။ ကောက်ဆွနှင့်ပြန်ဆွ။ ပြီးတော့ပြန်နယ်။ စပါးစေ့တွေက တစ်ခါနယ်ရုံနှင့် အကုန်မကြွေပါ။ ပြန်နယ် ပြန်ဆွ သုံးလေးခါလုပ်ပြီး နွားတွေနဲ့ကြာကြာနင်းတော့ နွားခွာသံတွေက “ကျီ . . . ကျီ” နှင့် မြည်သံတွေ ကြားလာရင် စပါးစေ့တွေအားလုံး ပြောင်သွားပြီဟု သိကြသည်နှင့် နွားတွေကို စပါးနယ်ခြင်းမှ အနားပေးပြီး နွားစာကျင်းမှာ ချည်ထားပေးသည်။

ကောက်ရိုးတွေကို ကောက်ဆွနှင့်ဆွပြီး စပါးတလင်းဘေးမှာ ပုံထားရသည်။ စပါးပြန့်ထဲမှာ မြှုပ်ပြီးကျန်နေတဲ့ ကောက်ရိုးနှင့် အမှော်တွေကို ထွန်ခြစ်နှင့်ဆွစုပြီး ဆန်ခါအကျကြီးနှင့်ချ၊ ထွက်လာသည့် အမှော်ကြီးတွေကို တလင်းဘေးမှာပုံ။ စပါးပုံထဲမှာ ထပ်ပြီး ထွန်ခြစ်နှင့် ဆွလိုက် ဆန်ခါကြီးနှင့်ချလိုက်။ သုံးလေးခါလုပ်ပြီး သန့်ရှင်းသည့် စပါးတွေကို တလင်းထဲမှာ နေလှန်း၊ ခြောက်သွေ့တော့ စပါးတွေကို စုပုံလိုက်ရ သည်။ စပါးပုံမှ စပါးကို တစ်ယောက်က ဖန်းနှင့်ယူပြီး လေထဲမှာ ဖန်းနှင့် မြှောက်ပြီး အပိုင်းလိုက် ပြန်အောင်ထိုး၊ ကျန်သည့်လေးငါးယောက်က စပါးပြန့်ကို ဖန်းနှင့် ယမ်းလိုက်မှသာ အမှော်တွေ လေထဲတွင်လွင့်ပါသွားပြီး သန့်ရှင်းသည့်စပါးများ ရရှိတော့သည်။ စပါးတွေကို စပါးကျီထဲမှာ သိမ်းထားမည်ဆိုလျှင် နေနှင့် သုံးလေးရက်လှန်းပြီး ခြောက်သွေ့ပါက စပါးကျီထဲကို စိတ်တိုင်းကျ သိမ်းဆည်းနိုင်သည်။

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သည် တောင်သူအလိုက် ကောက်လှိုင်းများလျှင် များသလို ကောက်ပြန့် နှစ်ပြန့်သုံးပြန့်လုပ်ပြီး နွားတွေနှင့် နယ်ပေးကြ

ရသည်။ နယ်ပြီးသား ကောက်ပြန့်မှ စပါးစေ့တွေ အကုန်ကြွေ ကောက်ရိုးချည်း ကျန်ပါမှ စပါးနယ်ခြင်း၊ တလင်းသိမ်းခြင်း အလုပ်များ ပြီးဆုံးတော့သည်။ ဘိုကြီးတို့ စောင့်ပေးရသည့် တောင်သူငါးဦးက အခင်းချင်းလည်းကပ်၊ တလင်းချင်းလည်း ကပ်လျက်ရှိကြသည်။ ဒီတော့ စပါးရိတ်ရတာရော စပါးနယ်ရတာရော အဆင်ပြေသည်။ တလင်းတွေထဲမှာ ကောက်လှိုင်းဆိုင်ပုံတွေက အပြည့်။ လူတွေက အပြည့်။ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ စကားပြောသံတွေ ပြီးတော့ စပါးနယ်ရင်း နွားငေါက်သံတွေကလည်း အပြိုင်။ ကောက်လှိုင်းသယ်သူသယ်၊ ကောက်ပြန့် လုပ်သူလုပ်။ ရှိနေသူများကလည်း အပြိုင်အဆိုင်။

ပထမဆုံး မြသစ်တို့ ကောက်လှိုင်းများကို နယ်ကြသည်။ မနက်တိုင်း မြသစ်တို့ မိသားစု အမြဲလာသည်။ စားစရာတွေလာ ပို့သည်။ စကားတွေပြောသည်။

မကြာပါ။ ခင်နုတို့ ကောက်လှိုင်းများကို ဆက်ပြီးနယ်ကြသည်။ ခင်နုတို့ မိသားစုလည်း စားစရာတွေ ပို့လာကြသည်။

နောက်တော့ . . .

ဦးပန်းဆယ်၊ ဦးသာဟန်၊ ဦးကျော်ဇံလေးတို့ ကောက်လှိုင်းများကို ဆက်ပြီး နယ်ကြသည်။

ကောက်လှိုင်းနယ်လို့ပြီးပြီ။ စပါးတွေဖြစ်သွားပြီ။ တလင်းထဲရှိ စပါးပုံကြီးများကို ဖုန်တွေ၊ အမှိုက်တွေ၊ စပါးအမှော်တွေ၊ သဲတွေ၊ ခဲတွေ မပါရအောင် သန့်စင်ကြ။ စပါးတွေ နေပူလှန်း အခြောက်ခံပြီးတော့ ကျီတိုက်ထဲ စပါးတွေသွင်းနေကြပြီ။

မကြာပါ။ တလင်းထဲတွင် ကောက်ရိုးပုံတွေသာချည်း။ ကောက်ရိုးများကို တလင်းဘေးမှာ ပုံသူပုံ၊ ရွာဘေး မြေလွတ်နေရာ တွေမှာ ပုံသူပုံကြရသည်။ အလုပ်က ဒါပဲကျန်တော့သည်။ ကောက် လှိုင်းနယ်အပြီးတွင် ဘိုကြီးမှာ ပင်ပန်းမှုကြောင့် အိမ်မှာနား နေခဲ့သည်။

“ဘိုကြီးရှိလားဟေ့”

အိမ်ထဲမှာ ဘိုကြီးက သူ့အဖေ ဦးမြသင်းနှင့် စကားပြောနေ သည်။ ခေါ်သူ၏ အသံသည် ခင်နုဖခင် ဦးဖိုးကြည်၏အသံမှန်း သိသည်။ ဦးဖိုးကြည်သည် ဘိုကြီးကိုခေါ်ရင်း အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

“လာပါဦး။ ထိုင်ပါဦး”

ဘိုကြီးက ပျာပျာသလဲပြောသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမြသင်း ကပါ ဦးဖိုးကြည်ကို ကြိုသည်။

“ဘာကိစ္စပါသေးလဲ ဦးလေးဖိုးကြည်”

“ဒီလိုကွ၊ ကောက်ရိုးတိုက် လိုက်ခဲ့ပါဦးခေါ်မလို့ လာတာ၊ သူများတွေပေးတဲ့အတိုင်းပေါ့ကွာ”

“လုပ်အားခက ဖြစ်ပါတယ် ဦးလေး။ ပြောရမယ့်သူတွေမှ မဟုတ်တာ”

“အင်း. . အင်း။ မင်းကို အားကိုးလို့ မင့်ဆီ အရင်လာခဲ့ရတာ ဟေ့။ ဘယ်နှယ် လိုက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ လိုက်နိုင်ရင် မနက်ဖြန် က စပြီး တိုက်ချင်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . လိုက်နိုင်ပါတယ်။ ဖြစ်ပါတယ်”

“ငါ့တလင်းထဲကနေ တလင်းနဲ့လယ်လေးကွက်ကျော်မှာရှိတဲ့

ထန်းပင်ကုန်းမှာ ပုံမှာကွ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘိုကြီးတို့ စကားပြောနေဆဲ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဖွားခင်သည် အဖန်ရည်အိုးနှင့် လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ချသည်။ ဦးဖိုးကြည်ကို ပြောသည်။

“သောက်ပါဦး”

“အေး . . . သောက်ပါ့မယ်”

ဒေါ်ဖွားခင်ကပြောရင်း အဖန်ရည်အိုးကို ငှဲပေးသည်။ ငှဲရင်း ပြောသည်။

“ခင်နုရှိလား၊ ဒီကောင်မလေး အိမ်ဘက်တောင် မလာဘူး”

“ရှိတယ် ဖွားခင်ရဲ့။ လယ်ရိတ်ချိန်ဆိုတော့ တလင်းက တစ်ဖက် အိမ်အလုပ်ကတစ်ဖက်ဆိုတော့ သမီးခမျာ မနားရပါဘူး။ ခုတော့ တလင်းက ပြီးသလောက် ရှိနေပါပြီ။ ကောက်ရိုးတွေ တလင်းထဲက ရွှေ့ပုံပြီးရင် ပြီးပါပြီ”

“ခင်နုကို ပြောလိုက်ပါ အားရင်လာလည်ပါဦးလို့”

ဒေါ်ဖွားခင်၏ စကားကြောင့် ဦးဖိုးကြည်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ဒီတော့မှ လာရင်းကို စကားပြောကြ သည်။

“သုံးလေးရက်တော့ လုပ်ကြရမှာပေါ့ကွာ။ လှည်းနှစ်စီးနဲ့ တိုက်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်”

ဦးဖိုးကြည် စကားအဆုံး ဖြေသူက ဘိုကြီး။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမြသင်းက မေးသည်။

“ဒါနဲ့ ပျောက်သွားတဲ့ နွားတစ်ရှဉ်းက ပြန်မရဘူးနော်။ ကျုပ်ဖြင့် နှမြောလိုက်တာဗျာ။ အတော်ကောင်း၊ အတော်စုံကျတဲ့ နွားတစ်ရှဉ်းဗျ။ ကျုပ်တောင် မောင်းဖူးသေးတယ်။ မနှစ်က လက်ခုပ်ကုန်းဝါဒိုင်ကို ဝါတွေ သွားရောင်းတုန်းကပေါ့။ ကောင်းတာ တော့ လွန်ရော”

ဦးမြသင်း စကားကြောင့် ဦးဖိုးကြည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား သည်။ အနာဟောင်းကို ပြန်ဆွပေးသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ အခုအချိန်အထိ အဲဒီနွားတစ်ရှဉ်း က မျက်စိထဲမှာ မြင်နေတုန်းပဲ။ ဖြစ်မယ့်ညကဆိုရင် ပဲဖတ်ရည် တောင် တိုက်မိသေးတယ်။ ငါတို့ကလည်း အိမ်ဝင်းခြံ လုံခြုံတယ် ဆိုပြီး စိတ်ချ လက်ချနဲ့ အိပ်ချိန်ကျတော့ အိပ်ပစ်လိုက်တာပေါ့ကွာ”

ဦးဖိုးကြည် စကားအဆုံး ဘိုကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ဒီကိစ္စတွေဟာ ရွာခံလူပါမယ် ထင်တာပဲ။ ပြီးတော့ ဦးလေးဖိုးကြည်တို့ အိမ်ဝိုင်းကလဲ နောက်ဘက်မှာ ငှက်ပျောပင်တွေ ဝါးရုံပင်တွေနဲ့ဆိုတော့ နွားသူခိုးက ဦးလေး ဖိုးကြည်တို့ အိမ်ခြံဝင်း တံခါး မပိတ်ခင်မှာ အိမ်ဝင်းထဲ ကြိုတင်ဝင်ပြီး တစ်နေရာမှာ ပုန်းခို နေတာ ဖြစ်ရမယ်ဗျ”

“အင်း . . မင်းတွေ့သလို ဦးလဲ တွေးခဲ့တယ်။ ဒါဟာ အဖြစ်နိုင်ဆုံး ထင်မြင်ချက်ပဲ။ ဝင်းထဲဝင်နေပြီး လူတွေအိပ်မောကျ တဲ့အချိန်ကျမှ ဝင်းတံခါးဖွင့်ပြီး နွားတွေဆွဲသွားတာ နေမှာပေါ့ကွာ”

“ဦးကြည်တင် နွားသားအမိရော ဦးကျော်ညွန့် နွားတစ်

ကောင်ရော ဘာသံမှကို မကြားတော့ဘူး။ ခြေစလက်စကို ပြတ်သွား တာ ပေါ်ကို မလာတော့ဘူးနော်”

ဘိုကြီးက ဦးဖိုးကြည်စကားအဆုံး ပြောသည်။

“ဒီမှာ ငါ့သား . မပြောကောင်း မဆိုကောင်း နွားကို ခိုး သွားပြီဆိုမှတော့ တောင်သူလုပ်ဖို့ခိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရောင်းစားဖို့ သတ်စားဖို့ ခိုးတာပဲကွယ်။ ဒီလောက်ဆို သတ်ပြီးရောပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ် တစ်ဖက်နိုင်ငံ ခိုးထုတ်ဖို့နယ်စွန့်နယ်ဖျား ရောက်ရောပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အဖေရာ၊ မသေဘဲ အခြားဒေသ ရောက် နေတယ်ဆိုရင်ပဲ တော်သေးတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရ ဆိုသလို ကံကောင်းရင် နွားတွေပြန်ရချင်ရမှာ အဖေရ၊ ဟုတ်ဖူးလား”

ဘိုကြီးက ဦးဖိုးကြည် ကျေနပ်အောင်၊ စိတ်သောက ငြိမ်း အေးသွားအောင် အကောင်းဘက်ကိုဆွဲ၍ တွေးကာ ပြောလိုက် သည်။

သို့သော် ဦးဖိုးကြည်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“မထင်တော့ပါဘူးကွာ။ သူတို့ကနဲ့သူတို့၊ သူတို့ဝင်ကြေးနဲ့ သူတို့ ရှိပါစေတော့။ ကဲ၊ ဦးလေး ပြန်ဦးမယ်ဟေ့။ မနက်ဖြန်မနက် အိမ်ကိုလာခဲ့တော့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးဖိုးကြည်”

ဦးဖိုးကြည်ကို အိမ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ ပြီးမှ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ပြီး ခုတင်ထက်မှာ ခဏနားသည်။

မကြာပါ။ လမ်းပေါ်မှ ခေါ်သံကြားရသည်။ ဦးငွေမှန်ရဲ့အသံ

မြသစ်ဖခင်ရဲ့ အသံ။

“မောင်ဘိုကြီး ၊ မောင်ဘိုကြီး”

“ဗျာ”

ထူးရင်းနှင့် အိမ်ထဲမှ အမြန်ထွက်ခဲ့သည်။

“အော် . . . ဦးလေးငွေမှန် လာဗျို့။ အိမ်ထဲဝင်ပါ”

“အေး . . . အေး . . . မင်းအဖေကော ရှိလား”

“ရှိတယ်၊ ဖျားချင်ချင်ဖြစ်နေလို့ ခုတင်ပေါ်အိပ်နေတယ်။

အမေက မီးဖိုထဲမှာ ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အေးအေး”

စကားပြောရင်း ဦးငွေမှန် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ ရောက်သည်နှင့် ဦးမြသင်းက ပြောသည်။

“လာဗျာ ကိုငွေမှန်ထိုင်။ ကျုပ်လဲသိပ်ပြီး ကျန်းမာရေးက

မကောင်းချင်ဘူး။ ဒီသားတစ်ယောက်ကိုပဲ အားကိုးနေရတာပဲဗျို့။”

“အင်း . အင်း”ဟုပြောရင်း ဦးငွေမှန် တန်းလျားပေါ်တွင်ထိုင်

သည်။

“ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ လူဆိုတာ အိုနာသေဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေမှ မကင်းတာ”

ဦးငွေမှန် ပြောနေဆဲ၌ ဒေါ်ဖွားခင် ရောက်လာသည်။

“အဖန်ရည် သောက်ပါဦး၊ အခု ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ဟေ့၊ မနက်ဖြန် ငါ့တလင်းထဲက ကောက်ရိုးတွေကို ပုံချင်တာ။ အဲဒါလူလိုနေလို့ မောင်ဘိုကြီးကို လာခေါ်တာ၊ လိုက်ခဲ့ဦးကွာ”

ဦးငွေမှန်က လာရင်းကိစ္စကိုပြောရင်း ဘိုကြီးကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်လိုက်သည်။ ဘိုကြီး အခက်တွေ့သွားသည်။ စောစောကပဲ ဦးဖိုးကြည်က ခေါ်ပြီးသွားပြီ။ အလုပ်လည်း လက်ခံလိုက်ပြီ။ ဖျက်လို့ မဖြစ်တော့။ အပြီးဆုံးလာခေါ်သူကို ဖျက်ပြီး နောက်မှ လာခေါ်သူဆီ လိုက်ရင်မကောင်း။ ကတိပျက်ရာကျမည်။ မျက်နှာသာပေးရာ ရောက်မည်။

“စိတ်မကောင်းဘူး ဦးလေးငွေမှန်ရာ။ ခုလေးတင်ပဲ ဦးလေးဖိုးကြည်လာခေါ်သွားလို့ အလုပ်တည့်သွားပြီ။ စောစောကများလာခေါ်ရောပေါ့ဗျာ”

ဘိုကြီးကစိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြောသူက ဘိုကြီး။ ဦးမြသင်းနှင့် ဒေါ်ဖွားခင်ကလည်း ဦးဖိုးကြည် လာခေါ်သည့်အကြောင်းကြားထဲမှ ဝင်ပြီးပြောသည်။

“ဒါကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ။ ဖိုးကြည်က ဦးသွားတာကိုး။ ငါက မင်းကို ဦးစားပေးလာခေါ်တာပါ။ မရတော့လည်း ဒီပြင်လူ ခေါ်ရတော့မှာပေါ့။ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ သွားမယ်ဟေ့၊ လူရှာရဦးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးငွေမှန်က ပြောရင်း ဦးမြသင်းကိုရော၊ ဒေါ်ဖွားခင်ကိုပါ နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားသည်။ ဘိုကြီးက အိမ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့သည်။

ထိုညက ဘိုကြီး အိပ်မပျော်ခဲ့။ တွေးရင်းရှိသည်။ မြသစ်၏

ဖြူသွယ်သွယ် မျက်နှာလေး။ ပြီးတော့ ခင်နုရဲ့ ဝိုင်းစက်သည့် မျက်နှာ။ သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာလေးများကို မြင်ယောင်ရင်း ဘိုကြီး မှာ အိပ်မရတော့။

နောက်မနက်။

ဘိုကြီးသည် ခင်နုတို့အိမ်ကို စောစောထွက်ခဲ့သည်။ ဘိုကြီး အပါအဝင် လူငှားနှစ်ဦးနှင့် ကောက်ရိုးများကို တင်ကြမည်ဖြစ် သည်။ လူငှား နှစ်ဦးလည်း ရောက်နေပြီ။ အဖန်ရည်သောက်ရင်း၊ ထမင်းကြော်စားရင်း ရှိသည်။

“လာဟေ့ ဘိုကြီး”

“ဟုတ်”

လူငှားနှစ်ဦးမှ ခေါ်သည်။ အဖန်ရည်ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဘိုကြီးရောက်ပြီဆိုတော့ ခင်နုက ထမင်းကြော်တစ်လုံးနှင့် ပဲပြုတ် တွေ လာချသည်။

“နင့်ကို မျှော်နေတာ”

“အင်း . . . ညကအိပ်ရာဝင် နောက်ကျလို့ အစောမနိုးတာ ဟ”

“မြသစ်တို့က နင့်ဆီလာခေါ်သေးတယ်ဆို”

ခင်နုစကားကြောင့် မလုံမလဲနှင့် ဘိုကြီးရင်ဖိုသွားသည်။ ထမင်းကြော် တစ်ဖွန်းကောက်ပြီးစားရင်း တိုတိုပင် ဖြေလိုက်သည်။

“အင်း”

“မြသစ်တို့တလင်း မလိုက်ရလို့လဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေ နဲ့ဦး”

ခင်နုစကားကြောင့် လူငှားနှစ်ဦးကပါ ရယ်ကြသည်။

မရယ်နိုင်သူက ဘိုကြီး။ ဘိုကြီးမှာ ခင်နုစကားကြောင့် အံ့အားသင့် ရင်း ရှက်သွားသည်။

“နင်ကလဲ”

ဟူသာ အရှက်ပြေပြောရင်း ကျန်ရစ်သည်။

မကြာပါ။ မိုးလင်းခဲ့ပြီ။ ဒီတော့ လှည်းနှစ်စီးနှင့် လူသုံး ယောက် ထွက်ခဲ့သည်။ ခင်နုက နေမြင့်မှ စားစရာ တလင်းထဲလာပို့ မည်တဲ့။

တလင်းထဲရောက်တော့ တလင်းစောင့် တစ်ယောက်ပါ ဝင်ကူတော့ နှစ်ယောက် လှည်းတစ်စီး တင်ကြရသည်။

လှည်းပြည့်တော့ ကောက်ရိုးများကို တလင်းနှင့် သိပ် မဝေးသည့် ‘ထန်းပင်ကုန်း’မှာ ပုံကြသည်။

သုံးလေးခေါက်ရောက်တော့ ခင်နုရောက်လာသည်။ ခင်နုက ဘိုကြီးတို့လှည်းကို ဝင်ကူပြီးတင်သည်။

ခင်နုတို့ တလင်းသာမက၊ အခြားတလင်းထဲရှိ ကောက်ရိုး ပုံများကိုလည်း သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ။ သူ့လှည်းနှင့်သူ တင်နေကြသည်။

ဘိုကြီးသည် မြသစ်တို့ တလင်းဆီ လှမ်းကြည့်သည်။

မြသစ်တို့တလင်းမှာလည်း ကောက်ရိုးတိုက်နေပြီ။ မြသစ်ကို တော့ မတွေ့ရ။ မကြာပါ။ ရွာအထွက်လမ်းမှတစ်ဆင့် မြသစ် တစ်ယောက် တလင်းဘက်လာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဘိုကြီးသည် လှည်းအနီးရှိ ကောက်ရိုးပုံကြီးဘေး ကောက် ဆွကို ကိုင်ရင်း ရပ်ပြီး ငေးကြည့်နေသည်။ မြသစ်သည် စားစရာများ ထည့်ထားသည့် ခံတောင်းကို ရွက်ပြီးလာနေသည်။ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျားလူးထားသည်။ ဖျင်တဘက်ကို ပခုံးပေါ်တင်ထား

သည်။ ဘိုကြီး မြသစ်ကို မြင်သည်။ မြသစ်သည်လည်း ဘိုကြီးကို တွေ့သွားသည်။ ထို့အတူ ခင်နုသည် ဘိုကြီးနှင့် မြသစ်တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြည့်နေသည်ကို မြင်သွားသည်။

မြသစ်က ဘိုကြီးကို ကြာကြာမကြည့်။ ရုတ်ချည်းပင် အကြည့်လွှဲသွားသည်။ သို့သော် ဘိုကြီးက မြသစ်ဆီသို့ အတော် ကြာကြာကြည့်ရင်း ကောက်ရိုးတင်သည့် ကောက်ဆွကြီးကို ကိုင်ရင်း ရပ်နေဆဲ။

“အဟမ်း . . . အဟမ်း၊ အဟမ်း”

ရုတ်တရက် ခင်နုက ဘိုကြီးကိုကြည့်ရင်း ချောင်းသံပြုသည်။ ဘိုကြီးမှာ မလုံမလဲနှင့် ကောက်ဆွကို ကောက်ရိုးပုံထဲကို စိုက်ပြီး ကောက်ရိုးများကိုမ၍ လှည်းပေါ်တင်လိုက်သည်။ တင်ရင်းနှင့် ခင်နု ထံ ပြုံးရင်းကြည့်မိပြီး ရုတ်ချည်းပင်မျက်နှာကို တင်းထားလိုက်သည်။ ခင်နုက မသိဟန်ပြုရင်း ကောက်ရိုးများကို ကောက်ဆွနှင့်ပေးသည်။ တကယ်တော့ လူငှားတစ်ဦးက လှည်းပေါ်မှနေပြီး အောက်မှ ဘိုကြီး က ကောက်ရိုးများကို ကောက်ဆွနှင့် တင်ပေးရသည်။ ခင်နုက ရောက်လာပြီး ဘိုကြီးကို ကူတင်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘိုကြီးက မျက်နှာကို တည်ထားရင်း မြသစ်ထံ လှမ်းကြည့် သည်။ မြသစ်သည်လည်း သူတို့လှည်းပေါ်သို့ ကောက်ဆွကြီးကိုင်ပြီး ကောက်ရိုးများကို ပစ်တင်ပေးနေဆဲ။

“အော် . . . မြသစ်ရယ် . . . နင်တို့တလင်းကို ငါပါခဲ့ရင် . . . နင်တို့က အခေါ်ဦးခဲ့ရင် . . . နင့် အဲသလို ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ် မျိုး မလုပ်ရပါဘူး။ နင့်အစား ငါလုပ်ပေးချင်ပါဘိတော့ မြသစ်ရယ်”

ဘိုကြီးမှာ မြသစ်ကောက်ရိုးတင်နေသည်ကို ကြည့်ရင်း မဆီ မဆိုင် တွေးနေမိသည်။ မြသစ်မှာ ကောက်ရိုးတွေ တင်နေဆဲ။ ခင်နုသည်လည်း ကောက်ရိုးတင်ဆဲ။

ထိုနေ့က ကောက်ရိုးတိုက်မပြီး။ သုံးရက်ဆက်တိုက် တင်ပြီး မှသာ ကောက်ရိုးတွေ ကုန်သွားသည်။ တလင်းထဲတွင် ရှင်းသွား သည်။ ခင်နုတို့ တလင်းထဲ ကောက်ရိုးပုံ မရှိတော့သလို မြသစ်တို့ တလင်းထဲ၌လည်း ကောက်ရိုးပုံ မရှိတော့။ အခြားတလင်း တွေထဲ၌ လည်း ကောက်ရိုးပုံတွေ မရှိတော့။

ဖိမ်ကြီးရွာနှင့်ဝေးရာ ‘ထန်းပင်ကုန်း’၊ ‘မန်ကျည်းကုန်း’ မြေ ကွက်လပ်တွေမှာ ကောက်ရိုးတွေစုပုံကြပြီး မိုးလုံလေလုံဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ထားခဲ့ချေပြီ။

“ဗျာ . . . ”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ဘိုကြီး ကပျာကယာထထိုင် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခုတင်ထက်မှ ဖျပ်ခနဲ ဆင်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်နားထဲတော့ ဆူဆူညံညံ အသံတွေကြားနေရသား။ ဘာတွေပြောနေမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ကဲ. . . တွေးမနေနဲ့၊ မြသစ်တို့အိမ်ကို သွားလိုက်ဦး။ လူငယ် တွေအားလုံး ရောက်ကုန်လောက်ပြီ”

“ဟုတ်”

ဘိုကြီးသည် ခုတင်ခြေရင်း၌ထောင်ထားသည့် ဓားနှင့်လှံကို ယူသည်။ လက်နှိပ်မီးကို ယူသည်။

“အဖေ”

“ဟေ”

“ကျုပ် မြသစ်တို့အိမ်ဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အင်း . . . အင်း”

ဘိုကြီးသည် အိမ်ထဲမှ အပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန် လမ်းပေါ်မှ စကားပြောသံတွေ၊ အော်ဟစ်သံတွေ ကြားရသလို လက်နှိပ်မီးရောင်တွေ၊ ပြေးလွှားသံတွေကြားရသည်။ ဘိုကြီးသည် အသံကို နားစွင့်ကြည့်တော့ ကိုစံလှ၊ ကိုမောင်ပု၊ အေးမောင်လေး တို့၏ အသံတွေမှန်းသိသည်။

“ကိုစံလှတို့လား”

“အေး ဟုတ်တယ် ဘိုကြီးရေ”

“နေဦးဟေ့”

အခန်း (၁၄)

“ဦးငွေမှန်တို့ နွားပြာတစ်ရှဉ်း ပါသွားလို့တဲ့”

“မြသစ်တို့ နွားပြာတစ်ရှဉ်း ပါသွားလို့တဲ့”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည့် အသံကြောင့် ဦးမြသင်းရော၊ ဒေါ်ဖွားခင်ပါ အိပ်ရာမှ လူးလဲပြီး ထထိုင်လိုက်သည်။

“နင့်သားကို သွားနှိုးချေစမ်း။ ဒီကောင် ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ အိပ်နေပုံရတယ်။ ဦးငွေမှန်တို့ မြသစ်တို့ နွားတွေပါသွားပြီတဲ့”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်လဲကြားတယ်”

ဦးမြသင်းက ပြောသည်။ ဒေါ်ဖွားခင်က ပျာပျာသလဲ ထ လာပြီး ဘိုကြီးအိပ်နေရာ ခုတင်ဆီလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ဘိုကြီးမှာ ရွာလယ်လမ်းပေါ်က လူတွေအသံကြောင့် နိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။

“လူလေး . . . ဘိုကြီး”

“ဗျာ”

“မြသစ်တို့နွားတွေ ပါသွားလို့တဲ့”

“လာကွ မြန်မြန်။ ဒီမှာ ကိုမောင်ပုရော အေးမောင်လေးပါ ပါတယ်။ အများကြီးဟေ့”

“အေး . . . အေး”

ဘိုကြီးသည် အပြေးထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်မှာ လူငယ်တွေ အပြည့်။ ဘိုကြီးတို့ရှေ့မှာလည်း လူငယ်တွေ ပြေးလွှားနေသလို နောက်မှာလည်း အဖွဲ့လိုက် လာနေကြသည်။

“နွားတွေ ပါသွားပြန်ပြီဟေ့”

“တုတ်တွေ၊ ဓားတွေ ယူခဲ့ကြဟေ့”

“ဦးငွေမှန်တို့အိမ်မှာ လူစုကြဟေ့”

“ကြီးတော်ပေါတို့ အိမ်မှာ သွားကြဟေ့”

“မြသစ်တို့အိမ်ကို လူစုပြီး လာကြဟေ့”

အော်ဟစ်သံတွေက အပြိုင် ဆူပွက်နေသည်။ ထိုအသံများ နှင့်အပြိုင် ခွေးအူသံတွေ ဟောင်သံတွေလည်းအပြိုင်။

“ဝေါင်း ဝေါင်း ဝေါင်း”

“အာဝူး . . . ဝူး . . . အာဝူးဝူး”

“ဝေါင်း . . . ဝေါင်း . . . ဝုတ် . . . ဝုတ်”

ခွေးသံများသည် ရွာအနှံ့။ လူငယ်များသည် လမ်းအနှံ့ နေရာအနှံ့ လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေ၊ လေချွန်သံတွေက အပြိုင်။ ဇိမ်ကြီးတစ်ရွာလုံး ကမ္ဘာပျက်သည့်အလား။ အရင်တစ်ခါက တောင် သူ လယ်သမားတွေ အားထားကြရသည့် နွားတွေ လယ်မရိတ်ခင်က သူခိုး လက်ပါဖူးပြီ။ အခု လယ်တွေရိတ်အပြီး၌ မြသစ်တို့ရဲ့ ခိုင်းနွား တစ်ရည်း ပါသွားပြန်ပြီ။

မြသစ်တို့၏ နွားပြာကြီးနှစ်ကောင်ကို ဘိုကြီးမျက်လုံးထဲ မြင် ယောင်နေသည်။ စပါးပျိုးမကြခင် တမန်းနှိုးတုန်းက၊ ပြီးတော့ ပျိုးကြ အပြီး နွားချေးချတုန်းက၊ နောက် ကောက်လှိုင်းတွေ တိုက်တုန်းက၊ ကောက်ရိုးတွေ ရွှေ့တုန်းက။

ဘိုကြီးမျက်လုံးထဲမှ မထွက်။ ချိုကားကား၊ ဘိုကြီးကြီးနှင့် နွားပြာကြီးနှစ်ကောင်။ ခင်နုတို့ နွားကြီးတွေလိုပင် ခြေစုံကျသည့် နွားနှစ်ကောင်။

အပြေးအလွှားလာကြရာ ဘိုကြီးတို့သည် မြသစ်တို့အိမ်ဝင်း ထဲရောက်ခဲ့ပြီ။ အိမ်ဝင်းထဲမှာလည်း ရွာထဲကလူတွေ အပြည့်။ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှာလည်း အပြည့်။ စကားသံတွေက အပြိုင်။ လက်နှိပ်မီးရောင်တွေက အပြိုင်။

ဘိုကြီးတို့ရောက်သည့်အချိန် ဦးငွေမှန်၏ တောက်ခေါက် သံကို ကြားရသည်။ ဒေါ်ပေါ၏ ငိုသံနှင့် မြသစ်၏ ငိုသံကိုကြားရ သည်။ ဦးငွေမှန်အား ကာလသားခေါင်းဆောင် ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်တို့က မေးနေသလို ဒေါ်ပေါနှင့် မြသစ်ကိုလည်း အခြားကာလသားတွေနှင့် လူကြီးတွေက မေးနေကြဆဲ။

“အေးကွာ . . . ၁၂ နာရီထိုးတော့ ဦးလေးတို့ထပြီး လက်နှိပ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်သေးတယ်ကွ။ နှစ်ကောင်လုံးရပ်ပြီး စားမြုံ့ ပြန်နေသေးတာ၊ နောက်တော့ ပြန်အိပ်သွားတာပဲ။ အဲ နှစ်ချက်ထိုး လောက်မှာ နွားလေးတွေ တွန်သံ၊ နွားမကြီးနှစ်ကောင် တွန်သံ ကြောင့် အိပ်ရာကနိုးတော့ နွားကြီး နှစ်ကောင် မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီမှာ မယ်ပေါနဲ့ မြသစ်ကို နှိုးပြီးပြောတော့ အော်ကြ ဟစ်ကြတော့တာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ။ ကဲ . . . ကဲ . . . အဖွဲ့လေးဖွဲ့ ခွဲမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် နွားဆွဲသွားတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး။ အဖွဲ့ခွဲပြီး လေးဘက်လေးတန် လိုက်ကြမယ်”

ရွာလူကြီး ဦးညွန့်ဝေက ပြောသည်။ ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်၊ ကိုစံလှ၊ ကိုအေးကျော်၊ ကိုမောင်ပု၊ အေးမောင်လေး၊ ဘိုကြီးတို့က ဦးစီးပြီး လေးအုပ်စုခွဲပြီး လိုက်ကြသည်။

အချို့က နွားရှာရာသို့ လိုက်ကြ။ အချို့က ရွာစောင့်အဖြစ် နေကြ။ ကင်းပုန်းဝပ်ပြီး စောင့်ကြ။ လူငယ်တွေ၊ သန်မြန်သူတွေ အားလုံး လိုက်၍မဖြစ်။ ရွာကို စောင့်ဖို့ ချန်ထားခဲ့သည်။

လေးအုပ်စုသည် အရပ်လေးမျက်နှာ၌ အဖွဲ့ခွဲပြီး လိုက်ခဲ့ သည်။ ရုတ်ခြည်းပင် ဇိမ်ကြီးရွာ၏ ဘေးဝဲယာ ဝန်းကျင်၌ ညာသံ တွေပေး၊ စကားတွေပြော၊ ပြေးကြ လွှားကြသံတွေ၊ လက်နှိပ်မီးတွေ အားပြုပြီး ဖြန့်၍လိုက်ကြသည်။ တစ်ဖွဲ့နှင့် တစ်ဖွဲ့ လက်ခေါက်မှုတ် ၍ အချက်ပြကြသည်။ လက်နှိပ်မီးနှင့်လည်း အချက်ပြကြသည်။

ရိုးပြတ်ကွင်းတွေ၊ ပဲခင်းကျွတ်တွေ၊ တောတန်းတွေ၊ ချုံတော တွေ၊ ချောင်းမြောင်းတွေ၊ တောအုပ်တွေထဲအထိ လိုက်ကြသည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်ကိုဆက်သည့် လမ်းတွေ၊ တောသွားလမ်းတွေကိုပါ ပိတ်ပြီး ရှာသည်။ လိုက်ကြသည်။ နောက်ဆုံး စမ့်မြစ်ဘက် ဆင်း မည့် လမ်းများကိုပါ ပိတ်ပြီး ရှာသည်။ မတွေ့ရ။ ‘ဝမ်းတွင်း’ဘက်သို့ သွားမည့်လမ်းကြောင်းတွေ၊ သပြေ တောင်းဘက်သို့ သွားရာလမ်း တွေ၊ မြစ်သားဘက်၊ ကူမဲဘက်သို့သွားရာ လမ်းတွေကိုပါ ပိတ်ပြီး ရှာပေမယ့် နွားနှစ်ကောင်နှင့် နွားသူခိုးကို အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရ။

ရှာရင်းဖွေရင်းနှင့် ဇိမ်ကြီးရွာသားတွေ ဇွဲကောင်းကြသည်။ သတ္တိကောင်းကြသည်။

သို့သော် . . .

သွားပါများ ခရီးမရောက်ခဲ့ပြီ။ မေးပါများ စကားမရခဲ့ပြီ။

နွားနှင့် နွားသူခိုးတွေကို အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရတော့ပြီ။ ဒီတော့ မနက်ခင်း ၁၀ နာရီထိုးမှာ ရွာကို ပြန်ခဲ့ကြပြီ။ တစ်ချက်ထိုး မှာ ဇိမ်ကြီးရွာကို ရောက်ကြသည်။

ဘိုကြီး အပါအဝင် နွားပျောက် သွားရှာသူတွေ မြသစ်တို့အိမ် ကို ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်ပေါ၏ မျက်ရည်လွှမ်းသည့် မျက်နှာကို တွေ့ရသည်။ ငိုထားသည့် မြသစ်မျက်နှာကို တွေ့ရသည်။ ဘိုကြီး စိတ်မကောင်းတော့။

နွားရှာသွားသူတွေပြန်လာရင် ကျွေးမွေးရအောင် ဦးငွေမှန် က ထမင်းဟင်းတွေ အလှူပယ် ချက်ထားသည်။ အချို့က စားသည်။ အချို့က မစား။ ဒေါ်ပေါရော မြသစ်ပါ ထမင်းစားကြရန် တောင်း ပန်သည်။ ဦးငွေမှန်ကလည်း ထမင်းစားကြဖို့ပြောသည်။

ထမင်းဝိုင်းတွေက စားပွဲတွေနှင့် ငါးဝိုင်း ခြောက်ဝိုင်း။ ဝက်သား၊ ပဲနှုပ်၊ ငရုတ်ကြော်နှင့် ဟင်းချို၊ ချဉ်ဟင်းတစ်ခွက်။

နွားရှာသူတွေ ဆာဆာနှင့် စားကြသည်။ ဘိုကြီးက မစား သေး။ အရင်စားနှင့်သူတွေကို ထမင်းဟင်းလိုက်ပေးနေဆဲ။ ထမင်း လိုရင် ထမင်း။ ဟင်းလိုရင် ဟင်း။ ဘိုကြီးနှင့်အတူ ကိုအေးကျော်၊ ကိုအုန်းကြိုင်တို့အဖွဲ့အပြင် မြသစ်ရော၊ ခင်နုပါ ထမင်းဟင်းများ ကူပြီးထည့်ပေးနေဆဲ။

“ဒီတစ်ပွဲပြီးရင် နင်ဝင်စားတော့လေ ဘိုကြီး”

ပြောသူက ခင်နုက . . .

“အင်း”

ဘိုကြီးက ခပ်တိုတိုဖြေရင်း မြသစ်ထံ ကြည့်သည်။ မြသစ်က ခင်နုနှင့် ဘိုကြီးထံကြည့်ပြီး အကြည့်များကို လွှဲလိုက်သည်။ မြသစ်သည် နွားတစ်ရှဉ်းအတွက် ငိုထား၍ မျက်လုံးများ ရဲနေရှာသည်။ အရင်က သနပ်ခါး ဘဲကြားနှင့် မြသစ်။ ခုတော့ ကပိုကရီနှင့် လှနေသည်ဟု ဘိုကြီး ထင်သည်။

နောက်တစ်ပိုင်း ထမင်းပွဲပြင်ပြီးတော့ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ဝင်စားကြသည်။

ခင်နုက ဝက်သားတုံးကြီး တစ်တုံးကို ဘိုကြီး ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပေးသည်။

“ဘိုကြီး . . . စား”

ပြောရင်း ဟင်းတုံးထည့်သည့်ခင်နု။ ခင်နုကို ဘိုကြီး မော့ပြီး ကြည့်သည်။ ခင်နုက မရယ်မပြုံး။ မျက်လုံးများက ရွန်းလဲ့နေသည်။ ဘေးလူတွေက ခင်နုကို ကြည့်နေကြသည်။ ခင်နုက ဘေး လူတွေကို မမြင်နိုင်ပြီ။

ခင်နုဖြစ်ချင်သည်က သူထည့်ပေးသည့် ဟင်းတုံးကြီးကို ဘိုကြီး စားစေချင်သည်လေ။ ဒါ ခင်နုရဲ့ ဆန္ဒ။ ခင်နုရဲ့ မေတ္တာ။ ခင်နုရဲ့ အချစ်။

ဘိုကြီးက ဟင်းတုံးကြီးကို ကြည့်ရင်း လက်နှင့်ကိုင်နေသည်။ ပြီးတော့ အသားနှင့် အဆီကိုခွဲပြီး အသားဖတ်ကို ထမင်းနှင့် မြုပ်ပြီး

စားပစ်လိုက်သည်။ မြသစ်က ခင်နုနှင့် ဘိုကြီးကို ကြည့်ရင်းရှိသည်။ ငိုထားသည့် မြသစ်မျက်လုံးများက နီနီစွေးစွေး။

လူလတ်ပိုင်းနှင့် လူကြီးအချို့ရောက်နေကြပြီ။ အချို့က အိမ်ထဲမှာ။ အချို့က အိမ်ရှေ့မှာ ခင်းထားသည့် ဖျာတွေပေါ်မှာ ထိုင်နေကြပြီ။ ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ ရွာရေး ရပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်စရာ၊ ဆွေးနွေး စရာရှိပါက ရွာလူကြီး ဦးညွန့်ဝေကို အားကိုးသည်။ လေးစားသည်။ ချစ်ကြသည်။

ရွာရေး၊ ရပ်ရေး၊ သာရေး၊ နာရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အကုန်အကျ ခံတတ်သည်။ ပေးကမ်းဝေမျှ ကူညီသည်။ အခုလည်း ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် အိမ်ကိုလာကြရန် မနေ့ညက ရွာဆော် ဦးမြမောင် အား ကြေညာခိုင်းထားသည်။ အချို့ရောက်နေကြပြီ။ အချို့လာ နေကြဆဲ။

ဦးညွန့်ဝေအိမ်ကို နေ့ ၁၂ နာရီမှာ လာရောက်စုကြရန်။
ဘိုကြီးက ၁၀ နာရီ ထိုးကတည်းက ရောက်နှင့်ပြီး ကူညီ လုပ်ကိုင်နေသည်။

ဦးညွန့်ဝေသည် အိမ်ထဲတွင်ထိုင်လိုက်၊ အိမ်ပြင် ထွက်လိုက်၊ မီးဖိုချောင်ဆီ သွားလိုက်ရှိရင်းနှင့် နွားတံမှ နွားများဆီကြည့်ရင်း ရှိသည်။

“မောင်ဘိုကြီး”
“ဗျာ”

“အဖန်ရည်အိုးတွေ ခပ်ပြီးရင် ကောက်ညှင်းပန်းကန်၊ ပဲပြုတ်ပန်းကန်တွေကို ပြည့်အောင် လုပ်ထားဟေ့”

“ဟုတ် . . . အပျိုခေါင်း မမသီတို့အဖွဲ့ လုပ်နေကြပါပြီ”
“အိမ်ထဲက လူတွေအတွက် သုံးလေးပွဲ ယူခဲ့ပါဦးကွ”

အခန်း (၁၅)

ဒီကနေ့ ဇိမ်ကြီးရွာထဲက လူငယ်တွေ ရွာလူကြီး ဦးညွန့်ဝေ အိမ်မှာ ဆုံကြသည်။ လူငယ်အချို့ ရောက်နေကြပြီ။ ရောက်နေနှင့် သူတွေကို ဦးညွန့်ဝေ၊ ဒေါ်အေးမြင့် မိသားစုက တည်ခင်းသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ပဲပြုတ်ကို စားရင်း ရှိနေသလို၊ အချို့က ကွမ်းဝါး၊ အချို့က ဆေးလိပ်သောက်ရင်းရှိသည်။

ပြီးတော့ လူငယ်အချို့ ရွာထဲမှ လာသူလာနေကြဆဲ။

ဘိုကြီးသည် ဦးညွန့်ဝေအိမ်မှာ ခပ်စောစောကပင် ရောက်နေ နှင့်သည်။ ရောက်သည်နှင့် ဦးညွန့်ဝေ မိသားစုနှင့်အတူ အဖန်ရည်အိုး တည်ခြင်း၊ အိမ်ရှေ့ ဖျာခင်းခြင်း၊ စားပွဲခုံများ ချခြင်း၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ပဲပြုတ် ပန်းကန်များ ကူချပေးခြင်း လုပ်ပေး နေသည်။

အခု အဖန်ရည်အိုးတွေချပြီးပြီ။ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ပဲပြုတ် ပန်းကန်တွေ ချပြီးပြီ။ ကာလသားအချို့နှင့် အိမ်ထောင်ရှိ

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟေ့ ခင်နု၊ သွားသွား၊ ကောက်ညှင်းပန်းကန်တွေ အိမ်ထဲသွားချပေးလိုက်စမ်း”

ဘိုကြီးက ဦးညွန့်ဝေကိုဖြေရင်း အဖန်ရည်အိုး ခပ်နေရာမှ အနီးရှိ ခင်နုကို ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်၊ ချပေးလိုက်မယ်”

ခင်နုက ပြောရင်း ကောက်ညှင်းပန်းကန်များကို မီးဖိုချောင် ထဲမှယူပြီး အိမ်ထဲရှိ အဖန်ရည်ဝိုင်း၌ ချပေးသည်။ အခြား အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကလည်း ကွမ်းအစ်များ၊ ဆေးလိပ်ခွက်များယူ၍ လူငယ်များရှိရာ စားပွဲများသို့ လိုက်လံချပေးနေသည်။

“ဦးညွန့်ဝေ”

“ဘာလဲကွ”

“အိမ်ထဲမှာရော အိမ်ရှေ့ဖျာတွေပေါ်မှာရော လူတွေပြည့် နေပြီ။ နောက်ထပ်ဖျာတွေ ခင်းဦးမှ ရမယ်ထင်တယ်”

“အေး . . . မောင်ဘိုကြီး ကောင်းသလို စီစဉ်ကွာ . . . နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘိုကြီးက ခိုင်းရင် လူငယ်များက အပြေးအလွှားလုပ်ကြ သည်။ မကြာပါ။ အိမ်ထဲ ထိုင်နေကြသည့် လူငယ်လူလတ်တွေ အိမ်ရှေ့တွင် ရွှေ့ထိုင်ကြသည်။ နောက်ထပ်ရောက်လာ သူတွေ လည်း အိမ်ရှေ့ဖျာတွေပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ မကြာပါ။ လူစုံရောက် သည့်အဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ လူကြီး၊ လူလတ်၊ လူငယ် ခြောက်ဆယ် နီးပါးလာကြသည်။ ယောက်ျားတွေသာမက မိန်းမတွေပါလာကြသည်။

“ဟင်”

ဘိုကြီးရင်ထဲ ထိတ်သွားသည်။

ဘိုကြီးအမြင်ရပ်ဝန်းထဲ ဝင်လာသူက မြသစ်။

မြသစ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ဘိုကြီးသည် တစ်ဦးတည်း ပြုံး နေမိသည်။ လက်ထဲရှိ ကောက်ညှင်းပန်းကန်ပြားကို မီးဖိုထဲမှယူ၍ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မြသစ်တို့အဖွဲ့သည် အိမ်ရှေ့မှာ မထိုင်၊ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ကြသည်။

ဘိုကြီးသည် ကောက်ညှင်းပန်းကန်ပြားကို အိမ်ထဲသို့ ပို့လိုက် သည်။ မြသစ်က ဘိုကြီးကို မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်သည်။ အတွင်းသိ၊ အစင်းသိသော မိန်းကလေးများက ဘိုကြီးကိုတစ်ခါ၊ မြသစ်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း မရယ်မပြုံး ရှိနေကြသည်။

“ကိုဘိုကြီး ကြိုးစားလှချည်လား”

“အော် . . . စားကြပါဦး။ ဒါ ဦးညွန့်ဝေ၊ ဒေါ်အေးမြင့်တို့ မိသားစုရဲ့ စေတနာ ဒါန ပြုကြတာပါဗျာ။ စားကြပါနော်”

ဘိုကြီးက ပြောရင်း မြသစ်ထံကြည့်တော့ မြသစ်က မျက်နှာ လွှဲလိုက်ချိန် အမျိုးသမီးသုံးဦးနှင့်အတူ ခင်နု ဘိုကြီးအနား ရောက် လာပြီး စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘိုကြီး”

“ဟင်”

“ခင်နုတို့ ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ”

“ဟို . . . မရှိတော့ပါဘူးဟာ”

ခင်နုက မေးရင်း အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ဘိုကြီးနှင့်ကာလ

သားလေးငါးယောက်သည် လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်နေကြသည်။ အိမ်ထဲမှာ အမျိုးသမီးတွေအပြည့်။ အိမ်ရှေ့ဖျာတွေပေါ်မှာ တော့ ကာလသားတွေအပြည့်။ မကြာပါ။ ဦးငွေမှန်၊ ဦးဖိုးကြည်၊ ဦးကျော်ဇံလေး၊ ဦးသာဟန်၊ ဦးပန်းဆယ်တို့ လူကြီးအဖွဲ့တွေ ရောက်လာကြသည်။ ဦးညွန့်ဝေက လူကြီးတွေကို တန်းလျားစားပွဲမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . လူစုံပြီလား။ စကားပြောလေးတွေ ရပ်ကြမယ်”

စတင် စကားပြောသူက ဦးညွန့်ဝေ။

ဦးညွန့်ဝေက ကာလသားခေါင်း ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်တို့ လူငယ်အဖွဲ့ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဦးညွန့်ဝေက တွေ့နေ မြင်နေကျ လူငယ်များမို့ ဘယ်သူလာသည်၊ ဘယ်သူမလာသေးဟု ကြည့်လိုက်ရင်း -

“အင်း . . . လူစုံပါပြီကွာ။ ကဲ . . . ခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ပြောကြရအောင်”

ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်တို့မှာ လူငယ်များ၏ ထိပ်။ လူကြီးများ၏ ဘေး၌ ရပ်ရင်း ကိုသန်းမောင်က ဘိုကြီးကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . ဘိုကြီး”

“ဗျာ”

“ဒီမှာ လာပြီး ရပ်နေ”

“ဟုတ်”

ဘိုကြီးသည် လူငယ်များအတွင်း၌ ထိုင်နေရာက ထလာပြီး ကိုအုန်းကြိုင်အနီး လာပြီးရပ်သည်။ အိမ်ထဲရှိ အမျိုးသမီးအဖွဲ့က ရပ်နေသည့် ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်၊ ဘိုကြီးတို့ထံကြည့်ရင်း ရှိသည်။ ဘိုကြီးသည် အိမ်ထဲကို မျက်လုံးဝင့်ပြီး ကြည့်သည်။ ခင်နုသည် ဘိုကြီးထံ ကြည့်နေသည်။ ခင်နု၏ မျက်လုံးများက အေးစက်ချမ်းမြေ့နေသည်။ သံယောဇဉ်အလင်းဓာတ်တွေ တောက်ပနေသည်။ မြသစ်၏ မျက်လုံးများက ဘိုကြီးကို ကြည့်ရင်းနှင့်ရှိ သည်။ မြသစ်၏ မျက်လုံးများက စူးရှတောက်ပနေသည်။

ဘိုကြီးသည် ခင်နုထံကြည့်နေရင်းမှ မြသစ်ထံရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန် အစည်းအဝေးစသည့် သဘောမျိုးနှင့် စကားစတင် ပြောသူက ရွာသူကြီးဦးညွန့်ဝေ။

“ကဲ . . . လူစုံပါပြီ၊ ဒီကနေ့ ဇိမ်ကြီးရွာအတွင်းမှာ ရှိကြတဲ့ လူကြီး၊ လူလတ်၊ လူငယ်တွေ။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးတွေ။ အားလုံးပေါ့လေ။ အခုလို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံရတဲ့ အကြောင်းကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ တို့ဇိမ်ကြီးရွာမှာ လတ်တလော ဖြစ်သွားတဲ့ နွားတွေ ပျောက်တဲ့ ကိစ္စပြောချင်တာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနွားတွေ ပျောက်မှုနဲ့ ပတ်သက်လို့အများသိတဲ့အတိုင်းပါပဲ . . . နွားပါသွားတဲ့ တောင်သူတွေကတော့ ပါသွားကြပြီ။ ပါသွားတဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေရဲ့ နွားတွေကို ပြန်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ နွားတွေ ပြန်မရပါဘူး။ ခုချိန်ထိ ခြေစလက်စ ပျောက်နေတုံး ဖြစ်ပါတယ်”

ဦးညွန့်ဝေသည် စကားကို ရှည်ရှည်ပြောရင်း ခဏနားသည်။ ပြီးမှ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး စကားဆက်ပြောသည်။ နားထောင်

သူတွေ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ကြ။

“အဲဒီ ပျောက်သွားတဲ့ နွားတွေကို ပြန်ကြည့်ရင် ဦးကြည်တင်ရဲ့ နွားသားအမိ။ ဦးကျော်ညွန့်ရဲ့ ခိုင်းနွားတစ်ကောင်။ ဦးဖိုးကြည်ရဲ့ နွားကြီး နှစ်ကောင်။ ဦးငွေမှန်ရဲ့ နွားပြာတစ်ရုပ်။ ခုချိန်ထိ ဒီနွားတွေ ဘယ်ဆီရောက်လို့၊ ဘယ်အရပ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြသေးဘူး။ လူ့ပြည်မှာ ဒီနွားတွေ ရှိသေးရဲ့လား။ သေလို့ အမဲပေါ်ပြီးကြပြီလားဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ မသိရသေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် နောက်တစ်ခါ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ထပ်မကြုံကြရအောင် တို့ရွာကို ညစဉ်ညတိုင်း လုံခြုံရေးအတွက် ကင်းတွေချကြဖို့ လိုတယ်။ ကာလသားအဖွဲ့က မောင်သန်းမောင်တို့ မောင်အုန်းကြိုင်တို့ကလည်း လူငယ်တွေ စုစည်းအားနဲ့ လူလတ်၊ လူကြီး ပေါင်းစည်းမှု ယူပြီး ကင်းတဲတွေ ဆောက်တဲ့အခါ အချိန်ပြည့် ဝိုင်းဝန်း ကူညီကြဖို့ လည်း လိုပါတယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ့်မြေကိုယ်ရွာဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ မိခင်ပဲ။ ဒီလိုပဲ တို့ရွာက တောင်သူလယ်သမားတွေဟာလည်း တို့ရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ။ ဒီအသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ နွားတွေထပ်မပျောက်ရအောင်၊ တို့ရွာအတွက် ရေရှည်ကောင်းဖို့ လူကြီး၊ လူလတ်၊ လူငယ်တွေ စုပေါင်းဦးဆောင်မှု အပြန်အလှန် နားလည်မှုတွေနဲ့ လုံခြုံရေးအဖွဲ့တွေဖွဲ့ဖို့။ ကင်းတဲတွေဆောက်ဖို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ကြပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ပြီးရင် ပျောက်သွားတဲ့ နွားတွေရဲ့ သတင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင်ဘိုကြီးက သိသမျှ ပြောပြပေးဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်ပြောချင်တာ ဒီလောက်ပါပဲ။ ကဲ . . . ဆွေးနွေးကြပါ”

ဦးညွန့်ဝေက ပြောအပြီး တန်းလျားမှာ ပြန်ထိုင်သည်။ မတ်တပ်ရပ်နေသူက ဘိုကြီး။ ကိုအုန်းကြိုင်က ပြောလာသည်။ “အဟမ်း . . . ကျုပ်တင်ပြစရာတွေရှိပါတယ်။ စောစောက ဦးညွန့်ဝေ ပြောသွားသလိုပါပဲ။ ကျုပ်တို့ဇိမ်ကြီးရွာရဲ့ လုံခြုံရေးကို ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေကပဲ တာဝန်ယူရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ အင်အားဟာ ကျုပ်တို့ရွာအတွင်းမှာပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ရွာလုံခြုံရေးနဲ့ ကာကွယ်ရေးတာဝန်တွေဟာ ကျုပ်တို့ ကာလသားလူငယ်တွေ အပေါ်မှာလည်း တာဝန်တွေရှိပါတယ်။ ဒီတာဝန်တွေကို ကျုပ်တို့ ကာလသား လူငယ်တွေက ယူသွားမှာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုပါတယ်။ နောက်ထပ်ပြီး ပြောချင်တာက ရွာလုံခြုံရေးဖွဲ့ရေး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ အရှေ့ကင်းတံခါး၊ တောင် ကင်းတံခါး၊ အနောက် ကင်းတံခါးတွေမှာ လုံခြုံရေးတစ်ဖွဲ့စီ ချထားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရွာထဲမှာလည်း လှည့်ကင်း၊ ပတ်ကင်းအဖြစ် တစ်ဖွဲ့ ထားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေ ရွာလုံခြုံရေးကင်း အဖွဲ့လေးဖွဲ့ ဖွဲ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဖွဲ့ပေးပါ”

“ကောင်းတယ်၊ ကြိုက်တယ်”

“ကင်းစောင့်ပေးပါမယ်၊ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ထဲ ကျုပ်တို့ကို ထည့်ပါ”

ကိုအုန်းကြိုင်ရဲ့ ပြောစကားကို လူငယ်များက ထောက်ခံကြသည်။ အားရဝမ်းသာ ပြောကြသည်။ လူငယ်တွေရဲ့ အသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်၊ တက်တက်ကြွကြွ ရှိနေကြသည်။

“ပြီးတော့ ရွာအဝင်ပေါက် သုံးပေါက်ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ ကင်းတဲတွေက ပျက်စီးနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီကင်းတဲတွေ ပြန်ဆောက်ဖို့ တောင်သူတွေကပဲ သစ်၊ ဝါး အကူအညီပေးကြပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်”

“ကူညီမယ်”

“သစ်ဝါးတင်မကဘူး၊ လိုအပ်ရင် ငွေပါ ကူညီမယ်”

“ကိုယ့်ရွာအတွက် ကောင်းဖို့လုပ်တာ ထည့်ဝင်ရမှာပေါ့”

“ကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ၊ လုပ်ကြစမ်းပါ”

တောင်သူတွေက တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထောက်ခံနေကြ သည်။ အလုပ်အောင်မြင်ဖို့ အားပေးနေကြသည်။

ကိုအုန်းကြိုင်က ဆက်ပြီးပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တင်ပြခဲ့တဲ့ လုံခြုံရေးကင်းအဖွဲ့။ ရွာကင်းတဲ တွေဆောက်ဖို့ ကိစ္စနှစ်ချက်ကို တင်ပြပြီးပါပြီ။ ဆက်ပြီးနည်းနည်း ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါက ဘာလဲဆိုရင် ကင်းတဲတွေဆောက်ရာမှာ ဘယ်သူက တိုင်၊ ဘယ်သူက ဝါး၊ ဘယ်သူက အမိုး၊ ဘယ်သူတွေ ပါဝင်မလဲ။ ပါဝင်ကြဖို့အတွက် အမည်စာရင်းပေးကြပါ။ ပစ္စည်း အမည်လေးတွေရောပေါ့ဗျာ။ ခဏနေရင် စာရင်းကောက်ပို့မယ်။ ဒါပါပဲ”

ကိုအုန်းကြိုင်က ပြောအပြီး ကိုသန်းမောင်အနီး၌ ဝင်ရပ် ပြီး နေလိုက်သည်။ ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်က အနားရှိ ဘိုကြီးကို တင်ပြစရာရှိတာ တင်ပြဖို့ လက်တို့ပြီး မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

ဘိုကြီးက မတ်တတ်ရပ်ရင်းနှင့် ရှေ့တွင်ရှိ လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီးတွေကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲရှိ

အမျိုးသမီးများကို ကြည့်သည်။

မြသစ်သည် ဘိုကြီးဆီ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

ခင်နုသည် ဘိုကြီးကို ပြုံးပြရင်း ကြည့်နေသည်။ အနီးအနား မှာ ထိုင်နေကြသည့် လှရင်၊ မြမြ၊ ခင်စန်းတင်၊ မညိုတို့အဖွဲ့က ဘိုကြီးဆီ ကြည့်လိုက်။ ခင်နုနှင့် မြသစ်ဆီကြည့်လိုက်နှင့် မသိမသာ ပြုံးကြ၊ တိတ်တခိုး ရယ်ကြ၊ လက်တို့ပြီး ပြောကြ၊ မေးငေါ့ကြနှင့် ရှိသည်။

ဘိုကြီးသည် ခင်နုအပြုံးကို မြင်သွားသည်။ မြသစ်၏ ရှု တည်တည် မျက်နှာကို တွေ့ရသည်။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ပြုပြီး လေကို ဝအောင်ရှူပြီး စကားစသည်။

“ကျုပ် စကားနည်းနည်း ပြောပါရစေ။ ကျုပ်အဓိက အကြောင်းကိုပဲ ဆွေးနွေးပါမယ်။ ကိုအုန်းကြိုင် ပြောသွားတဲ့ ကင်းတဲ ဆောက်ရေး၊ လုံခြုံရေးဖွဲ့ရေးကိစ္စတွေကို ကျုပ်ပြောစရာမလိုပါဘူး။ ကျုပ်ပြောချင်တာက ကျုပ်တို့ရွာက ပျောက်သွားတဲ့နွားတွေ အကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဘိုကြီးစကားကြောင့် နွားပျောက်သူတွေရော၊ နွားမပျောက် သူတွေရော၊ ကာလသားအဖွဲ့တွေနှင့် အိမ်ထဲက အမျိုးသမီးများပါ စိတ်ဝင်တစားနှင့် ခေါင်းမတ်သွားကြသည်။

ဘိုကြီးက စကားဆက်သည်။

“ပျောက်သွားတဲ့ နွားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်စပ်မှုရှိမယ် ထင်တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြချင်တာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးရက်က ပြီးသွားတဲ့ ‘ရွှေကူကြီး မြတ်စွာဘုရားပွဲ’မှာ ‘မြောက်ကိုင်း’ရွာက

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပါတယ်။ မြောက်ကိုင်းရွာက မိတ်ဆွေက ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်း ‘ရွာငံ’ ရေဦးနယ်မှာ ဓနုတိုင်းရင်းသူတစ်ဦးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး အဲဒီဒေသမှာနေသူကတော့ လေးငါးနှစ်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်လို့ သူမိဘရပ်ထံ ခေတ္တအလည်ပြန်လာတဲ့ မြောက်ကိုင်းရွာက ကိုလှကျော် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဘုရားပွဲမှာ အကြော်စားရင်း စကား စပ်မိရာက နွားတွေ အကြောင်းရောက်သွားပါတယ်”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဘိုကြီးက နွားတွေအကြောင်းတဲ့”

“လာ . . . လာ . . . ရှေ့တိုးပြီး နားထောင်ကြရအောင်”

ဘိုကြီးစကားကြောင့် လူကြီးတွေ အပါအဝင် လူငယ်တွေ အားလုံး ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ခေါင်းမတ်ပြီး နားစွင့် နေကြသည်။ ဘိုကြီးဆီသို့ အကြည့်မျက်လုံးများက စုပြုံရောက်နေကြ သည်။

“လာကြဟေ့”

“အိမ်အပြင်ထွက်ကြစို့”

အိမ်ထဲရှိ အမျိုးသမီးများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြော ရင်း တီးတိုးတိုင်ပင်၍ အိမ်ထဲမှ အိမ်အပြင် ထွက်ခဲ့သည်။ ခင်နု အပါအဝင် မြသစ်ရောပါဝင်ခဲ့သည်။ မြသစ်သည် ရှေ့ဆုံးမှ ထွက် လာပြီး လူငယ်များနောက်တွင် ကပ်ပြီးထိုင်သည်။ ခင်နုသည် မြသစ် နှင့် မနီးမဝေးမှာထိုင်သည်။ လှရင်၊ မြမြ၊ ခင်စန်းတင်၊ မိညိုနှင့် အပျိုခေါင်း မသီနှင့် မအုန်းညွန့်တို့အဖွဲ့က မြသစ်အနီးမှာကပ်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘိုကြီးထံ စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

ဘိုကြီးက စကားဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီ ကိုလှကျော်က ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ရွာငံရေဦး၊ ‘တောင်ခေါင်းပွာ’ ရွာကနေ ရှမ်းတောင်တန်းတွေကတစ်ဆင့် ပြက္ခရွေ တောင်ခြေ ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော် ခရီးကို တစ်ညအိပ်နှစ်ရက် ခြေကျင်လျှောက်ပြီး လာခဲ့သူဖြစ်ပါ တယ်။ အဲဒီလိုအလာမှာ ပန်းလောင်မြစ်နဲ့ အတော်ဝေးဝေး ပြက္ခ ရွေတောင်ကြားလမ်း တောတွင်းချောင်ကျကျ တစ်နေရာမှာ နွားတွေ ထည့်ထားတဲ့ နွားခြံကြီး တစ်ခုကို တောင်ပေါ်လမ်းခရီးအဖြစ်မှာ အမှတ်မထင် လှမ်းမြင်တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဘိုကြီးက ပြောစကားကို ခဏရပ်ရင်းနှင့် အိမ်ထဲမှ အိမ် အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည့် မိန်းကလေးတွေဆီ ကြည့်သည်။ မြသစ် ကို တွေ့ရသည်။ ခင်နုကို မြင်ရသည်။ အချို့အမျိုးသမီးများကို တွေ့ရသည်။ မြသစ်ကို ဘိုကြီးတစ်ချက်ဝေကြည့်သည်။ မြသစ်က အရင်တစ်ခါလို အကြည့်များကို မလွဲဖယ်။ အကြည့်ချင်းဆုံသွား သည်။

ခင်နုက ဘိုကြီးနှင့် မြသစ်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ရှိသည်။ ထိုအချိန် မြသစ်က ဘိုကြီးဆီကြည့်ရင်းမှ ခင်နုဆီကြည့်မိသည်။ ခင်နုနှင့် မြသစ်အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။

ရှက်ရှက်နှင့် ပြုံးပြသက မြသစ်။

ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာများနှင့် ရောပြွမ်းသည့် အပြုံးများနှင့် ပြန်လည် ပြုံးပြလိုက်သူက ခင်နု။

ထိုအချိန်တွင် စကားဆက်သူက ဘိုကြီးက . . .

“ဆိုလိုတာက ရွာနဲ့မနီးတဲ့ တောကြိုတောင်ကြားမှာ နွားတွေ

ကို ခြံနဲ့ထားတယ်ဆိုတော့ မဟုတ်မှလွဲရော မသင်္ကာစရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ ကျုပ်အထင်ပါ။ နွားသူခိုးတွေနေတဲ့ စခန်းတောင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပါ။ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုလှကျော်က ပြောပါတယ်။ အဲဒီ နေရာကို သွားချင်တယ်ဆိုရင် သူ့အနေနဲ့ လမ်းပြပေးနိုင်ပါ တယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ပြောချင်တာက ဦးညွန့်ဝေတို့ လူကြီးတွေအနေနဲ့ ကာလသားခေါင်း ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်တို့ ဦးစီးပြီး ကျုပ် အပါအဝင် လူငယ်၊ လူလတ်ပေါင်းပြီး လူဆယ်ဦးလောက် နွားရှာ အဖွဲ့ဆိုပြီး ဖွဲ့စည်းပေးစေချင်ပါတယ်။ တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက် ကိုယ်စီ နဲ့ ရိက္ခာအပြည့်အစုံနဲ့ ရွာကထွက်ပြီး စမုံမြစ် အတိုင်းရှာရင်းသွားပြီး၊ အနောက်တောင်ခြေတစ်ဝိုက်၊ ပြီးတော့ ပန်းလောင်မြစ်ကမ်း ပါးဝန်းကျင်။ ပြက္ခရွေတောင်ကြား၊ တောလမ်းကတစ်ဆင့် ရှမ်း ပြည်နယ်တောင်ပိုင်း နယ်စပ်အထိ နွားတွေကို မတွေ့တွေ့ အောင် စုံစမ်းမေးမြန်းပြီး ရှာပေးချင်ပါတယ်။

“ဟင်”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ ငါတော့မထင်ဘူး”

“ဟုတ်မှလဲ လုပ်ပါကွာ”

“ခိုးသွားပါတယ်ဆိုမှ ပြန်ရပါဦးမလားဟ”

“အန္တရာယ်များတယ်နော်”

လူကြီးတွေနှင့် ကာလသားအချို့က အမျိုးမျိုး ပြောကြသည်။

ဒီတော့ ဘိုကြီးက ခေါင်းယမ်းသည်။ ပြုံးပြသည်။

“နားထောင်ကြပါဦး။ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုလှကျော်နဲ့ ကျုပ်

တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြည့်တာတော့ အဖြစ်နိုင်ဆုံး နွားတွေ တကယ်ရှိ နေသေးတယ်လို့ ယုံကြည်နေလို့ပါ။ နွားတွေသာ တကယ်တွေ့ပါစေ ရှိနေပါစေ။ ကျုပ်ပြောရဲတယ်။ ဒီနွားသူခိုးတွေ လက်ထဲက ကျုပ် တို့ရွာက နွားတွေတင်မကဘူး။ ဘယ်ရွာက နွားတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ရ အောင် ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါတယ်။ လူဆိုတာ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပါဗျာ။ ကျုပ်တို့အသက်နဲ့ ကျန်းမာရေး ကောင်းတဲ့ အချိန်လေးမှာ ကျုပ်တို့ ဇိမ်ကြီးရွာအတွက် တောင်သူ လယ်သမားတွေအတွက် အကျိုးရှိအောင် ကျုပ်ဘဝ ကျုပ်အသက်နဲ့ လဲချင်လဲပါရစေ”

“ဟင်”

“သတ္တိကောင်းလှချေလား”

“တကယ် လုပ်မယ့်အကောင်နော်”

“တာဝန်ကိုသိတဲ့ ဘိုကြီးကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါမှ တကယ့်ရွာရပ် ချစ်တဲ့စိတ်ကွ”

လူကြီးတွေနှင့် လူလတ်အချို့က အချင်းချင်းပြောကြသည်။

ဘိုကြီးက စကားဆက်သည်။

“ကျုပ်ကို ယုံပါ။ ကျုပ်ကို ယုံကြည်သလို၊ ကျုပ်တို့ လူငယ်

တွေရဲ့ သတ္တိကိုလဲ ယုံကြည်ကြစေချင်ပါတယ်”

“ယုံပါတယ်”

“လူကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်လုပ်ပါ”

“နွားတွေပြန်ရရင် ပြီးရော”

လူငယ်တွေအပါအဝင် နွားပျောက်ထားသည့် ဦးဖိုးကြည်တို့

အဖွဲ့တွေအပြင် မြသစ်တို့ ခင်နုတို့ အမျိုးသမီးအဖွဲ့တွေကပါ ထောက်ခံကြသည်။ ဒီတော့ ဘိုကြီးသည် အားပါးတရပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးများနှင့်အတူ တောက်ပသော ဘိုကြီး၏အကြည့်များသည် မြသစ်ထံသို့ ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ မြသစ်နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။ ပြီးတော့ ခင်နုထံ ရုတ်ချည်းကြည့်မိပြန်သည်။ ခင်နု၏ တောက်ပသော အချစ်ရည်လွှမ်းသော မျက်လုံးအကြည့်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘိုကြီးက ခင်နုထံ ကြည့်နေသည့်အကြည့်များကို မျက်တောင်တစ်ခတ်အတွင်းသာ အချိန်ပေးကာ၊ လွှဲဖယ်လိုက်ပြီး မြသစ်ကြည့်မိသည်။ မြသစ်သည် ဘိုကြီးထံ ကြည့်နေဆဲ။

ဘိုကြီး . . . စကားဆက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ဦးညွန့်ဝေတို့အနေနဲ့ နွားရှာအဖွဲ့ကို ဖွဲ့ပေးပါ။ အနည်းဆုံး ဆယ်ဦး အများဆုံး ဆယ့်ငါးဦးအထိ ဖွဲ့ပေးပါ။ ဖွဲ့ပြီးရင် တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သွားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးပါ။ ကျုပ်ပြောချင်တာ အဲသလောက်ပါပဲ”

ဘိုကြီးက စကားပြောအပြီး လူတွေထဲ တစ်ချက်ဝေကြည့်ရင်း ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန် စကားပြောဖို့ မတ်တတ်ရပ်သူက ခင်နု၏ဖခင် ဦးဖိုးကြည်။ ဦးဖိုးကြည်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်နဲ့ စကားပြောသည်။

“အဟမ်း . . . မောင်ဘိုကြီး ပြောသွားတာတွေကို တို့ရွာက တောင်သူလယ်သမားတွေ အားလုံးထောက်ခံကြရမှာဖြစ်သလို တို့ဇိမ်ကြီး တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့ လူတွေက အားပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဦးဖိုးကြည်က ပြောရင်း လူအုပ်ထဲကြည့်သည်။ ဆက်ပြော

သည်။

“မောင်ဘိုကြီး အပါအဝင် မောင်သန်းမောင်တို့ မောင်အုန်းကြိုင်တို့ ကာလသားလူငယ်တွေက ကိုယ့်ရွာကိုယ့်ခြံ လုံခြုံရေးတွေလုပ်ဖို့ ပျောက်သွားကြတဲ့ နွားတွေကို ပြန်ရှာကြဖို့ပြောတာ သတ္တိရှိရှိ၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောတာ တင်ပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း နယ်စပ်အထိ သွားကြမယ်ဆိုတော့ စားနပ်ရိက္ခာတွေ၊ ငွေကြေးတွေ အကူအညီ ပေးနိုင်အောင် လူကြီးများနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ပေးပါမယ်။ နွားတွေ ပြန်ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ အခုလို ရွာအတွက် တောင်သူတွေအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီကြတာကို ဝမ်းသာပါတယ်။ ဂုဏ်လဲ ယူပါတယ်”

ဦးဖိုးကြည် ပြောနေစဉ်အတွင်း စကားပြောရန် ဟန်တပြင်ပြင်နဲ့ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူက မြသစ်ဖခင် ဦးငွေမှန်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ဘိုကြီးတို့ လူငယ်တွေရဲ့ အကြံဉာဏ်နဲ့ လုပ်ဆောင်ကြမယ့် အလုပ်တွေကို ထောက်ခံပါတယ်။ စောစောက ဖိုးကြည် ပြောသွားသလို ရွာအတွက် တောင်သူတွေအတွက်၊ ပျောက်သွားတဲ့ နွားတွေအတွက်၊ လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို ဆက်ပြီး လုပ်ကြပါ။ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေအားလုံး တို့လူကြီးတွေ တိုင်ပင်ပြီး အားလုံးလုပ်ပေးပါမယ်”

ဦးငွေမှန်၏ စကားအဆုံးတွင် နွားပျောက်ထားသည့် ဦးကြည်တင်နှင့် ဦးကျော်ညွန့်ပါ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

“မောင်ဘိုကြီး တင်ပြသွားတာကို လက်ခံပါတယ်”

“ဦးဖိုးကြည်နဲ့ ဦးငွေမှန်တို့ ပြောသလို ကျုပ်တို့ကလဲ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေ ပေးပါမယ်”

ဦးကြည်တင်နှင့် ဦးငွေမှန်တို့က ထရပ်ပြီး ပြောနေသည့် အချိန်တွင် မြသစ်တို့ ခင်နုတို့ အမျိုးသမီးအဖွဲ့ကပါ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ထောက်ခံကြ အားပေးကြပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ အမျိုးသမီးအဖွဲ့ကလဲ ကူညီပေးပါမယ်”

“နွားတွေ ပြန်ရဖို့ အရေးကြီးပါတယ်”

အသံတွေက ဆူညံနေသည်။ အသံတွေအဆုံးတွင် ဘိုကြီးက စကားဆက်သည်။

“အခုလို အစီအစဉ်ဖြစ်ဖို့ ကာလသားခေါင်း ကိုသန်းမောင်နဲ့ ကိုအုန်းကြိုင်ကို ကြိုတင်ညှိနှိုင်းပြီး လူကြီးတွေကို ပြောဖို့ဆိုဖို့ သဘောထား တောင်းခံပြီးသားပါ။ အခုလူကြီးတွေ လက်ခံတယ်၊ ရွာသားတွေ လက်ခံတယ်ဆိုတော့ အလွန်ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ နွားရှာအဖွဲ့ ဖွဲ့ဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့သူတွေ လိုက်ကြလိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်”

ဘိုကြီး၏စကား မဆုံးခင် ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင် တို့က မတ်တတ်ရပ်သည်။

စတင်စကားပြောသူက ကိုသန်းမောင်။

“ကျုပ်တို့ လောလောဆယ် နွားရှာအဖွဲ့ဆယ်ဦးရွေးထားပါတယ်။ လက်ရွေးစင်တွေပါ။ လိုအပ်ရင်ထပ်ရွေးဦးမှာပါ။ ရွေးထားတဲ့သူတွေကို အများသိအောင် ပြောပြပါမယ်။ နွားပျောက်တဲ့ တောင်သူတွေထဲက မခေါ်တော့ပါဘူး။ အလုပ်သမား လက်လုပ် လက်စားတွေထဲက ရွေးထားတာပါ။ ရွေးထားတဲ့သူတွေက ကျုပ်ရယ်၊ အုန်းကြိုင်ရယ်၊ ဘိုကြီး၊ စံလှ၊ အေးကျော်၊ အေးမောင်လေး၊ ကိုမောင်ပု၊ ကိုစိန်ဝင်း၊ ကိုသာခိုင်၊ ကိုကျော်မောင်တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အားလုံး ဆယ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်”

ကိုသန်းမောင်စကားအဆုံး ကိုအုန်းကြိုင်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒီနွားရှာအဖွဲ့အတွက် နွားပျောက် တောင်သူတွေက အဓိက ကူညီမှုပေးစေချင်ပါတယ်။ အခြားတောင်သူတွေကလဲ တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီကြပါ”

ဦးဖိုးကြည်က ထပြောသည်။

“စိတ်ချပါ။ ဦးတို့ နွားပျောက်တဲ့ကိစ္စကို အဓိကထားပြီး လုပ်ဆောင်ကြမယ့်သူတွေအတွက် ဦးတို့မှာ ပိုပြီးတာဝန်ရှိပါတယ်။ ကူညီမှာပါ”

“လမ်းစရိတ်၊ လမ်းစားဖို့အတွက်တွေ ကူညီပါမယ်”

“ချက်ပြုတ်ဖို့ ရိက္ခာတွေ ပေးလိုက်ပါမယ်”

နွားပျောက်ထားသည့် တောင်သူတွေက တစ်ယောက် တစ်မျိုးပြောကြရင်း အားပေးရင်းနှင့် ပြန်ပြီးထိုင်သွားကြသည်။

နောက်တွင်တော့ ရွာလူကြီး ဦးညွန့်ဝေက ပြောသည်။

“ကဲ. . ကဲ၊ ဒီကနေ့ ခေါ်ရတဲ့ ပထမဆုံးအချက်ဖြစ်တဲ့ ရပ်ရွာ လုံခြုံရေးကိစ္စ၊ နွားတွေနောက်ထပ်မပါရေးအတွက် အဖွဲ့လေးဖွဲ့ ဖွဲ့ပါမယ်။ ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ကိုယ် ညစဉ်အမြဲစောင့်ကြရပါမယ်။ ရွာအဝင် အရှေ့တံခါးပေါက်ကင်းတဲ၊ ရွာအထွက် အနောက်တံခါးပေါက်ကင်းတဲ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်သွားတဲ့ တောင်ဘက်တံခါးပေါက်ကင်းတဲတွေမှာ ပထမဆုံး ကင်းသမားတွေက တစ်ခါတစ်ရံ လိုအပ်ရင် ရွာအပြင်မှာပါ လှည့်ကြရမှာပါ။ ဒါတွေကြိုပြောထားချင်ပါတယ်”

“လူငယ်တွေ နားထောင်ကြပါ”

ဦးညွန့်ဝေ စကားပြောအပြီးတွင် ကိုသန်းမောင်က ဆက်ပြောသည်။

နောက်တွင်တော့ နွားရှာသွားကြမည့် လူဆယ်ဦးကို ချန်ထားပြီး အဖွဲ့လေးဖွဲ့ ဖွဲ့ပေးသည်။ တာဝန်များ ချပေးသည်။ ကင်းတဲသုံးတဲ ဆောက်ဖို့အတွက် တိုင်၊ ဝါး၊ ထရံ၊ အမိုး ပါဝင်ထည့်သူများ၏ အမည်စာရင်းကို ကောက်ယူသည်။

နောက်ရက် လူငယ်များအဖွဲ့ခွဲ၍ ကျရာအပေါက်များ၌ ကင်းတဲ ဆောက်ကြသည်။

ကင်းတဲဆောက်ရာ၌ ရွာလူကြီး ဦးညွန့်ဝေက ရွာထဲမှ တတ်နိုင်သူ တောင်သူအိမ်များမှ ထမင်းဟင်းတွေ အလှူခံသည်။ အချို့အိမ်များက မုန့်တွေ၊ ဆေးလိပ်တွေ၊ ကွမ်းလက်ဖက် အပါအဝင် လက်ဖက်သုပ်၊ ချင်းသုပ်တွေပါ ပို့ကြသည်။ ရလဒ်သည့် စားစရာများကို ကိုသန်းမောင်တို့ ကိုအုန်းကြိုင်တို့က ကင်းတဲဆောက်သော အဖွဲ့သုံးဖွဲ့အား အညီအမျှ ခွဲပြီး ပို့ပေးကြသည်။

အလုပ်တွေလုပ်ကြ။ စားစရာတွေစားကြ။ လူငယ်တွေ ပျော်တပြုံးပြုံးရုံနေကြသည်။ နေစောင်းတော့ ကင်းတဲများဆောက်ပြီး ကြသည်။ ညစောင့်တာဝန်ကျသူတွေ ပတ်ကင်းတာဝန်ကျသူတွေ၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူကြဖို့သာ ရှိတော့သည်။

ညရောက်တော့ ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်နှင့် ဘိုကြီးတို့သည် ကင်းသမားများထံ အခြေအနေလှည့်ကြည့်သည်။ အားလုံးအဆင်ပြေသည်။ ကင်းကျတာဝန်ယူသူများသည် ဆေးလိပ်သောက်သူသောက်၊ သီချင်းဆိုသူဆိုနှင့်။

ထိုညက ကာလသားခေါင်း ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင် အပါအဝင် ဘိုကြီးတို့ နွားရှာမည့်အဖွဲ့ပါ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ဝမ်းသာနေကြသည်။

အော် . . . စည်းလုံးခြင်းသည် အင်အားမဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်ရွာ၏ လုံခြုံရေးအင်အားသည် ကိုယ့်ရွာအတွင်းမှာပဲ ရှိနေသည်ဆိုတာကို ဖိတ်ကြီးရွာသားတွေ လက်ခံခဲ့ပြီ။

ကျေးလက်အေးချမ်းသာယာမှု တစ်ပြည်လုံး အေးချမ်းသာယာမည်ဆိုတာကို အားလုံးသဘောပေါက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အိမ်မှာစုပေးကြသည်။ ဆယ်ဦးစလုံး ရောက်နေကြပြီ။ လူစုံပြီ။
အားလုံး တက်တက်ကြွကြွ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်။

ကိုသန်းမောင်သည် အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့
ဝင်သွားကာ အဖန်ရည်အိုး ဆွဲပြီးထွက်ခဲ့သည်။

“ခင်လှရေ မုန့်ဆီကြော်တွေ ယူခဲ့ပါဦး။ မြန်မြန်လုပ်ဟေ့”
“ဟုတ် . . . ဟုတ်”

အဖန်ရည်အိုးချရင်း ပြောသည်။ မကြာပါ။ ကိုသန်းမောင်၏
မိန်းမ မခင်လှက ပန်းကန်ပြားကြီးနှင့် ယူလာပြီးချပေးသည်။

“ကဲ စားကြကွာ၊ ခဏကြာရင် သွားကြရအောင်”

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့က စားကြသောက်ကြနှင့် အတော်ကြာသွား
သည်နှင့် ဘိုကြီးက ဆော်ဩလိုက်သည်။

“ကိုသန်းမောင် သွားကြရအောင်”

“အေး သွားကြရုံပဲ၊ ဘယ်သူ့အိမ်အရင်ဝင်မလဲ”

ကိုသန်းမောင်၏ အမေးကို ကိုအုန်းကြိုင်ကဖြေသည်။

“ဦးလေး ဦးကြည်တင်အိမ်အရင်ဝင်မယ် ပြီးရင် ဦးကျော်ညွန့်
အိမ် ဝင်မယ်။ နောက် ဦးဖိုးကြည်အိမ်နဲ့ ဦးငွေမှန်အိမ်ကို အစဉ်လိုက်
ဝင်ကြမယ်လေ။ လမ်းလဲသင့်တယ်။ အဆင်လဲပြေမယ်”

“အေး . . . အဲဒါကောင်းတယ်”

“ကိုအုန်းကြိုင် ပြောတဲ့အတိုင်း သွားကြရအောင်”

ကိုအုန်းကြိုင်စကားကို ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သားများက လက်
ခံလိုက်သည်။

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ဆယ်ဦးသည် ကိုသန်းမောင်အိမ်က ထွက်
လာကြသည်။ ပထမဆုံး ကိုအုန်းကြိုင်၏ အစီအစဉ်အတိုင်း

အခန်း (၁၆)

နွားရှာအဖွဲ့ မနက်ဖြန်မှ ထွက်ဖြစ်တော့မည်။

ဒီကနေ့ မထွက်ဖြစ်သေး။ တမြန်နေ့က ကင်းတဲဆောက်
ကြရသည်။ မနေ့က ရွာစည်းရိုးတွေကို ကန္တာရဆူးတွေ၊ ဆီးဆူးတွေ၊
ခံပင်ဆူးတွေ ခုတ်ပြီးလိုအပ်တဲ့ နေရာတွေမှာဖြည့်ကြရ ကပ်ကြရနှင့်
မအားလပ်ခဲ့ကြ။

နွားရှာခရီးထွက်ကြရမည့် ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ရိက္ခာအတွက်
မစုဆောင်းနိုင်ကြသေး။ ဒီကနေ့မှ စုဆောင်းကြရမည်ဖြစ်သည်။ နွား
ပျောက်သည့် ဦးငွေမှန်၊ ဦးဖိုးကြည်၊ ဦးကြည်တင်၊ ဦးကျော်ညွန့်
တို့အိမ်ကို အဓိကထားပြီးဝင်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုတောင်သူများ
ကလည်း နွားရှာထွက်မည့်အဖွဲ့တွေ အင်အားရှိအောင် အဘက်
ဘက်မှ ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်း ကူညီပံ့ပိုးကြဖို့ စောင့်မျှော်နေကြမည်
သာဖြစ်သည်။

ဒီကနေ့ ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်၊ ဘိုကြီးတို့ခေါင်းဆောင်သည့်
နွားရှာအဖွဲ့ဝင် ဆယ်ဦးသည် မနက်လင်းသည်နှင့် ကိုသန်းမောင်

ဦးကြည်တင်အိမ်ကို အရင်ဝင်သည်။ ဦးကြည်တင်မိသားစုက အရံသင့် စောင့်နေသည်။ အဖန်ရည်အိုးနှင့် စားစရာတွေနှင့် ‘စားပါ၊ သောက်ပါ’ ဖော်ဖော်ရွေရွေ။

ဦးကြည်တင်က ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေးလိပ်နှင့် လိုအပ်လျှင်သုံးရန် ငွေကျပ် ငါးထောင်ပါ ပေးလိုက်သည်။ နောက်ဦးကျော်ညွန့်၏အိမ် ဝင်သည်။ ဦးကျော်ညွန့်ကလည်း ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းနှင့် ငွေကျပ် ငါးထောင်ပါ ကူညီပေးသည်။

ဒီတစ်ခါ ဝင်ရမှာက ဦးဖိုးကြည်အိမ်၊ ခင်နုတို့အိမ်။

“ဟေ့ကောင် ဘိုကြီး၊ ခင်နုတို့အိမ်ဝင်ရမှာနော်”

“အေးပါ”

ခင်နုက ဘိုကြီးအပေါ် မေတ္တာရှိနေသည်ကို သိနေသော သာဆိုင်က ပြောရင်း အခြားလူများကို ပြုံးပြရင်း ကြည့်သည်။

“အင်း . . . ငါ့လူတွေ စန်းပွင့်လိုက်တာကွာ။ ငါ့လူကို ချစ်နေ တာက ခင်နု။ ငါ့လူကြိုက်နေတာက မြသစ်”

ကိုအုန်းကြိုင်က ဝင်ပြောရင်း ဘိုကြီး၏ပခုံးကို ပုတ်သည်။

“ဟာဗျာ . . . ကိုအုန်းကြိုင်ကလဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ကိုသန်းမောင်တို့အဖွဲ့က လမ်းပေါ်တွင် ဟားတိုက်ရယ် ပစ်လိုက်ကြသည်။

“ရှု၊ . . . တော်ကြတော့။ ခင်နုတို့အိမ်ရောက်တော့မယ်”

ကိုသန်းမောင်က ပြောတော့ အားလုံးအရယ် ရပ်သွားကြ သည်။ ပြီးသည်နှင့် ဦးဖိုးကြည်၏ အိမ်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟော . . . မောင်ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ လာပြီဟေ့။ မသိန်းရင်

ရေ- အဖန်ရည်အိုးနဲ့ မုန့်တွေ ယူခဲ့ပါဟ။ သမီးခင်နုရေ . . . ညည်း အမေကို ကူပြီးမြန်မြန်လုပ်ခဲ့တော့။ ကဲ . . . ထိုင်ကြကွာ၊ ထိုင် . . . ထိုင်။ မောင်သန်းမောင်တို့ မောင်အုန်းကြိုင်တို့အဖွဲ့ ထိုင်လေကွာ၊ လာကြ လာကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဖိုးကြည်က ဇနီးဖြစ်သူနှင့် သမီးဖြစ်သူကို လှမ်းပြောပြီး ဘိုကြီးတို့ အဖွဲ့အား တစ်ဆက်တည်းပြောရင်း ထိုင်ခိုင်းသည်။ ဘိုကြီး တို့အဖွဲ့ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ပြီး တန်းလျားပေါ်မှာ ထိုင်သူထိုင်၊ ခုတင်ပေါ် ထိုင်သူထိုင်။

ဒေါ်သိန်းရင်နှင့် ခင်နုတို့က လူစုံတက်စုံ ရှေ့ကို အဖန်ရည် အိုးနှင့် စားစရာမုန့် တွေချသည်။

“စားကြပါဦးကွယ်။ စားကြနော်။ မင်းတို့အဖွဲ့လာမယ်ဆိုတာ သိလို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နွားတွေ ပြန်ရတာ မရတာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ခုလို ဝေးကွာတဲ့ ခရီးကို သွားဖြစ်အောင် အစီအစဉ်ဆွဲကြတဲ့ တို့ရွာလူကြီး တွေ၊ လူငယ်တွေ အားလုံးကို ချီးကျူးပါတယ်ကွယ်။ တကယ်ပြော တာ။ ကဲ . . . ကဲ စားကြပါဦး။ ဟဲ့၊ မောင်ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ စားလေ ကွယ်။ မင်းတို့ ခရီးထွက်ရင် ပြည့်စုံအောင် ပေးလိုက်မှာ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

ဒေါ်သိန်းရင်က ပြောရင်း မီးဖိုချောင်ထဲဝင်သွားသည်။

ကျန်သူက ခင်နု။

ခင်နုသည် တန်းလျားပေါ်၌ ထိုင်နေသည့် ဘိုကြီးနှင့် ကိုအုန်းကြိုင်တို့အနီးတွင် ရပ်ရင်းရှိသည်။ ရပ်ရင်းမှ ကျေးဇူးတင်သော မျက်လုံး၊ ဂုဏ်ပြုသော အပြုံးတွေနှင့်။

“စားကြပါဦး၊ ကိုသန်းမောင်တို့ ကိုအုန်းကြိုင်တို့ ဟိုဘက်က ကိုစံလှနဲ့ ကိုအေးကျော် စားကြလေ၊ အားမနာပါနဲ့”

“အားနာပါတယ်”

“အားမနာပါဘူး”

ကိုမောင်ပုနှင့် ကိုသာဆိုင်က ပြောရင်း ပြုံးသည်။ ပြုံးရင်း စားသည်။

ခင်နု၏ အကြည့်များက ဘိုကြီးဆီမှာ။

“ဘိုကြီး”

“ဟင်”

“စားလေဟယ်”

“စားမှာပါ”

ခင်နုက စားစရာမုန့်တွေ ထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြားကို ဘိုကြီး ရှေ့သို့ ထိုးပေးရင်း ပြောသည်။ ဘိုကြီးမှာ ခေါင်းငုံ့ထားရင်း ရှိသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ အိမ်တွေက ရိက္ခာအပြည့်အစုံ ပေးကြရဲ့လား”

ဦးဖိုးကြည်က မေးသည်။ ကိုမောင်ပုက ဖြေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြည့်စုံပါတယ် ဦးလေး။ ဦးလေးအိမ်ပြီးရင် ဦးလေး ငွေမှန်တို့အိမ်ကိုသွားပြီးရင် ပြီးပါပြီ။ ရလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကိုသန်းမောင်

အိမ်မှာ စုပြီးထားမှာပါ။ တချို့လူတွေကလဲ ကိုသန်းမောင်အိမ်ကို လာပြီး ပို့ကြဦးမှာလေ”

“အင်း . . . အင်း . . . ကဲ . . . ကဲ မသိန်းရင်ရေ၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား ထုပ်ပိုးထားတာတွေ ယူခဲ့ပါဟေ့။ ကဲ၊ သမီး၊ ညည်း အမေကို ကူလိုက်ပါ။ ဆေးလိပ်တွေ ကျန်ခဲ့ဦးမယ်။ ပိုက်ဆံပါ ယူခဲ့တော့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်”

ဦးဖိုးကြည်က ဇနီးဖြစ်သူအားပြောရင်း သမီးခင်နုကိုပါ ပြောသည်။ ခင်နုက ဘိုကြီးအား တစ်ချက်ကြည့်ရင်း မိခင်ဖြစ်သူနောက် လိုက်သွားသည်။ အိမ်ထဲမှ ပစ္စည်းတွေထည့်ထားသော အထုပ်တွေ၊ အိတ်တွေ ယူလာပြီး ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ရှေ့ ချထားလိုက်သည်။

“ကဲ ဦးလေးဖိုးကြည်၊ ကျုပ်တို့ ဦးလေးငွေမှန်တို့အိမ် သွားရဦးမှာ၊ ဒီပစ္စည်းတွေ အပြန်မှ ဝင်ယူတော့မယ်”

“အော် . . . အေး . . . အေး”

“သွားကြမယ်ဟေ့”

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းမပေါ် သို့ရောက်တော့ ကိုမောင်ပုနှင့် အေးမောင်လေးက . . .

“စားလေ . . . ကိုဘိုကြီး . . . အဟင်ဟင်”

“စားပါလို့ဆိုနေ၊ ကိုဘိုကြီး မစားရင် ဖြုပြီးခွံ့လိုက်မှနော်”

“ဘာကို ဖြုပြီးခွံ့မှာလဲ ခင်နုရဲ့”

“ဟို . . . ပါးစပ် . . . ပါးစပ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ကိုမောင်ပုနှင့် အေးမောင်လေးတို့၏ စကားကြောင့် အဖွဲ့
သားတွေက ဟားတိုက်ပြီးရယ်ကြသည်။

“တော်ကြပါတော့၊ ခင်ဗျားတို့က တစ်မျိုး”

ဘိုကြီးက မျက်စောင်းခဲရင်း ပြောသည်။ သို့သော် ပြောမရ။
ရယ်မြဲ။ ပြောဆဲ။ ဒီတွင် ကိုအုန်းကြိုင်က ဝင်ပြောသည်။

“ကဲ တော်ကြဟေ့၊ ဒီအကြောင်းတွေ ခရီးထွက်ကြမှ
ပြောကြရအောင်။ အခု မြသစ်တို့အိမ် ရောက်တော့မယ်”

ကိုအုန်းကြိုင် စကားအဆုံး ကိုသာဆိုင်က ဝင်ပြောသည်။

“မြသစ်က ခင်နုလို ကျုပ်တို့လူကို စားပါဦး၊ သောက်ပါဦးလို့
ပြောပါ့မလားဗျာ”

သာဆိုင်၏စကားအဆုံး အေးမောင်လေးက ဝင်ပြောသည်။

“စားပါဦး၊ သောက်ပါဦးတော့ ဘယ်ပြောမလဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့
ကျွေးတာတော့ ကျွေးမှာပါဗျာ”

“ဘာတွေကျွေးမှာလဲ အေးမောင်လေးရ”

ကိုမောင်ပုက မေးသည်။ အေးမောင်လေးက . . .

“မြသစ်ရဲ့ အီးအီးတွေ”

“ဟာ ရွံစရာကြီး ကောင်းတာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“အေး အဲဒီကောင်းတာကြီးကိုက ကောင်းတာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

အေးမောင်လေး၏ စကားကြောင့် ကိုစံလှရာ ကိုအေးကျော်
တို့ အဖွဲ့ပါ ရယ်မောကြသည်။ မကြာပါ။ မြသစ်တို့အိမ်ရှေ့ ရောက်ခဲ့

ပြီ။

“ရှူး . . . မြသစ်တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်နေပြီ၊ တော်ကြတော့”

“မျက်နှာပိုးသတ်ဟေ့”

“ကူနွေနဲ့နေ”

“ခပ်တည်တည်နေကြနော်”

“မျက်နှာပိုးက ဘာနဲ့သတ်ရမှာလဲကွ”

“ကာဘော်လစ် ဆပ်ပြာနဲ့ဟေ့”

ရယ်ကြပြန်သည်။ တဝါးဝါး တဟားဟား။

အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ရယ်သံတွေ မောသံတွေ၊ စကား
ပြောသံတွေ တိတ်သွားကြသည်။ မတိတ်လို့မရ။ အိမ်ရှေ့ဝင်းတံခါး
အပေါက်မှာ မြသစ် အမှိုက်လှည်းရင်း ရပ်နေသည်။ ရပ်ရင်းနှင့်
ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ကို ကြည့်နေသည်။ မြသစ်ကို စတင်နှုတ်ဆက်
လိုက်သူက ကိုသန်းမောင်။

“မြသစ်”

“ရှင်”

“အမှိုက်လှည်းနေတာလား”

“ဟုတ် . . . အိမ်ထဲဝင်ကြပါ။ အဖေရော၊ အမေရော
ရိုပါတယ်။ ကိုသန်းမောင်တို့အဖွဲ့ လာမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေကြတာ”

“ဟုတ်လား . . . လာကြဟေ့”

ကိုသန်းမောင်က မြသစ်နှင့် စကားပြောရင်း နောက်မှ
အဖွဲ့ကို လှည့်ကြည့်ရင်းခေါ်သည်။

“မ . . . မမြသစ်”

“ဘာလဲ အေးမောင်လေးရဲ့”

“ဘိုကြီးလဲပါတယ်”

“မြင်သားပဲ၊ ဘိုကြီးပါတော့ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

မြသစ်အနီးတွင်ရပ်ရင်း အေးမောင်လေးက စကားထစ်ထစ် ငေါ့ငေါ့နှင့်ပြောတော့ ကိုသန်းမောင်ရော၊ ကိုအုန်းကြိုင်ပါ အဖွဲ့သား တွေကို ကြည့်ရင်း ကြောင်ပြီးအံ့အားသင့်နေကြသည်။ အေးမောင် လေး၏ စကားကြောင့် ဘိုကြီးမှာ ဘာပြော၍ ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိ။ မရဲတရဲနှင့် မြသစ်ကို ကြည့်နေမိသည်။

“ဟေ့ကောင် အေးမောင်လေး၊ လာ၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

“ဒီမှာ စကားကောင်းနေလို့ လာပြီ”

ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် အေးမောင်လေး အပြေးလာ သည်။

“တောက် . . . တော်တော် ပြိုဟ်မွေ့တဲ့ အကောင်”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ။ အလိုလိုမှ မြသစ်က ဘိုကြီးကို အမြင် ကပ်နေရတဲ့ အထဲ”

သာဆိုင်က ဝင်ပြောသည်။ အေးမောင်လေးက ဘာမှမပြော တော့။ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

“လာကြဟေ့ . . . လာကြ”

“လာကြကွယ် . . . ထိုင်ကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးငွေမှန်နှင့် ဒေါ်ပေါက အပြိုင်ပြုံးရင်း အပြိုင်ခေါ်ကြသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ အဖန်ရည်အိုးနှင့် စားစရာမုန့်တွေ အပြည့်။ တန်းလျား

ဘေးမှာ အဖွဲ့အတွက်ပေးမည့် ပစ္စည်းတွေကို အိတ်နှင့် အဆင်သင့် ထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘိုကြီးနှင့် အဖွဲ့သားတွေ ခုတင် ပေါ်မှာရော၊ တန်းလျားမှာပါ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“ကဲ . . . စားကြဦးဟေ့။ တခြားအိမ်တွေ ရောက်ပြီးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်”

ဦးငွေမှန်၏အမေးကို ကိုသန်းမောင်က ဖြေရင်းရှိသည်။ ဒေါ်ပေါက ပြောသည်။

“စားကြလေကွယ်”

“ကျုပ်တို့တော့ ဗိုက်ပေါက်ထွက်တော့မယ်ဗျာ။ ရောက်တဲ့ အိမ်တိုင်းက ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ မုန့်ဆီကြော်၊ ပဲခြမ်းသုပ်၊ လက်ဖက် သုပ်တွေချည်းပဲ”

အေးမောင်လေး၏ စကားကြောင့် ရယ်ကြရသည်။ မရယ် မပြုံးသူမှာ ဘိုကြီးဖြစ်သည်။ ဘိုကြီးသည် အိမ်အပြင်ရှိ မြသစ်ထံ ကြည့်ရင်းရှိသည်။ မြသစ်သည် အမှိုက်လှည်းပြီး၍ အိမ်ထဲဝင် လာသည်။ ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်၊ ကိုအေးကျော်တို့ရှိရာ တန်းလျားဘေးမှာ ရပ်သည်။

“မောင်သန်းမောင်တို့ ဒီပစ္စည်းတွေ တစ်ခါတည်း ယူသွားမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ယူသွားမှာပါ။ ကျုပ်အိမ်မှာ ပစ္စည်းတွေအကုန်စု ပြီး မနက်ဖြန်ခရီးစထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြမှာပါ”

ဦးငွေမှန် အမေးကို ကိုသန်းမောင်က ဖြေသည်။ ဒေါ်ပေါက ပြောသည်။

“ရော့၊ ပိုက်ဆံ ငါးထောင်၊ မောင်သန်းမောင်တို့အဖွဲ့ လိုရာ သုံးဖို့နော်။ အေးကွယ်၊ မင်းတို့အဖွဲ့၊ မင်းတို့စေတနာ၊ မင်းတို့ လုပ်ရပ် ကို အဒေါ်တို့က ကျေးဇူးတင်နေကြတာ။ သွားလမ်းသာလို့ ပြန်လမ်း ဖြောင့်ပါစေ။ ငါ့တူတို့အဖွဲ့ ဘေးရန်ရှင်း၍ အန္တရာယ်ကင်းပါစေ ကွယ်။ အဒေါ် ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ အခုလို ရွာချစ်စိတ်၊ ရပ်ချစ် စိတ်နဲ့ အစီအစဉ်ကောင်းတွေ အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေနဲ့ သွားကြ လာကြ ဆောင်ရွက်ကြတာ အောင်မြင်ကြပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ အဒေါ်လေးရာ”

ကိုသန်းမောင်ပြောအပြီး ဦးငွေမှန်က ပြောသည်။

“မင်းတို့ ခရီးသွားနေတုန်း၊ မင်းတို့မိသားစုတွေအတွက် စားရေး၊ သောက်ရေးကို တို့တောင်သူတွေက ကူညီကြဖို့ ပြောထား ပြီးသားပါ”

“ကျုပ်တို့က ဒီရလို့မူတွေ မျှော်မှန်းချက်တွေနဲ့ လုပ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကူညီလိုစိတ်၊ စေတနာသက်သက်နဲ့ ကူညီတာပါ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးငွေမှန်ရ။ ဘာမျှော်ကိုးမှုမှ မရှိပါဘူး”

“ပေးလဲ . . . ယူကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နွားတွေအတွက် အဓိက လုပ်ဆောင်တာပါ”

ဘိုကြီးစကားအဆုံးတွင် အဖွဲ့သားတွေကပါ ဝိုင်းပြီး ပြောကြ သည်။ ဒီတော့ ဦးငွေမှန်ရော ဒေါ်ပေါရော ပြုံးကြသည်။ မြသစ်လည်း ပြုံးနေသည်။

“ကိုင်း . . . သတိစီရိယနဲ့ သွားကြလာကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ကိုသန်းမောင်က ဦးငွေမှန်ကိုပြောပြီး အိမ်ထဲမှ ပစ္စည်းထုပ် တွေ ကိုယ်စီထမ်းပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ အေးမောင်လေးနှင့် ဘိုကြီးက နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ အေးမောင်လေးက . . . ။

“မမြသစ်၊ ကိုဘိုကြီး ပခုံးပေါ် အိတ်မတင်ပေးပါဦး”

အေးမောင်လေး စကားကြောင့် မြသစ် မနေသာတော့။ ကျန်အဖွဲ့သားများက အတွင်းသို့တွေ့မို့ ပြုံးရင်းနှင့် အိမ်ထဲမှ ထွက် သွားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြသစ်သည် ဘိုကြီးအနီးသို့ လာခဲ့၍ အိတ်ကြီးကိုမကာ ဘိုကြီး၏ ပခုံးပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။

အိတ်ကြီးကို မပြီးပင့်ပေးနေသည့် အချိန်၊ ဘိုကြီးက မြသစ် ကို အနီးကပ်ကြည့်သည်။

အို . . . အတော်လှသည့် မြသစ်။ ချောသည့် မြသစ်။ ယဉ်သည့် မြသစ်။ “မျက်လုံးကရွဲ၊ သွားပုလဲနှင့် မည်းနက်ကေသာ၊ မျက်နှာလမင်း၊ ဝါဝင်းအသား၊ စကားချိုမြ၊ ပါးချိုင့်လှနှင့် . . . ”

“မြသစ် . . . ငါသွားတော့မယ်နော်”

ဘိုကြီးပခုံးထက်သို့ အိတ်အရောက် ဘိုကြီး၏နှုတ်ဆက် သံကို ကြားပါသည်။ အေးမောင်လေးလည်း ကြားသွားသည်။

“အင်း”

အမှတ်မထင် မြသစ်၏ပါးစပ်က ဖြေသံကြားလိုက်ရသည်။ ‘အင်း’တဲ့။ ခေါင်းလည်းညိတ်ပြလိုက်သည်ဟု ထင်ရသည်။ ဘိုကြီးက အိတ်ကိုထမ်း၍ ကာလသားခေါင်း ကိုသန်းမောင်အိမ်သို့ လာရင်း တွေး လာသည်။

အခန်း (၁၇)

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သည် အိတ်များကို ကိုယ်စီထမ်း၍ ဇိမ်ကြီးရွာမှ တစ်ဆင့် စမ့်မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း နွားပျောက်ရှာခရီး ထွက်လာကြသည်။

“ပြက္ခဒွေတောင်တန်းက အပြန်လမ်းကို ကြိုနေမယ်”

မြသစ်၏ ရင်ထဲမှ ခုန်ဆင်းလာသည့် အတွေးနှင့် ရေးပေးလိုက်သည့်စာကို အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်မိနေရင်းမှ ဘိုကြီးပြုံးနေမိသည်။ ပြုံးနေလိုက်သည်။ ပြုံးနေရင်းနှင့် ခွန်အားတွေ ပြည့်ဝလာသည်ဟု ဘိုကြီး ထင်မိသည်။ သွက်လက်သည့် ခြေလှမ်းများနှင့်အတူ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်၊ သူထမ်းခဲ့သော ရိက္ခာထုပ်ကြီးကို သယ်ပိုးရင်း ရှိသည်။

ဘိုကြီးတစ်ယောက် ရိက္ခာထုပ်ကို ထမ်းပြီး ခပ်သွက်သွက် ခပ်မှန်မှန်သွားနေသလို၊ သူတို့နွားရှာအဖွဲ့ဝင် ဆယ်ဦးစလုံးသည် ရိက္ခာထုပ်များကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး မျှမျှတတ ယူဆောင်ခဲ့ကြသလို အရေးရယ်၊ အကြောင်းရယ် အသုံးပြုရန်အတွက် ဓားတစ်

ချောင်းစီလည်း ပါလာကြသည်။

နွားတွေပြန်ရအောင် လူကြီး၊ လူလတ်၊ လူငယ် ပေါင်းစည်းအားနှင့် ပြက္ခဒွေတောင်တန်းဆီသို့ ခရီးကြမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ လွယ်ကူသည် ဖြစ်စေ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းမရှိဘဲ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တောလမ်းကို ခပ်မှန်မှန် သွားနေကြသည်။ စကားပြောသူပြော၊ ကွမ်းဝါးသူဝါး၊ ဆေးလိပ်ဖွာသူဖွာနှင့် သွားနေကြသည်။ နွားရှာအဖွဲ့သည် မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်ရင်း ဘေးဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ဆဲဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ရွာကထွက်ခဲ့တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ရွာမှ မထွက်ခင် နွားပျောက်ထားသည့် တောင်သူများအိမ်ကို သွားရောက်ကြပြီး ရိက္ခာများကို လက်ခံယူကြသည်။ နွားပျောက်ထားသည့် တောင်သူများက ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်ကအစ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်း၊ ငွေကြေးအထိ ပံ့ပိုးကူညီကြသည်။ အခြားတောင်သူများကလည်း ကူညီထောက်ပံ့ကြသည်။

ထိုနေ့က ကိုသန်းမောင်အိမ်မှာ ရိက္ခာတွေကို စုပုံပြီး တူရာပစ္စည်းများကို ပေါင်းလိုက်ကြသည်။ ဆန်ဆိုက ဆန်၊ ဆီဆိုက ဆီ၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းကအစ တူရာစုလိုက်၊ ပေါင်းလိုက်ကြသည်။

ငွေကြေးကိုတော့ ကိုအုန်းကြိုင်က စာရင်းနှင့် ကိုင်ထား သိမ်းထားသည်။ နောက်ရက်၌ ဓားရှည်ပါသူပါ၊ ဓားလှံပါသူပါ၊ ဒူးလေးပါသူပါ။ လေးခွတွေကိုယ်စီနှင့် ရိက္ခာထုပ်အသီးသီး တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ထမ်းပြီး ဇိမ်ကြီး ရွာမှ ထွက်ဖို့ပြင်ကြသည်။ ဘိုကြီးမှာ ကာလသားလက်ကျန်များအနေဖြင့် နောက်ထပ် နွားမပျောက်ရေး ဂရုစိုက်

ကြရန်မှာခဲ့သလို ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်တို့ကလည်း ညစဉ် ရွာကင်းစောင့်ကြဖို့၊ ကင်းစောင့်သူက စောင့်၊ ကင်းပတ်သူက ပတ်ကြဖို့ မှာကြားခဲ့ကြသည်။

နောက် ရွာထဲက တောင်သူတွေက ညမှာ ကင်းစောင့်ကြ မည့် ရွာလုံခြုံရေးအဖွဲ့များအား စားစရာ၊ သောက်စရာ၊ ဆေးလိပ်က အစ စီစဉ်ပေးကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြရင်းနှင့် နွားရှာသွားကြ မည့် ဘိုကြီးတို့ အဖွဲ့ကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။ လူငယ်များသာမက မြသစ်တို့ ခင်နုတို့အပြင် လှရင်၊ မြမြ၊ မအုန်းညွန့်၊ မသီ၊ မညို၊ ခင်စန်းတင်တို့ အမျိုးသမီးအဖွဲ့ကလည်း ရွာထိပ်အထွက်အထိ လိုက်ပို့ပေးကြသည်။

ခင်နုတစ်ယောက် ဘိုကြီးအိမ်မှာ လာပြီး စကားပြောပြီး ပြန် အသွားမှာတော့ ဘိုကြီးသည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ရွာထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကိုသန်းမောင်၏အိမ်ဆီသို့အလာ ရွာလမ်းဆုံ အချိုးတွင် မြသစ်နှင့် တွေ့သည်။

ဘိုကြီး သတ္တိမွေးသည်။ အရဲကိုးသည်။ ပြီးတော့ မြသစ် ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ဘိုကြီးနှင့် မြသစ်တွေ့ခဲ့တာ ရွာလမ်းဆုံ အချိုး။ လူသူ ကင်းရှင်းနေသည်။ ရွာထဲက ကာလသားတွေ ကိုသန်းမောင်အိမ်သို့ ရောက်နေကြသလို အမျိုးသမီးအချို့လည်း ကိုသန်းမောင်အိမ်သို့ပင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြဖို့ ရောက်နေကြသည်။

ဒီတော့ လမ်းပေါ်မှာ လူသူက ရှင်းရှင်း။
တွေ့ကြတာကလည်း အမြင်မကြည်လင်သူ နှစ်ဦး။
ဘိုကြီးနှင့် မြသစ်။

အချစ်ပိုသူနှင့် မချစ်လိုသူ။
အချစ်ငတ်သူနှင့် မချစ်တတ်သူ။

“မြသစ်”

“ပြော”

“နင်၊ ငါ့ကို အိတ်ပင့်ပေးတုန်းက နင့်ကို ငါ နှုတ်ဆက်ခဲ့ တယ်နော်”

“ကြားသားပဲ”

“မြသစ်ရဲ့ ‘အင်း’ ဆိုတဲ့အသံ၊ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြတာ လေး။ အဲဒီအသံလေးနဲ့ ပုံရိပ်လေးကို ငါ့နှလုံးသားမှာ အမြဲသိမ်းထား မယ် မြသစ်”

“ဒါတော့ နင့်သဘော”

“နင့်သဘောကရော”

ဘိုကြီးက မေးသည်။ မြသစ်က နှုတ်ခမ်းမဲ့ရင်း၊ ရွဲ့ရင်းနှင့် အပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် မြသစ်။ ဒါပဲ မြသစ်”

ဘိုကြီး ပြောရင်း မြသစ်အနီးက ခွာလိုက်သည်။ ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းအရောက် မြသစ်က နောက်မှ လိုက်လာပြီး ပြော သည်။

“ရော . . . နင့်အတွက်”

ဘိုကြီးသည် မြသစ်၏ အပြုအမူကြောင့် လေးနက်စွာ ပြုံးရင်း မြသစ်ထံ ကြည့်သည်။ မြသစ်က စာရွက်ခေါက်လေး လှမ်းပေးရင်း တစ်ချက်ကြည့်တော့ ဘိုကြီးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွား

သည်ကို ရုတ်ချည်းပင် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

ဘိုကြီးသည် ထိုနေ့က အဖြစ်များကို တွေးရင်း ကျေနပ်နေသည်။ ပြုံးနေမိသည်။ မြသစ်ပေးလိုက်သော စာရွက်ခေါက်လေးကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် သိမ်းထားသလို နှလုံးသားထဲမှာလည်း သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။

“နားကြမယ်ဟေ့ . . . နေစောင်းပြီ”

ရှေ့ဆုံးမှ သွားနေသည့် ကိုသန်းမောင်က ဓားလှံကိုကိုင်၊ ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို လွယ်ထားရင်း အပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်ပြီး နောက်လှည့်ပြောသည်။

“နားမယ်”

“နားကြမယ်တဲ့ဟေ့”

ကိုသန်းမောင်၏ စကားအဆုံး အဖွဲ့သားများသည် ထမ်းလာသော အိတ်များကိုချပြီး အပင်ကြီးအရိပ်အောက်မှာ နားကြသည်။ ဒီကနေ့ သုံးရက်မြောက် ရွာကထွက်လာတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ဒီကနေ့ မနက်စာ မစားကြရသေး။ ထမင်းဟင်းလည်း မချက်ရသေး။ အဖွဲ့သားများသည် ပင်ပန်းလာကြသည်မို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ကွမ်းဝါးသူ ဝါး။ ဆေးလိပ်ဖွာသူ ဖွာ။

မျက်လုံးများ မှေးထားပြီး အိပ်သူ အိပ်။

သို့သော်။ မျက်နှာများက အပြုံးမပျက်ကြ။

ဘိုကြီးသည် အိတ်တစ်လုံးကို မှီရင်း အဝေးမှာ ရှိနေသော ပြက္ခရွေ တောင်တန်းကြီးကို ကြည့်နေသည်။ ဇိမ်ကြီးရွာရှိရာ

အရပ်နှင့် စမုံမြစ်ရှိရာ ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

တကယ်တော့ ရွာမှထွက်သည့်နေ့ကဆိုလျှင် မြသစ်တို့ ခင်နုတို့ အမျိုးသမီးအဖွဲ့တွေက ရွာထိပ်အထိ လိုက်ပို့ပေးကြတာ ပြောကြ၊ ရယ်ကြ၊ လက်ပြုကြ၊ ဆေးလိပ်ကွမ်းပေးကြနှင့် ပုံရိပ်တွေကို မြင်ယောင်ဆဲ။ ရွာမှ ထွက်သည့်နေ့က ရွာထိပ်မှာ မြသစ်၏ အကြည့် တစ်ချက်က ဘိုကြီးအတွက် အချစ်ခရီးဆက်နေသည်။

သူတို့အဖွဲ့ ဇိမ်ကြီးရွာမှတစ်ဆင့် စမုံမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းလာကြပုံ၊ စမုံမြစ်အနီး ရွာစဉ်တွေကို တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာ ထွက် စုံစမ်းမေးမြန်းရင်း ခရီးဆက်ကြပုံတွေ မှတ်မိနေသည်။ အရာအားလုံးကို ဘိုကြီး မှတ်မိနေသည်။ ရွာမှာကျန်ရစ်သည့် မြသစ်။ မြသစ်အလှ။ မြသစ် အပြုံး။ မြသစ်အသံလေး။ ပြီး တော့ ခင်နု၏ တစ်ဖက်သတ် အချစ်တွေ၊ မေတ္တာတွေ၊ နှုတ်ဆက် စကားလေးတွေ၊ မိမိ၏ မိဘနှစ်ပါးကို ကူညီတာတွေ။

တွေးရင်းနှင့် မျက်စိပိတ်ထားပြီး မှေးနေလိုက်သည်။

ကိုအုန်းကြိုင်သည် ရွာမှဝယ်လာသည့် ငှက်ပျော့ခိုင်ကြီး နှစ်ခိုင်ကို အပင်မှာမှီထားရင်းနှင့် ဘိုကြီးလိုပင် အဝေးကိုကြည့်နေသည်။

ဝန်းကျင်သည် လှပနေသည်။ စမုံမြစ်ရေပြင်သည် ငြိမ်သက်နေပြီး မြစ်ကမ်းပါးပေါ်ရှိ အပင်ကြီးတွေ၊ ချုံနွယ်တွေ၊ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ပဲခင်းတွေ၊ ပြောင်းခင်းတွေ၊ မြစ်အတွင်း၌ ရေဘဲတွေ၊ မြစ်ရေစပ်၌ ငွေဗျိုင်းဖြူတွေကို တွေ့ရသည်က အထင်းသား။

“ကဲ . . . နားပြီးရင် ထမင်းချက်မယ်ဟေ့။ ဒီကနေ့ ဘယ်သူ့

အလှည့်လဲ”

ကိုသန်းမောင်က အပင်ရိပ်ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပုဆိုး ပြင်ဝတ်ကာ မေးသည်။

“ဒီနေ့ ကိုမောင်ပုနဲ့ ကိုကျော်မောင်အလှည့်။ ဘိုကြီးက ရေခပ်ရမယ့် အလှည့်”

ကိုစံလှက ပြောရင်း ကွမ်းဝါးသည်။ သစ်ပင်ကြီးကို ကျောမီပြီး မျက်လုံးများကို မှေးစင်းထားသည်။

“လာဟေ့ . . . ကိုမောင်ပု ထမင်းချက်ရအောင်”

“အေး အေး”

ကိုကျော်မောင်က ကိုမောင်ပုကိုခေါ်ရင်း ပြောရင်း ထမင်း အိုးကြီး တစ်လုံးနှင့် ဒယ်အိုးတစ်လုံးကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။ ရေခပ်ရမည့် ဘိုကြီးက ထမင်းအိုးကြီးယူပြီး စမုံမြစ်ကမ်းစပ်ကို ဆင်းသွားပြီး ရေခပ်သည်။ ခပ်ပြီး ပြန်လာ၍ ရေကို ဒယ်အိုးထဲထည့် ပေးခဲ့သည်။ နောက်တစ်ခေါက်ခပ်ပေးသည်။

“ရေရပြီလား ကိုမောင်ပု”

“ဆန်ဆေးဖို့တော့ ရပြီ”

ကိုမောင်ပုက ပြောရင်း ဆန်အိတ်ထဲမှ ဆန်များကို ခြင်၍ အိုးထဲထည့်ပြီး ဆန်ကိုရေဆေးသည်။ နောက်တစ်ထပ် ဆေးအပြီး တွင် ဘိုကြီးက ဒယ်အိုးကိုမ၍ ရေခပ်ပေးသည်။ ကိုကျော်မောင်က မီးဖိုလုပ်သည်။ ပြီးသည်နှင့် အနီးရှိ ထင်းချောင်းများကိုယူ၍ မီးမွှေးတည်လိုက်ကြသည်။

ကိုကျော်မောင်နှင့် ကိုမောင်ပုက ထမင်းချက်ဆဲ။ ထမင်း

ကျက်ပါက ပါလာသည့် ငါးခြောက်ကို အရည်ကျဲကျဲနှင့် ချက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဟင်းက တစ်ခွက်တည်း။ ငါးခြောက်ချက်။

မကြာပါ ထမင်းကျက်ပြီ။ ဒယ်အိုးထဲမှ ငါးခြောက်ကို အလော တော် တုံးတစ်ပြီး ရေပေါပေါနှင့် ချက်လိုက်သည်။ ကျက်ပြီဆိုတော့ အဖန်ရည် တစ်အိုးတည်လိုက်သည်။ အဖန်ရည်အိုးပွက်တော့ လက်ဖက်ခြောက် ခပ်သောက်ရမည့် ပန်းကန်လုံးများကို မြေပြင်မှာ ချ။ ဘိုကြီးနှင့် ကိုသာဆိုင်က စားကြမည့် ထမင်းပန်းကန်များကို ကူပြီး ဆေးပေးသည်။ ပန်းကန် ဆယ်ချပ် ဆေးအပြီးမှာတော့ ကိုအေးကျော်က ထမင်းခူး၊ ကိုမောင်ပုက ဟင်းခပ်။

ထမင်းပန်းကန်များကို ဝိုင်းပတ်ပြီး ချပေးလိုက်သည်။

“မှန်လှပါဘုရား။ ဘုရားကျွန်တော်မျိုးတို့ နတ်သုဒ္ဓါမျှ ကောင်းမွန်သည့် ထမင်းဟင်းများ ချက်တော်ခေါ် . . . အဲ . . . ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပြီးပါသဖြင့် အရှင့်သားတော်တို့အား လျှောက် တင်ပါသည်။ စားတော်ခေါ် . . . ကြွတော်မူကြပါဘုရား”

ကိုမောင်ပုက အိပ်ရာထက် ပက်လက်လှန် မှေးစင်းနေသူ များကို ထုံးစံအတိုင်း အော်ခေါ်ရင်း ပြောရင်း ထမင်းဝိုင်းမှာ ဦးစွာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီကောင် တကယ့်ကောင်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ အတော် ပျော်နိုင်လွန်း တယ်”

“ပျော်ရွှင်တတ်လို့ ဒီကောင့်ကို ခေါ်လာရတာပေါ့။ အပျင်း လဲပြေ။ ထမင်းဟင်းလဲ မွှေရင်းပေါ့”

ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင် ပြောနေဆဲ၌ ကျန်လူများက ထမင်းဝိုင်းမှာ ထိုင်ကြသည်။

“ဟေ့လူ ဘာတဲ့ . . မြသစ်ယောက်ျားမဟုတ်။ ခင်နုချစ်သူ မဟုတ်တဲ့လူ . . . ဟိုလူ”

“ဟ, ဘယ်သူ့ကို ခေါ်နေတာလဲ ကိုမောင်ပုရ”

“ဟိုလူ . . . ဟိုလူ”

“အေး, ဘယ်သူလဲကွ”

ကိုသာဆိုက်က သိလျက်နဲ့ ကိုမောင်ပုကို မျက်စိမှိတ်ပြရင်း မေးနေဆဲ။ ကိုမောင်ပုက . . .

“ဟိုလူ . . . ဟိုကောင် . . . ဟိုကောင်”

“အေး, ဘယ်သူလဲ”

“ဘီးကြို”

“ဟာ . . . ဘိုကြီးပါကွာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ရယ်သံတွေက စပုံမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် လွှမ်းခြုံသွားသည်။ ဘိုကြီး မနေသာတော့၊ လက်ဆေးရင်း ပြောသည်။

“ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့သူတွေ ထမင်းဝိုင်းမှာ မဝင်ကြသေးလို့ ကျုပ်က စောင့်နေတာ နှမပေးရ . . . ကဲ, သိပြီလား”

“ဟာ. . . ဒီကောင်၊ ငါ့ဆဲလိုက်ရ လူကြားမကောင်းဖြစ် သွားမယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

နောက်တစ်ကြိမ် ရယ်သံကြောင့် စပုံမြစ် ရေစပ်မှ ငွေချိုင်းဖြူ

တစ်အုပ် အလန့်တကြား ပျံပြေးသွားချေပြီတကား။

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ဇိမ်ကြီးရွာမှအထွက် မြောက်ကိုင်းရွာမှစ၍ တောင်ဘက်သို့ စပုံမြစ်တစ်လျှောက်အတိုင်း ရွာသစ်ရွာ၊ မြသိန်းတန် ရွာ၊ ပခန်းရွာ၊ တောင်ကိုင်းကြီးရွာတွေကို မေးမြန်းစုံစမ်းရင်း သပြေတောင်းရွာမှာ တစ်ညအိပ်နားကြသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြပြီး သပြေ တောင်းမှ အရှေ့မြောက်ယွန်းယွန်း ကတက်ကုန်းရွာ၊ မြိုင်ကုန်းရွာ၊ ကလုံ၊ နှမ်းခင်း ရွာ၊ တောတွင်းရွာ၊ ညောင်ပင်သာရွာတွေကို မေးမြန်း စုံစမ်းရင်း မြင်းရွာကလေးရွာ တောင်သူဦးကြည်လုံး၏အိမ်မှာ တစ်ညနားသည်။

ဘိုကြီးတို့ အဖွဲ့သားများသည် လင်းအရုဏ် လာသည်နှင့် မြင်းရွာကလေးရွာမှ အရှေ့တည့်တည့်ရှိ ပြက္ခရွေတောင်တန်း ပန်းလောင်မြစ် တည်ရှိရာ အရပ်ဆီသို့ ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်ကြ သည်။

ရယ်စရာ မောစရာ ပြောတတ်သော ကိုသာဆိုင်နှင့် ကိုမောင်ပုတို့သည် ရယ်မောစရာ မပြောနိုင်တော့။ သူတို့နှစ်ဦး သာမဟုတ်၊ အခြားသူတွေလည်း ပင်ပန်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ပင်ပန်းနေကြသည်က အမှန်။

လက်နက်အဖြစ် ပါလာသည်က ငှက်ကြီးတောင်ဓားတစ် ချောင်းစီနှင့် ဓားလှံတစ်ချောင်းစီ။ လေးခွနှင့် လောက်စာလုံး အိတ်သေးတစ်အိတ်ပါသည်။ ဓားနှင့် ဓားလှံကို ကြိုးနှင့် သိုင်းပြီး ပခုံးမှာ လွယ်သူလွယ်။ ဓားလှံကို ထမ်းပိုးအဖြစ် ထမ်းသူထမ်း။

အဖွဲ့ဝင်အားလုံး ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်ကအစ တစ်နိုင် တစ်ပိုင်အိတ်တွေကိုလည်း တစ်ပါတည်း ထမ်းလာကြရသည်။ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်း၊ စားစရာတွေက ပါသေးသည်။

ပြီးတော့ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်ကို တင်မြောက်ဖို့ ငှက်ပျောခိုင်ကြီးနှစ်ခိုင်က ပါသေးသည်။ ငှက်ပျောခိုင်ကြီးနှစ်ခိုင်ကိုတော့ ဓားလှံအဖျားပိုင်းနှင့် အရင်းပိုင်းမှာချိတ်ပြီး ကာလသားခေါင်း ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်က တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ထမ်းလာခဲ့ကြသည်။

ဇိမ်ကြီးရွာက ထွက်လာကြသည်မှာ ဒီကနေ့ဆို သုံးရက်ရှိပြီ။ ထိုသုံးရက်အတွင်း ဖြတ်သန်းလာသော လမ်းတစ်လျှောက်က ရွာတွေကို ဝင်တန်ဝင်သည်။ ကွင်းတန် ကွင်းသည်။ လမ်းခရီး၌ တွေ့သူများကိုလည်း စုံစမ်း မေးမြန်းရင်း မျက်စိကိုဖွင့်၊ နားကိုစွင့် လျက် ရှိကြသည်။

အချို့ရွာတွေက ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ကို မယုံကြ၊ မသင်္ကာကြ။ သံသယ မျက်လုံးများဖြင့် အကြည့်ခံကြရသည်။ မလိုလားသည့် မျက်လုံးများဖြင့် အကြည့်ခံရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့် ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်နှင့် ဘိုကြီးတို့က ရွာခံလူတွေနဲ့ မေးကြမြန်းကြသူတွေကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြ၊ ရှင်းပြရသည်က အမော။

ဒီကနေ့ . . .
နေ့မြင့်ပြီ . . . ။
ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ မြင်းရွာကလေးရွာမှ တောလမ်းအတိုင်း

ဝါးရုံတော၊ ဝါးရုံပင်၊ သစ်ပင်၊ ချုံနွယ်၊ လမ်းသွယ် လမ်းကြား၊ လျှိုမြောင်ချိုင့်ဝှမ်းတွေကိုဖြတ်၊ ချောင်းကိုကျော်၊ တောင်ကိုပတ်၍ ခရီးဆက်ဆဲ။ တစ်တောင်၊ တစ်ကုန်းကျော်ပြီး သွားနေကြဆဲ။

“ရှေ့က မုန်တောင်အနီး သဲဖြူချောင်းဘေးမှာ နားကြမယ်ဟေ့”

“အေး . . . ကောင်းတယ်”

“နားကြမယ်”

ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြောသည့် စကားအဆုံး အဖွဲ့သားအားလုံး လွယ်လာ၊ ထမ်းလာသည့် အိတ်များကို သစ်ပင်ကြီး အရိပ်မှာချသည်။

“ကိုသန်းမောင်”

“ဘာလဲ ဘိုကြီး”

“ကျုပ်တို့ ဒီအရိပ်ကောင်းတဲ့ သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ထမင်းချက် စားကြရအောင်။ စားပြီးနားပြီးမှ မြန်ဒီရွာကို နေမဝင်ခင် အရောက် ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

“အေး . . . ကောင်းတယ်။ ကဲ ကိုကျော်မောင်နဲ့ ကိုအေးကျော်တို့ ထမင်းချက်ဖို့ စားအိုးစားခွက်တွေ ပြင်ကြတော့ဗျာနော်။ ကိုစံလှနဲ့ ကိုစိန်ဝင်းက ရေနဲ့ထင်း တာဝန်ယူပေးဗျာ ဟုတ်ပလား”

သို့ဖြင့် ကိုကျော်မောင်နှင့် ကိုအေးကျော်သည် အိုးခွက် ထုတ်သူ ထုတ်၊ ဆန်ချင်သူ ချင်။ ရေနဲ့ထင်း တာဝန်ယူသည့် ကိုစံလှနှင့် ကိုစိန်ဝင်းက ရေခပ်သူ ခပ်ပေး။ ထင်းရှာသူ ရှာ။

မကြာပါ။ ရေနင့်ဆန်ကိုဆေး။ ထမင်းအိုးတည်သူတည်။ ပါလာသည့် ငါးခြောက်ကို ဓားဖြင့်တုံးသူ တုံး။ ဟင်းအိုးပြင်သူ ပြင်။ ထမင်းကျက်တော့ ငါးခြောက်ဟင်းချက်သည်။ ကိုမောင်ပုက သစ်ပင်ကိုမှီရင်း၊ ဆေးလိပ် ဖွာရင်းနှင့် ထမင်းဟင်းချက်သည့် အဖွဲ့ကို ကြည့်ရင်းပြောသည်။

“အင်း . . . လူတွေလဲ ငါးခြောက်တွေ စားပါများတော့ ငါးခြောက်ရုပ်တွေ ပေါက်နေပြီ။ အနံ့ကလဲ ငါးခြောက်နံ့တွေ သင်းနေပြီ” ကိုမောင်ပု၏ စကားကြောင့် အဖွဲ့သားတွေ ပြုံးနေကြသည်။ ကိုအေးကျော်ကပြောသည်။

“ကိုယ့်ရွာအတွက် နွားတွေအတွက်ပဲကွာ . . . ဆီနဲ့ ဆားနဲ့ ငါးပိဖုတ်နဲ့ စားပြီးသွားဆိုလဲ သွားကြရမှာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။ ဘာလဲ မင်းက ဒီခရီးအတွက် ပင်ပန်းနေပြီလား ကိုယ့်လူ”

ကိုအေးကျော် စကားအဆုံးတွင် ကိုမောင်ပုက အပင်ခြေမှာ မှီရင်း ဆတ်ခနဲမတ်တတ်ရပ်ရင်း ပြောသည်။

“ဘာလဲ၊ ကိုအေးကျော်၊ ကျုပ်က ပင်ပန်းလို့ ဒီစကားပြောတယ် ထင်နေတာလား။ ကျုပ် မပျော့ဘူး။ အမြဲမာနေတယ်။ ဒီဆန်ကြမ်းနဲ့ ငါးခြောက်ဖုတ်စားရတာများလို့ အမြဲမာနေတယ် မာလွန်းလို့”

ကိုမောင်ပု၏ စကားအဆုံးတွင် ကိုစံလှက မေးလိုက်သည်။

“ဟိုး . . . ဟိုး . . . နေပါဦး။ ကိုမောင်ပု၊ ခင်ဗျား မာတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်းအောင်ပြော”

အဖွဲ့က ကိုမောင်ပုကို ကြည့်ရင်း မေးကြသည်။ ကိုမောင်ပု ပြောသည်။

“အဟီး၊ ကျုပ်မာတာက လူမဟုတ်ဘူးဗျာ။ စိတ်ဓာတ်၊ စိတ်ဓာတ်မာတာကို ပြောတာ။ လူကတော့ ခရီးပန်းလို့ ပျော့နေပြီဗျို့။ ပျော့နေပြီ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ကိုမောင်ပု၏ အဖြေကြောင့် အားလုံးရယ်ကြသည်။

“ကဲ . . . ထမင်းဟင်းကျက်ပြီဟေ့။ စားကြဖို့ ပြင်ကြရအောင်”

“လာကြဟေ့”

“ဟေး . . . လာကြ”

အဖွဲ့သားတွေ အားလုံးလက်ဆေးကြ။ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဝင်ကြနှင့် အပြိုင်အဆိုင်။

ကိုမောင်ပု ပြောသည်။

“ဟောဗျာ . . . ဟေ့လူတွေ . . . အဲ၊ ဘုရင့်သားတော်တွေ၊ အိမ်ရှေ့စံ မင်းသားတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း။ စာချိုးနဲ့ ပင့်ဖို့တောင် မစောင့်ကြတော့ဘူးလားဗျာ”

“ဟ . . . ဆာပြီကွ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ . . . နောက်မှပင့်တော့ဟ”

“ခုတော့ . . . ရာဇကုန္တ မဆည်နိုင်တော့ဘူးကွ”

“တွယ်ပြီဟေ့”

ထမင်းပန်းကန်များကို တစ်ယောက်တစ်ချပ်ကိုင်ရင်း၊

ရေများများ၊ ဆီနည်းနည်းဖြင့် ချက်ထားသည့် ငါးခြောက်လက် နှစ်ဆစ်ခန့် အရည်ကျဲကို ဆမ်းရင်း စားကြသည်။ အဖွဲ့သားတွေ ခေါင်းပင်မဖော်နိုင်ကြတော့။ အရည်ကျဲကျဲကို ရွဲရွဲဆမ်း။ လက်သီး ဆုပ်ခန့် ထမင်းလုပ်ထဲကို လက်နှစ်ဆစ်ခန့် ငါးခြောက်ဖတ်ကို သုံးလေးကိုက် ဖဲ့ထည့်ပြီး စားရသည့် အရသာက ကောင်းပါဘိ တော့။ ဟင်းချိုကတော့ လက်ဖက်ခြောက်ခပ်ထားသည့် အဖန်ရည် ခါးခါး။

နာရီဝက်အကြာမှာတော့ စားပြီးကြပြီ။ ကိုကျော်မောင်နှင့် ကိုအေးကျော်က ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ သိမ်းဆည်းနေသည်။ စားပြီးသူတွေက ကွမ်းဝါးသူ ဝါး။ ဆေးလိပ်ဖွာသူ ဖွာ။ တုံးလုံးလဲသူ လဲ။ ထိုင်သူထိုင်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင် နှင့် ဘိုကြီးတို့သည် အဖွဲ့သားတွေကို ကြည့်ရင်းရှိသည်။ မကြာပါ။ ပန်းကန်အိုးခွက်တွေ သိမ်းဆည်းပြီး အဖွဲ့သားအားလုံး ထိုင်မိကြပြီ။ စုမိကြပြီ။ လူစုံပြီ။

“ကဲ . . . နားကြဦး။ နေနည်းနည်းစောင်းမှ မြန်ဒီရွာကို ခရီး ဆက်ကြမယ်”

ကိုအုန်းကြိုင်က ပြောသည်။ အားလုံးအနားယူကြသည်။ နေလည်းစောင်းချေပြီ။ ဘိုကြီးသည်စောင်းကျသွားသည့် နေမင်းကို တောစပ် အလယ်မှနေ၍ မော့ကြည့်နေသည်။

တကယ်တော့ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သည် တစ်နိုင်တစ်ပိုင်သာ ရိက္ခာများကို သယ်ခဲ့ကြသည်။ ရွာကပေးလိုက်သမျှကို အားလုံး ထောင့်စေ့အောင် မယူနိုင်ကြ။ ချက်ရာပြုတ်ရာတွင် အသုံးပြုသည့်

ထမင်းအိုးကြီးနှင့် ဒယ်အိုးကြီးက တစ်လုံးစီ။ ဟင်းအိုးက တစ်လုံး။ ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဆယ်ယောက်စာ။ နောက် ဝတ်စရာပုဆိုး၊ အင်္ကျီအပိုအိတ်က ပါရသလို ခြုံစရာစောင် တစ်ထည်စီလည်း ပါ သေးသည်။

အခု ထွက်လာသည့် နွားရှာအဖွဲ့သည် တောင်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မပါ။ အားလုံးလက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရသူတွေ။ မရှိဆင်းရဲသားတွေချည်း။ အချို့က လူပျိုလူလွတ်။ အချို့က အိမ် ထောင်ရှိသူတွေ။ ကလေးတွေနှင့် စီးပွားရေးက သိပ်ပြီး အဆင် မပြေကြ။ နွမ်းပါးကြသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘဝပေးအသိတွေ ရင်ထဲမှာ အပြည့်ရှိနေသူတွေ ဖြစ်သည်။ ဘဝအနေစုတ်ပေမဲ့ ရွှေထုပ်တဲ့ အလှပဝါတွေ။

ပေးတိုင်းမယူ ကျွေးတိုင်းမစား၊ သူ့စည်း၊ ကိုယ့်စည်းစောင့် စည်းနေလာကြသည် တောင်သူလယ်သမား သားသမီးတွေ ဖြစ်ကြ သည်။ ဟန်ပြော ဟန်လုပ် ဟန်သမားတွေ မဟုတ်ကြ။

တောင်သူလယ်သမား ထမင်းရှင်တွေအပေါ် ရွာခလေ့ ရပ်ခလေ့ ကူညီချင်စိတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ ကိုယ့်ရွာချစ်တဲ့စိတ်၊ အရေးကြီးလျှင် သွေးစည်းတဲ့ စိတ်တွေနှင့်အတူ ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြသူတွေ ဖြစ်သည်။

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ဇိမ်ကြီးရွာမှစ၍ ထွက်လာသည့် ခရီးတစ် လျှောက် အခြားရွာမှလူတွေနဲ့တွေ့ဆုံကြတော့ မေးကြမြန်းကြနှင့် အဖြစ်မှန်ကို သိသွားကြတော့ လက်ဖျားခါကြ၊ တောက်ခေါက်သူ ခေါက်ကြနှင့် အတော် ညီတဲ့ ဇိမ်ကြီးရွာသားတွေဟု ချီးကျူးကြနှင့်

ရှိကြသည်။

အခု ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ရောက်နေသည်က ‘သဲဖြူချောင်း’။ သဲဖြူချောင်းနံဘေးက အရိပ်ကောင်းသည့် သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ အဖွဲ့သားတွေအားလုံး တွေးရင်း၊ ငေးရင်း မှေးရင်း နားဆဲ နေစောင်းခဲ့ပြီ။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ထကြဟေ့”

ကိုသန်းမောင်က အဖွဲ့သားတွေကို နှိုးလိုက်သည်။ အချို့လူးလဲပြီး ထကြသည်။ အချို့ အိပ်နေသူတွေကို လှုပ်နှိုးကြရသည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ထကြဟေ့”

“ပြင်ကြ ဆင်ကြ”

“ရှေ့ခရီးဆက်ကြစို့”

အဖွဲ့သားအားလုံး ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယူပြီး လွယ်သူလွယ်၊ ထမ်းသူထမ်းနှင့်။ ရိက္ခာထုပ်သည် လာစဉ်ကလို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် မရှိတော့။ ဆေးလိပ်ကြိုက်သူကလည်း ဆေးလိပ်ပြတ်မှာစိုး၊ ကွမ်းသမားကလည်း ကွမ်းပြတ်မှာစိုး။ အဖွဲ့သား အားလုံးကတော့ ဆန်ဆီဆား ငါးခြောက် ပြတ်မှာ စိုးရိမ်နေကြသည်။

ပန်းလောင်မြစ်ကျော် သစ်သားတံတားလေးကို ဖြတ်ကျော်၍ မြနဒီရွာထဲကိုဝင်ပြီး ရွာထိပ်ရှိဘုန်းကြီးကျောင်းဆီ လာခဲ့ကြသည်။ တောလမ်း၊ တောင်လမ်းသည် သွားလာရတာ ကြာလေ နှေးလေ။ ရွာက ထွက်စဉ်ကလို မြေပြန့်မဟုတ်တော့။ လမ်းက ကြမ်းလာပြီ။ ချိုင့်တွေ ကျင်းတွေ ချုံတွေ တောစပ်တွေက များလာပြီ။ တောင်ကုန်း တောင်တက်တွေဆိုတော့ ထင်သလောက် ခရီးမတွင်တော့။ ခြေကုန် လက်ပန်း ကျချင်ချင်ဖြစ်ကုန်ပြီ။

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းက နှစ်ထပ်ကျောင်း။ ကျောင်းပေါ်တွင် ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါး၊ ဦးပဋ္ဌင်း နှစ်ပါး၊ ကိုရင်လေးပါး၊ ကျောင်းသားဆယ်ယောက် စာချစာပြန်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒကာကြီးတို့က ဘယ်ကလဲကွယ့်”

ဆရာတော်ကြီးက ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ဘုရားကို ကန်တော့အပြီး၊ သံဃာတော်များကို ကန်တော့အပြီး မေးသည်။

ကိုသန်းမောင်က ဖြေသည်။

“တင်ပျံဘုရား၊ တပည့်တော်တို့က ဇိမ်ကြီးရွာကပါ ဘုရား”

“ဘာကိစ္စလဲကွယ့်”

“တင်ပျံဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ရွာက နွားတွေအခိုးခံရလို့ အဲဒါ နွားပျောက်ရှာထွက်လာတာပါ ဘုရား”

“အင်း အင်း . . . ဒကာကြီးတို့ရွာတွင် မကပါဘူး။ အခြားရွာတွေမှာလဲ နွားတွေ ပျောက်ကြပါတယ်။ သူတို့လဲ နွားပျောက် ရှာရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ တစ်ညနှစ်ညတည်းပြီး ဘုန်းကြီးထံ ဗေဒင်လေးဘာလေး မေးပြီး သွားကြလာကြတာပါပဲ ဒကာကြီး”

“တင်ပျံဘုရား၊ တပည့်တော်တို့အတွက်လဲ ဗေဒင်တွက်ကြည့် ပေးပါဦးဘုရား”

“အင်း၊ ဒကာကြီးတို့ရောက်တဲ့ရက်က ဒီကနေ့ နတ်တော် လပြည့်ကျော် ၁၄ ရက်ဆိုတော့ ပြီးခဲ့တဲ့လဆန်း ၁၅ ရက်နဲ့ ပေါင်းတော့ ၂၉ရက် ရတယ်။ နဝတြိန္ဒာ သတ္တဗီသဆိုတော့

ဒွေးကြွင်းတယ် ဒကာကြီးရ”

“တင်ပျံ့ဘုရား။ ဒွေးကြွင်းတော့ ဘာဖြစ်သလဲဘုရား”

“မြန်မာ့ဗေဒင်ကိန်းလင်္ကာအရ ပြောရရင် ‘ဒွေးသတ္တကြိန်း ကိန်းအကျ နှစ်ရက်ကျော်သည် စကားကြားဟောလေတဲ့ ဒကာကြီးရ။ ကျွန်၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ရွှေငွေ ပျောက်သမျှ အရှေ့ တောင်တိုအစ သွား၍ လိုက်ကြ’ . . . ။ ဆိုတော့ ဒကာကြီးတို့ နွားတွေ သေချာ ပေါက်ရှိသေးတယ်၊ ပြန်ရမယ်လို့ ဘုန်းကြီး အတပ်ပြောချင်တယ် ဒကာကြီး”

“တပည့်တော်တို့နွားတွေ ပြန်ရကိန်းရှိသေးတယ်ပေါ့ဘုရား”

“အင်း . . ဒီလောက်ဝေးကွာတဲ့ ခရီးတောင် ရောက်လာကြ မှဖြင့် ရှေ့ဆက်ပြီး လိုက်ကြပါ။ ဒကာကြီးတို့ နွားတွေ ပြန်တွေ့နိုင် ပါတယ်”

“တင်ပျံ့ဘုရား၊ ဆရာတော်စကားကြားရတာ ဝမ်းသာမိပါ တယ် ဘုရား”

ဘိုကြီးက ဆရာတော်ကို ဝမ်းသာကြောင်း လျှောက်သည်။

ကိုသန်းမောင်က . . .

“မှန်လှပါဘုရား . . . တပည့်တော်တို့ ဒီကနေ့ည ဆရာတော် ကျောင်းဝင်းမှာ တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့် ပြုပါဘုရား”

“ရတယ်လေ၊ ဒကာကြီး . . . ဟောတိုက ဇရပ်မှာ ညအိပ် နေကြ။ တိုဘက်က မီးဖိုဆောင်မှာ ထမင်းဟင်းချက်ကြ။ အဲဒီမှာ မီးဖို၊ ထင်း၊ ရေ အားလုံးရှိတယ်။ လိုအပ်တာရှိရင် ကိုရင်လေး တွေကိုပြော”

“တင်ပျံ့ဘုရား”

“တပည့်တော်တို့အဖွဲ့ ဇရပ်ကို သွားပါဦးမယ် ဘုရား”

“အင်း . . . အင်း . . . နားကြ၊ နားကြ”

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ဆရာတော် ညွှန်သည့် ဇရပ်ပေါ်မှာ တည်းကြသည်။ ရိက္ခာထုပ်တွေ၊ ဓားလှံ လက်နက်တွေ၊ အဝတ်အစားအိတ်တွေ ဇရပ်ပေါ် အခင်းထောင့်မှာ စုစည်းထားလိုက်ကြသည်။

နေစောင်းတော့ ထမင်းချက်၊ ညနေရောက်တော့ ထမင်းစား၊ ညမိုးချုပ်တော့ အိပ်ရာဝင်သည်။ ထိုညက အဖွဲ့သားအားလုံး ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သားအားလုံး စိတ်ထဲမှာ မိမိရွာက နွားတွေ ပြန်ရဖို့ ရွာအပြန်နွားတွေပါခဲ့ဖို့ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ရှိနေကြသည်။

နွားတွေပါလာရေး၊ ပြန်ရရေးထက် နွားတွေ ဘယ်နေရာမှာ ရှိသည်။ ဘယ်မှာထားသည် ဆိုသည်ကို ခြေရာခံမိဖို့က အရေးကြီး သည်။ နေရာသိရင် နွားရပြီ။ ဒါ ဘိုကြီးအတွေး။ တွေးရင်းနှင့် အိပ်မပျော်သူက ဘိုကြီး။ ပြီးတော့ ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်။

သူတို့သုံးဦးသည် ညကတစ်ရေးသာ ခဏတဖြုတ် အိပ်ကြ ပြီး မနက်အစောထကြရသည်။

“အိပ်နေကြသူတွေကို မနှိုးပါနဲ့ကွာ၊ အိပ်ကြပါစေ။ မနေ့ည က သူတို့လဲ တော်တော်နဲ့ မအိပ်ကြဘူးလေ”

ကိုအုန်းကြိုင်က ပြောရင်း အဖန်ရည်အိုးအောက် ထည့်လက် စ ထင်းဖြင့် မီးထိုးပေးရင်းရှိသည်။ ကိုသန်းမောင်က ဆန်ဆေး

ရွှေသာသနာ့မြတ်မင်း

နေသည်။ ဘိုကြီးက ပန်းကန်များကို ဆေးကြောနေဆဲ။

ကိုအုန်းကြိုင် စကားအဆုံးတွင် ကိုသန်းမောင်က . . .

“ညက ငါလဲ အိပ်မပျော်ဘူး၊ မင်းလဲ အိပ်မပျော်ဘူး၊ ဟိုကောင် ဘိုကြီးလဲ အိပ်မပျော်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်ကွ၊ တို့လာ တဲ့ ခရီးကလဲ ပန်းတိုင်ရောက်လုနီးလာတော့ အပျော်စိတ်တွေ ဝင်ပြီး တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ကြတာ ထင်တယ်”

ကိုသန်းမောင် စကားကို နားထောင်ပြီး ဘိုကြီးဘာမျှ ဝင် မပြော။

“ဘယ်လောက်ဝေးဝေး၊ တောင်ပေါ်ဖြစ်ဖြစ် နွားတွေရှိမယ့် နေရာကို ရောက်အောင်သွားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကိုက ဦးတည်ချက်ပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ရှေ့ဆက်ကြဖို့က အဓိကပဲလေ”

ပွက်ပွက်ဆူနေသည့် အဖန်ရည်အိုးကို ချရင်းနှင့် ကိုအုန်း ကြိုင်က ပြောသည်။ ကိုသန်းမောင်က ထမင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ် တင်ရင်း . . .

“ရွာပြန်ခရီး မျက်နှာပန်းလှဖို့ အရေးကြီးတယ် အုန်းကြိုင်ရ။ မင်းတို့ ငါတို့ထက် ဒီကောင်မျက်နှာပန်းလှဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီး တယ်”

“ဟာ . . . ကိုသန်းမောင်ကလဲ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

“ဒီမှာ ဘိုကြီး၊ အခုနွားလာရှာတဲ့သူတွေထဲမှာ မင်းတစ် ယောက်သာ အကြောင်းညီညွတ်ရင် အကျိုးဖြစ်ထွန်းမယ့် လက္ခဏာ မြင်တယ်နော် ဘိုကြီး”

“ဟာ . . . ကိုသန်းမောင်ကလဲ ပြောရော့မယ်။ ကျုပ်က ရိုးရိုးသားသား ကူညီတာပါဗျာ”

ပြက္ခရွေတောင်တန်း ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းမှ အလှသစ္စာ

“အဲဒီ ရိုးသားတာကိုက မင်းဘက်က အမြတ်ဗျာ၊ မြသစ် ဘက်က ကြည့်ရင် တယ်ကြိုးစားပါလား ဆိုပြီး ကိုဘိုကြီး၊ ကိုဘိုကြီးနဲ့ လူပျိုကြီး ဘဝက ကျွတ်သွားမှာ သေချာသနော်”

“တော်ပါတော့ဗျာ။ မျက်နှာရဖို့ လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အသိ စိတ်နဲ့ စေတနာနဲ့ ကူညီတာပါဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကလဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ဘိုကြီး စကားကြောင့် ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်တို့ ခပ်တိုးတိုး ရယ်ကြသည်။

“ကဲ . . . ဟိုလူတွေကို ထမင်းအိုးကျက်မှ နှိုးမယ်။ ဆရာ တော်အတွက် ငါးခြောက်ပိုပြီး ဖုတ်ကွာ။ ဆီဆမ်းပြီး ထမင်းဖြူနဲ့ အရုဏ်ဆွမ်း ကပ်ကြရအောင်”

“ကောင်းတယ် ကိုအုန်းကြိုင်။ ကျုပ်အဲဒါပြောမလို့ပဲ၊ ကိုသန်း မောင်က မြသစ်အကြောင်း စကားကြော ရှည်နေတာနဲ့ ပြောဖို့မေ့ သွားတယ်”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ကိုသန်းမောင်က ရယ်သည်။

မကြာပါ၊ ထမင်းအိုးကျက်ပြီ။ ငဲ့သည်။ နှပ်သည်။ ပြီးသည် နှင့် အရံသင့်တုံးတစ် ထုထားသည့် ငါးခြောက်များကို မီးကျိုးခဲပေါ် တင်၍ ဖုတ်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ပန်းကန်ထဲထည့်၊ ကြက်သွန်နီ ပါးပါးလှီးထည့်၊ ဆီဆမ်း။ အားလုံးပြီးသည်နှင့် ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်နှင့် ဘိုကြီးတို့ ကျောင်းပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။ ဆရာ တော်အား ဆွမ်းနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်ကို အရုဏ်ဆွမ်းအဖြစ် ကပ်

လိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်က သာဓု ခေါ်သည်။ ဘိုကြီးတို့က ဒီက နေ့ နေ့မြင့်ပါက မောင်းဂွေးရွာသို့ ခရီးဆက်မည့်အကြောင်း ဆရာ တော်ကို လျှောက်တင်သည်။ ဆရာတော်က ဘေးရန်ကင်းကွာဖို့။ သွားလမ်းလာလမ်း ဆူးမပြီ ခလုတ်မထိ လိုရာခရီး အောင်မြင်ပါစေ ရန် ဆုတောင်းပေးသည်။

ဘိုကြီးတို့သုံးဦး ကျောင်းပေါ်မှအဆင်းတွင် မိုးစင်စင်လင်း တော့မည်။ ဇရပ်ပေါ်မှာ အဖွဲ့သားများလည်း အိပ်ရာမှ ထနေကြပြီ။ မနက်ခင်းစာ ချက်ထားသည့် ထမင်းအိုးမှ ခူးခပ်ပြီး ငါးခြောက် ဖုတ်နှင့် အဖန်ရည် သောက်ရင်း အဖွဲ့သားများ အသာပြေစား နေကြပြီ။

“ကျုပ်တို့တော့ ဆာလို့ စားနေကြပြီဗျို့။”

“အေး အေး . . . စားကြဟေ့။ စားနိုင်မှ သွားနိုင်မှာ။ ရှေ့မှာ ရှမ်းတောင်တန်းကြီးနဲ့ တစ်ဆက်တည်းရှိနေတဲ့ ဟိုမှာတွေ့ လား မြင်နေရတဲ့ ပြက္ခရွေတောင်တန်းကြီး။ အဲဒါ ငါတို့ မင်းတို့ သွားရမယ့် နေရာ။ ငါတို့ မင်းတို့ကို ကြိုဆိုနေတဲ့ မိတ်ဆွေ ကြီးပဲ”

ကိုအုန်းကြိုင်ကပြောရင်း ပြက္ခရွေတောင်တန်းကြီးဆီ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ပြက္ခရွေတောင်တန်း ပြာနှမ်းနှမ်းကြီးသည် တောင်မြောက် လဲလျောင်းရင်း အိပ်စက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သက်မဲ့ဝိညာဉ်တစ်ကောင် အိပ်နေသည်ဟု ထင်နေရသည်။ လင်း လူလူ နှုတ်ဆက် အမှောင်အောက်မှာ တည်ငြိမ်စွာနှင့် ရှိနေသည့် ပြက္ခရွေ တောင်တန်းကြီး။

အတော်ကြာတော့ အဖွဲ့သားတွေ ထမင်းစားပြီးသွားပြီ။

ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်နှင့် ဘိုကြီးတို့သည် ကျန်သည့် ထမင်းနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်ကို အပြီးသတ်စားသည်။ ပြီးသည်နှင့် ပန်းကန် အိုး ခွက်များ ဆေးကြောလိုက်ပြီး သိမ်းဆည်းကြသည်။ စောင်နှင့် အဝတ် အစားတွေကို ထုပ်ပိုးကြသည်။

“ကဲ . . . ပြီးကြရင် ဆရာတော်ကို ကန်တော့ရင်း နှုတ် ဆက်ကြမယ်ဟေ့”

“လာကြဟေ့၊ ကျောင်းပေါ်တက်”

ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်က ရှေ့မှထွက်သွားသည်။ ဘိုကြီးနှင့်အဖွဲ့သားအားလုံး အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနှင့် ကျောင်းပေါ် တက်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် အရုဏ်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီး၍ အဖန် ရည်သောက်ရင်း ရှိသည်။

ဆရာတော်သည် အဖန်ရည်သောက်ရင်းမှ ပြောသည်။

“အင်း အင်း . . . ဒကာကြီးတို့ ကပ်တဲ့ဆွမ်း၊ ငါးခြောက် ဖုတ်နဲ့ ဘုဉ်းပေးရတာ ခံတွင်းတွေပါရဲ့။ ဆရာတော် သာဓု ခေါ် ပါတယ်။ သွားရာလာရာ၊ ရွာရာဖွေရာ၊ အပြန်ခရီးမှာလည်း ခလုတ် မထိ ဆူးမပြီပါစေနဲ့ကွယ်။ ဆရာတော် မေတ္တာပို့ပေးနေပါမယ်”

“တင်ပဲ့ဘုရား”

“ဆရာတော်မေတ္တာကြောင့် လိုရာဆန္ဒပြည့်ရပါစေဘုရား”

“အင်း . . . အင်း . . . ကဲ . . . ကဲ . . . အချိန်ရှိတုန်း သွားကြပေဦးတော့”

“တင်ပဲ့ဘုရား”

“ခွင့်ပြုပါဦးဘုရား”

အဖွဲ့သားများက သံပြိုင်တင်လျှောက်ကြသည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . သွားကြတော့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ဆရာတော်အား ဦးချကန်တော့အပြီး ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ဦးပဉ္စင်းတွေ၊ ကိုရင်လေးတွေ၊ ကပ္ပိယကြီးနှင့် ကျောင်းသားလေးတွေကိုပါ နှုတ်ဆက်သည်။

တကယ်တော့ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ဦးတည်သွားနေသည်က ပြက္ခန္ဓာတောင်တန်း။ ပန်းလောင်မြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ မောင်းဝှေးရွာ။

‘မောင်းဝှေးရွာ’ဆို။

ဟေမန္တဆောင်းဥတု နတ်တော်လ၏ နှင်းငွေ့တွေက ပြက္ခန္ဓာတောင်တန်း ဝန်းကျင်တစ်ခွင် နှင်းတံတိုင်းကြီး ခြုံထားသည့်နယ် မှိုင်းမှိုင်းညိုညို ဝေ့ဝေ့ဆိုင်းဆိုင်း။

ဒီကနေ့ မြန်ဒီရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကအထွက် ခရီးစ ကတည်းက တောလမ်းခရီး။ လမ်းကကြမ်း၊ ကျောက်တောင် ကျောက်ဆောင် ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းတွေကြောင့် ခရီးမတွင်ခြင်းမှာ မဆန်း။ ထင်တိုင်း မရောက်။ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားသည့် တောင်ကြောလမ်းအတိုင်း သွားခဲ့ရသည့်လမ်း။ ပြီးတော့ ထိုလမ်းက ကျဉ်းလည်းကျဉ်း၊ သွားရလာရလည်း ခက်လေတော့ အားလုံး ခြေပန်းလက်ပန်း ကျစပြုနေပြီ။ ဒါ တောင်တက်လမ်း မဟုတ်သေး။ တောင်ခြေသွားရမည့် တောင်ပတ်ချဉ်းကပ်လမ်း။ ဒီချဉ်းကပ် လမ်းတောင်ကြမ်းတမ်းနေမှတော့ တောင်တက်လမ်းဆိုလျှင် မချောင်။ ဒီချဉ်းကပ်

လမ်းကျော်ပြီးပါက တောအုပ်တစ်ခုကို ဖြတ်ရပေဦးမည်။

မြန်ဒီရွာမှ မောင်းဝှေးရွာသို့ တောလမ်းအတိုင်း ဖြတ်လာကြသည်မှာ ခရီးတစ်ဝက်ခန့် ရောက်ပြီမို့ နံနက်စာ ချက်စားကြရန် ပန်းလောင်မြစ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှာ အဖွဲ့သားအားလုံး နားကြသည်။

ထမင်းချက်ရန် ကိုအေးကျော်က အိုးခွက်ပန်းကန်များ ထုတ်ပြီး ပြင်ဆင်နေဆဲ ကိုမောင်ပုက ကျောက်ခဲသုံးလုံးနှင့် မီးဖို လုပ်နေသည်။ ကျန်လူတွေက ရေခပ်သွားသူ သွား၊ ဆေးလိပ်ဖွာသူ ဖွာ၊ ကွမ်းဝါးသူ ဝါးနှင့် ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကာ တွေးရင်း စဉ်းစားရင်း ထိုင်နေကြသည်။

“ဒီကနေ့ ညနေစာ ချက်ပြီးရင် ရိက္ခာအားလုံး နည်းနည်းစီပဲ ကျန်တော့မယ်”

ဘိုကြီးက ရိက္ခာအိတ်များကို လှန်လှောကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ပြောရင်းနှင့် ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်ဆိုကို ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ တို့ကွမ်းသမားတွေလဲ ကွမ်းရွက်ကုန်ပြီ။ ကွမ်းသီးပဲ ကျန်တော့တယ်”

ကွမ်းကြိုက်သည့် ကိုကျော်မောင်တို့ အေးမောင်လေးတို့ ကိုစိန်ဝင်းတို့ အဖွဲ့ကလည်း ညည်းသည်။

“မင်းတို့ကွမ်းမကျန်သလို ငါတို့အဖွဲ့လည်း ဆေးလိပ်နှစ်လိပ်ပဲ ကျန်တော့တယ်ဟေ့”

ဆေးလိပ်သမားကလဲ ညည်းသည်။ ကွမ်းပြတ် ဆေးလိပ်

ပြတ်သူတွေရဲ့ ပြောစကားကို နားထောင်ရင်း ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်နှင့် ဘိုကြီးတို့က ငြိမ်နေရင်း ပြုံးမိသည်။ ပြုံးရင်းနှင့် အရှေ့အရပ်ရှိ ငိုက်မြည်းနေသည့် ပြက္ခရွေတောင်တန်းကြီးကို ကြည့်သည်။ နောက် တောင်ကုန်းတွေ ကျောက်ဆောင်တွေနှင့် တော အုပ်တွေဆီ ကြည့်မိသည်။ ကြည့်မိသည်မှာ မိမိတို့ရဲ့ ရှေ့ခရီးအတွက် ကြိုတင်တွေးရင်း ကိုသန်းမောင်ရော ကိုအုန်းကြိုင်ရော ဘိုကြီးပါ ငေးရင်းရှိသည်။

သူတို့သုံးဦးရဲ့ အကြည့်ရပ်ဝန်းထဲမှာ ‘ပိန္နဲပင်’ရွာ။

ပိန္နဲပင်ရွာ ဆိုတာ ပန်းလောင်မြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်း တောင် အတက် ခပ်မြင့်မြင့်မှာ ရှိသည့်ရွာ။

အခုသွားရမည့် မောင်းဝှေးရွာ ဆိုတာ ပန်းလောင်မြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ ရှိသည့်ရွာ။ အရပ်အခေါ်ဆိုရင် တောင်ခြေ ရွာ။ တောင်ပေါ်ရွာ။

“ကဲ . . . ထမင်းစားကြစို့၊ ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးပြီ”

“လာကြဟေ့၊ မြန်မြန်စား၊ မြန်မြန်ခရီးဆက်ကြရအောင်”

အဖွဲ့သားများသည် ကိုအေးကျော် ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းပွဲမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ပြီး စားကြသည်။

ဘိုကြီးသည် ထမင်းမစားခင် အဖန်ရည်ပူကို ရှုံ့ကာမဲ့ကာ သောက်လိုက်သည်။ ရှုံ့မဲ့သွားသည်မှာ အဖန်ရည်အပူကြောင့် မဟုတ်။ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ထမင်းစားနေသော ကိုမောင်ပု၏ ပုဆိုးအောက်စလွတ်နေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘိုကြီးအကြည့်နှင့် ကိုမောင်ပုအဖြစ်ကို တွေ့သွားကြသော အဖွဲ့သားများသည် ထမင်းဝိုင်းမှာ မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်ကြသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ထမင်းဝိုင်းမှာ အရယ်များနှင့် စိုပြည်သွားတော့သည်။

“စားရသောက်ရ သွားရလာရ ပင်ပန်းရတဲ့အထဲ တုတ်ပြ ခဲပြတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုမောင်ပုရ၊ ကြောက်ပါတယ်”

“ငါ . . . တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ။ မင်းတို့ကလဲ ဟာသလုပ်နေပြန်ပြီ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ပြောရင်း ရယ်ရင်းနှင့် အဖွဲ့သားများ ထမင်းစားပြီးသွား သည်။ ခဏနား ပြီးသည်နှင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ကွမ်းပြတ်သွားတာ ဘယ်လိုနေရမှန်း မသိဘူး”

“ကွမ်းငတ်တာက ပိုဆိုးတာကွ”

“ဟာ . . . ဒီကောင်တွေ သောက်ရူး။ ဒီမှာ ဆေးလိပ် မသောက်ရတဲ့အထဲ၊ ကွမ်းကို စာဖွဲ့ပြောနေပြန်ပြီကွာ”

“ဟ . . . ငါကြိုက်တာ ငါပြောတာလေကွာ၊ မင့်ဆေးလိပ် ထက် ငါ့ကွမ်းပြတ်တာ ပိုဆိုးတာဟ”

“ငါ့ဆေးလိပ်သမားက ပိုဆိုးတာကွ”

ကွမ်းကြိုက်သူ ကွမ်းပြတ်သွားသည့်ကိစ္စနှင့် ဆေးလိပ်ကြိုက် သူအဖွဲ့ ဆေးလိပ်ပြတ်သွားသည့်ကိစ္စကို အငြင်းပွားရင်းနှင့် တောင် ပေါ်လမ်းခရီးကို သွားရင်းရှိသည်။

တကယ်တော့ ဘိုကြီးတို့ နွားရှာအဖွဲ့မှာ ဆင်းရဲသား အလုပ်

သမားတွေချည်း ဖြစ်သည်။ အခုလို တောကြိုတောင်ကြား လမ်းခရီးမှာ မသေထမင်း၊ မသေဟင်းစားပြီး ရွာက အလုပ်ရှင် တောင်သူလယ်သမားတွေရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ပျောက်သွားတဲ့နွားတွေကို ပြန်တွေ့ဖို့ ပြန်ရဖို့အတွက် အဆင်းရဲခံ အပင်ပန်းခံပြီး တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် တစ်တောင် တစ်တောင်ကျော်နှင့် လာခဲ့ကြသည့် ခရီးကလည်း မနည်းရှိပြီ။ ဒီကနေတော့ ဘာပြောပြော သွားရမယ့် မောင်းဂွေးရွာကို ရောက်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ဒီမောင်ဘိုကြီး ကြားသိထားသော လျှို့ဝှက်သတင်းအရ ဆိုပါက ပန်းလောင်မြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ပိန္နဲပင်ရွာနှင့် ငါးမိုင်ကျော်ကျော်မှာ ရှိသည့် ကျီတိုင်ရွာ အထက်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် တောင်ပေါ် တောစခန်းတွေကို အခြေပြုပြီး လှုပ်ရှားနေကြသည့် နယ်ပေါင်းစုံက နွားသူခိုးများ၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှု အခြေခံသတင်းများကို အခု သွားနေသည့် မောင်းဂွေးရွာရောက်လျှင် သိရပြီဆိုတာ ဘိုကြီး ကြိုတင်သိပြီးသား။ အခုနွားရွာအဖွဲ့ ဆယ်ဦးထဲမှာ ဘိုကြီးရယ်၊ ကိုသန်းမောင်ရယ်၊ ကိုအုန်းကြိုင်တို့သာ သိထားသည်။ ကျန်လူတွေကို အသိမပေး။

ဘိုကြီးတို့ သုံးဦးသာ သိနေနှင့်သည်များကို လျှို့ဝှက်ထားပြီး နွားပျောက်ရှာကိစ္စကို ရွာက လူကြီးတွေနှင့် သွားဖြစ်အောင် တိုင်ပင်ပြီး ခရီးထွက်လာကြရင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးခဲ့သည့် နတ်တော်လဆန်း ၁၅ ရက်က ကျင်းပပြီးစီးသွားသည့် ရွှေကူကြီး ဘုရားပွဲမှာ အကြော်စားရင်း တွေ့ဆုံစကားပြောဖြစ်သော ဘိုကြီး၏ မိတ်ဆွေ ‘မြောက်ကိုင်’ရွာသား ကိုလှကျော်က

နွားတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့အကူအညီပေးလိုကြောင်း၊ သူ့မိန်းမရှိရာ ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်း ရွာငံရေဦးနယ် ‘တောင်ခေါင်းပွာ’ ရွာကနေပြီး နတ်ထိပ် တောင်ကြား လမ်းကြောင်းအတိုင်း နွားကိစ္စ စုံစမ်းမေးမြန်းရင်း သတ်မှတ်ရက် မတိုင်မီ မောင်းဂွေးရွာကကြိုတင် စောင့်နေမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

တကယ်တော့ မောင်းဂွေးရွာမှာ ကိုလှကျော်၏ ညီမအရင်း ‘မိကျင်အေး’ဆိုသူရှိသည်။ ကိုလှကျော် ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ဓနုတိုင်းရင်းသူနှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီးနောက် မိဘနှစ်ပါးမရှိသည့် ညီမဖြစ်သူ မိကျင်အေးကို ခေါ်ထားရသည်။ ရွာငံရေဦးနယ် ဒေသထွက်ကုန်ဖြစ်သည့် လက်ဖက်ခြောက်နှင့် သနပ်ဖက်များကို နတ်ထိပ် တောင်ကြား လမ်း ခြေကျင်ဆင်းပြီး ကူမဲ၊ မြစ်သာ၊ သဲတော၊ ဝမ်းတွင်းအထိ သူ့မိန်းမနှင့်အတူ သူ့ညီမပါ ဈေးလိုက်ရောင်းသည်။ သွားပါလာပါ များတော့ သူတို့တည်းသည့် မောင်းဂွေးရွာက ကိုဖိုးသောင်းဆိုသူနှင့် လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှပြီး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်။ အခုတော့ ကိုလှကျော်အနေဖြင့် ဝမ်းတွင်းမြို့နယ် မြောက်ကိုင်ရွာသို့ အလည်ပြန်တော့ ညီမရှိရာ မောင်းဂွေးရွာတွင် တစ်ညနားပြီးမှ ခရီးဆက်သွားသည်။ ရှမ်းပြည်နယ် ‘တောင်ခေါင်းပွာ’ရွာကို ပြန်လာတော့လည်း ညီမအိမ်မှာနားပြီးမှ တောင်ပေါ်ခရီးကို ဆက်သည်။ မောင်းဂွေး ရွာသားတွေကလည်း ကိုလှကျော်ကို သူ့ညီမ မိကျင်အေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး မောင်းဂွေးရွာသားလို သတ်မှတ်ထားကာ ခင်ခင်မင်မင် ရှိကြသည်။

ကိုလှကျော် ဝမ်းတွင်းမြို့နယ် ရွှေကူကြီးဘုရားပွဲလာတုန်းက

ဘိုကြီးနှင့် တွေးဆုံပြီး စကားစပ်မိကြရာက နွားကိစ္စအကြောင်းစုံကို သိသွားတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပါဝင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလိုကြောင်းနှင့် ‘မောင်းဝွေး၊ ပိန္နဲပင်၊ ကျီတိုင်ရွာ’ အထက် ရှမ်းရိုးမတောင်တန်း နယ်စပ် နေရာတွေအထိ သွားလာနိုင်အောင် အကူအညီပေးဖို့ ကိုလှကျော် တစ်ယောက် မောင်းဝွေးရွာကို ကြိုတင်ရောက်ရှိနေမှာ အမှန်။

တွေးရင်းနှင့် ဘိုကြီးက ရှေ့ဆုံးမှ သွားနေသလို ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်နှင့် အဖွဲ့သားတွေက နောက်မှတန်းစီပါလာသည်။ မောင်းဝွေးရွာကို ရောက်လုပြီဆိုတော့ အဖွဲ့သားတွေ အားအင်တွေ ပြည့်ဝသွားသည်။ ယခင်ရက်တွေကထက် သွက်လက်နေသည်။ တောင်တက် လမ်းကြောမှလာရင်း တောင်တန်းအခြေမှ တောင်ပေါ် ကို မော့ပြီးကြည့်သည်။ အပင်ကြီးတွေက အံ့အံ့ဆိုင်ဆိုင် မှိုင်းမှိုင်း ညိုညို။ အဖွဲ့ သားတွေ လျှောက်လှမ်းနေသည်ကလည်း သွက်လက် နေဆဲ။ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ သွားနေသည့် ဘယ်ဘက်ဘေးမှာတော့ ပန်း လောင်မြစ်နှင့် ပြက္ခရွေတောင်တန်းကို သဲသဲကွဲကွဲ အနီးကပ် မြင်နေ ရသည်။

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ စကားတပြောပြောနှင့်လာခဲ့ကြရာ ပင်ပန်း သည်ဟု မထင်ခဲ့။ ရွာတွင် ကျန်ရစ်သည့် မိသားစုအကြောင်း၊ လယ်တွေရိတ်သိမ်းအပြီး ဝါစိုက်ဖို့၊ ငရုတ်စိုက်ဖို့၊ ကြက်သွန်နီစိုက်ဖို့ အကြောင်းတွေအပြင် ပျောက်သွားသည့် နွားတွေအကြောင်း။

ဘိုကြီးမှာတော့ ရင်ထဲတွင် လွမ်းဆွတ်ကျန်ရစ်ဆဲဖြစ်သည့် မြသစ်အကြောင်းကိုပင် တွေးဖို့ မေ့နေသည်။ ပြီးတော့ မိမိအပေါ်နှင့်

မိဘတွေအပေါ် ကောင်းခဲ့သည့် ခင်နာအကြောင်းကိုပင် တွေးဖို့ ဝန်လေးနေဆဲ။ အော် . . . ထွက်လာရသည့်ခရီးက တောတောင် လျှိုမြောင် တောရဲ သားကောင်တွေနှင့် အချိန်မရွေးတွေ့နိုင်သည့် နေရာ၊ တွေ့နိုင်သည့်ခရီး။ တောနက်ထဲ ရောက်လေလေ ရင်ထိတ် လေလေ၊ ရင်ထဲမှာ သတ္တိတွေ မွေးရလေလေ။

“ပြက္ခရွေတောင်တန်းက အပြန်လမ်းကို ကြိုနေမယ်”

ရုတ်တရက် မြသစ် ရေးပေးလိုက်သော စာကြောင်းလေးကို မြင်ယောင်မိရင်း စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“အော် . . . မြသစ် . . . မြသစ် . . . မြသစ်က ငါ့ကို နွားရှာထွက်တဲ့ ခရီးမှာ နွားတွေ ပြန်မရနိုင်ဘူး၊ ပြန်ပါမလာနိုင် ဘူးထင်ပြီး ငါ့ကို အရွံ့တိုက်ပြီး အပြန်လမ်းကို ကြိုနေမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ စာရေးပေးတာလား မြသစ်ရယ်”

ဘိုကြီး တွေးရင်း ခရီးနှင့်နေဆဲ။ နောက်မှပါလာသည့် အဖွဲ့ သားတွေကလည်း တောင်အတက်ခရီးကို စကားတပြောပြောနှင့် သွားနေကြဆဲ။

မောင်းဝွေးရွာသည် ရှေ့မှာ သိပ်မဝေးတော့။ နီးလာပြီ။ သို့သော် ကွမ်းကြိုက်သူ ကွမ်းငတ်။ ဆေးလိပ်ကြိုက်သူ ဆေးလိပ် ပြတ်။ အားလုံး အထက်အောက်နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်သပ်ရင်း ခရီး ကြမ်းကို ဖြတ်နေကြဆဲ။

“အင်း၊ ငါတို့အဖြစ်တွေကို ရွာက လူတွေသိကြမှာ မဟုတ် ဘူးနော်”

ကိုစံလှကပြောသည်။ ကိုစံလှစကားကြောင့် ကိုအေးကျော်

က ပြန်ပြောသည်။

“ဟေ့ . . . ရွာကလူတွေသိတော့ကော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ကွ။ ညည်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ မောင်းဝွေးရွာ ရောက်မှပဲ ရေဝအောင် သောက်၊ ပြောမနေနဲ့”

ကိုအေးကျော်၏ စကားအဆုံးတွင် ကိုမောင်ပုက ပြောပြန် သည်။

“ဟာ . . . ကိုအုန်းကြိုင် . . . ကိုအုန်းကြိုင်၊ နေ . . . နေပါ ဦးဗျ”

ကိုမောင်ပု စကားကြောင့် ကိုသန်းမောင်ရော၊ ကိုအုန်းကြိုင် ရော ရှေ့မှ သွားနေသည့် ဘိုကြီးပါ တုံ့ခနဲရပ်သွားကြသည်။

“ဘာလဲ ကိုမောင်ပု၊ ဘာတွေ့လို့လဲ ပြောပါဦး”

“ဘာ . . . ဘာမှ မတွေ့ပါဘူးဗျာ။ တွေ့တာက . . . ဟို . . . ဟို အမောပြေ နားကြရင်း ကိုအုန်းကြိုင်ထမ်းလာတဲ့ ငှက်ပျော ခိုင်ကြီးက မှည့်နေတာ တွေ့တော့ အဲဒါ အမောပြေ အနားဖြေရင်း စားကြရင် ကောင်းမလားလို့ ပြောချင်တာပါ”

ကိုမောင်ပုက ကိုအုန်းကြိုင်နှင့် ကိုသန်းမောင် ထမ်းလာ သည့် ငှက်ပျောခိုင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မှန်သည်။ ရွာမှ ထွက်လာကတည်းက ထမ်းလာသည့် ငှက်ပျောခိုင် နှစ်ခိုင်။ တစ်ခိုင် ကို ရှစ်ဖီး ကိုးဖီးပါသည့် ငှက်ပျောခိုင်ကြီး နှစ်ခိုင်။ ရွာက ထွက်လာ စဉ်က အစိမ်းရောင်ရင့်ရင့်။ ခုတော့ မှည့်လာပြီ။ မှည့်နေပြီ။

ကိုမောင်ပု၏ စကားကြောင့် ထမ်းလာသည့် ငှက်ပျောခိုင် များကို ဝဲကြည့်ရင်းနှင့် ကိုသန်းမောင်က မေးသည်။

“ထမင်းဆာပြီလား ကိုမောင်ပု။ အောင့်ထားဦးဗျာ၊ မောင်း ဝွေးရွာ ရောက်မှ ချက်ပြုတ်စားကြတာပေါ့”

ကိုသန်းမောင်က ပြောတော့ ဘိုကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“ကဲ . . . ကိုသန်းမောင် ဒီမှာ ခဏနားကြရအောင် နားတုန်း ငှက်ပျောသီးတွေ ကျွေးလိုက်ပါဗျာ”

ဘိုကြီး၏စကားကြောင့် ကိုအုန်းကြိုင်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒီငှက်ပျောခိုင်တွေက နွားပျောက်ပြန်ရ မရ တောပိုင် တောင်ပိုင်တွေကို တင်မြှောက်ဖို့ ယူလာတဲ့ ငှက်ပျောခိုင်ကွ။ တင်ရ မြှောက်ရဦးမှာ”

“ကဲပါဗျာ။ တင်ကြမြှောက်ကြ လုပ်ကြတဲ့အခါကျတော့ ဒီမောင်းဝွေးရွာ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ငှက်ပျောခင်းတွေရှိမှာပါ။ အဲဒီကျမှ ပြန်ဝယ်ပြီး လုပ်ကြတာပေါ့။ ဒီငှက်ပျောသီး အမှည့်တွေ ကျွေးလိုက်ပါဗျာ။ ဒါမှ သူတို့လဲ ဝမ်းအဆာပြေသွားကြမှာ မဟုတ် ဘူးလား”

ဘိုကြီးက ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်ကို ပြောသည်။

“အင်းလေ . . . သဘောပါပဲ။ ကဲ . . . ဒီတောင်စောင်းမှာ ခဏ နားမယ်ဟေ့”

ကိုအုန်းကြိုင်က ပြောရင်း တောင်စောင်းဘေးရှိ ကျောက် တောင် အရိပ်မှာ ရပ်သည်။ ငှက်ပျောခိုင်ကြီးကို ချသည်။ အဖွဲ့သား အားလုံး အထုပ်အပိုးတွေချပြီး ဝိုင်းဖွဲ့ကာ နားကြသည်။

“ကဲ၊ ငှက်ပျောဖီးတွေ ဖြုတ်ကွာ”

“ပေး . . . ကျုပ်ဖြုတ်ပေးမယ်”

ကိုမောင်ပုနှင့် အေးမောင်လေးက ဆောင်စားများကို ကိုင်ရင်း ငှက်ပျောခိုင်မှ ငှက်ပျောဖီးများကို ဓားနှင့်လှီးပြီးဖြုတ်သည်။ ဖြုတ်ပြီးသည့် ငှက်ပျောဖီးမှ ငှက်ပျောသီးများကိုလည်း တစ်ပါတည်း ဖြုတ်သည်။

ငှက်ပျောသီးတွေအားလုံး ဖြုတ်ပြီးသည်နှင့် ရှေ့မှာ ဖြန့်ခင်းထားသော ပုဆိုးပြန့်ပေါ်သို့ စုပုံလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ကြိုက်စား၊ မိုက်စား စားကြသည်၊ နားကြသည်။

“ကဲ . . . စားကြစမ်းကွာ၊ ဒါညနေစာအလွတ်နော်”

အားလုံး ငှက်ပျောသီးများကို ဆာဆာနှင့်အားရပါးရ စားကြသည်။ ကိုသန်းမောင်က ဖြုတ်ထားသည့် ငှက်ပျောဖီးထဲမှ အကောင်းဆုံး လက်ရွေးစင် နှစ်ဖီးကို စိတ်ကြိုက် သီးခြားရွေးယူထားပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ဖြုတ်ထားသော ငှက်ပျောသီးတွေ ကုန်သွားပြီ။

နေလည်းစောင်းပြီ။ အားလုံးနားရာမှ ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ပြီးသည်နှင့် ရှေ့ဆုံးမှ ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်နှင့် ဘိုကြီးတို့က ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့သည်။

မကြာပါ။ နှစ်နာရီခန့် ခရီးပြင်းနှင့်မိတော့ မောင်းဂွေးရွာ ခြေသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ရွာက တောင်စောင်းခပ်ဝေးဝေးရှိ ဆင်ခြေလျှော မြေပြင်၌ တည်ထားသော ရွာဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေလေးငါးခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိမည်။ ရွာဝန်းကျင်တွင် လှေကားထစ် တောင်ယာ စိုက်ခင်းတွေ။ တောထဲမှ ပြန်လာကြသော ထင်းခုတ်၊ ဝါးခုတ်သမားတွေ လွှဲဆွဲသမားတွေ လုပ်ဖက်ကိရိယာတွေနှင့် နေဝင်ဖြိုးဖျအချိန်

မောင်းဂွေးရွာ အဝင်လမ်းဆီမှာ ဝင်သူဝင် ထွက်သူထွက် လှမ်းမြင်နေရသည်။

မောင်းဂွေးရွာ အရှေ့ဘက်မှာတော့ ပန်းလောင်မြစ်။ ပန်းလောင်မြစ်ရေကတော့ သာယာပြိမ့်ညောင်းစွာ စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ မောင်းဂွေးရွာထိပ် ရောက်ခဲ့ပြီ။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ ဘိုကြီး . . . ကိုဘိုကြီး”

“ဟာ . . . ကိုလှကျော်။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

နှုတ်ဆက်လိုက်သူက ကိုလှကျော်။ ကိုလှကျော်ကို မြင်ရတော့ ဘိုကြီးရော၊ ကိုသန်းမောင်ရော၊ ကိုအုန်းကြိုင်တို့ အားတက်သွားသည်။ ဘိုကြီးသည် ကိုလှကျော်၏အနား သွားရပ်သည်။

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ကို ရွာထဲမှ လူကြီးအချို့နှင့် မိန်းမသားနှင့် ကလေးများက အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ ကိုလှကျော်သည် ဘိုကြီးတို့ အဖွဲ့ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖက်လှဲတကင်း ကြိုဆိုနေဆဲ။

“ဟေ့ . . . မင်းတို့ ဇိမ်ကြီးရွာသားတွေ ဘာလာလုပ်တာလဲကွ”

ကိုလှကျော်က မေးသည်။ ဘိုကြီးက တီးတိုးပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့အိမ် သွားကြရအောင်၊ ဟိုကျမှ ပြောတာပေါ့”

“လာ . . . ဒါဆိုရင် ငါ့ညီမအိမ် သွားကြစို့”

ကိုလှကျော် နောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုလှကျော်ညီမအိမ်က ရွာအနောက်ပိုင်း၌ ရှိသည်။

ဘိုကြီးနှင့် ကိုလှကျော်က သိပ်ရင်းနှီးသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရရှိခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်က ကူမဲမြို့

‘တောက်ပရစ်’ ဘုရားပွဲမှာ စတင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ‘တောက်ပရစ်’ ဘုရားပွဲမှာ ကိုလှကျော်တို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်း ညဇာတ်ပွဲ ကြည့်ရင်း နေ့ခင်း ပွဲဈေးတန်း အလည်မှာ သူ့ညီမကို နောက်ပြောင် စနေသော လူငယ်များနှင့် ပြဿနာဖြစ်ကာ ရန်မီးပွားခဲ့ကြသည်။ ရိုက်ကြနက်ကြ တုတ်ဆွဲ ဓားဆွဲ ဖြစ်ကြသည်။ ကိုလှကျော်မှာ တစ်ယောက်နှင့် အများဆိုတော့ ခံရတော့မည်။ ဒါကို ဘိုကြီးက လူငယ်များကို တားဆီးရင်း ဝင်ရိုက်သည်။ လူငယ်တွေ ထွက်ပြေးကြသည်။ ကိုလှကျော် အသက်မသေဘဲ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုလှကျော် လက်နှင့် ကျောတွေမှာ ပွန်းပဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ရလိုက်သေးသည်။

ဒီရန်ပွဲပြီးကတည်းက ကိုလှကျော်နှင့် ဘိုကြီးတို့ အလွန်အမင်း ခင်မင်သွားသည်။ ရင်းနှီးသွားသည်။ ကိုလှကျော်က ဘိုကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာကိစ္စပဲရှိရို အချိန်မရွေးလာခဲ့ရန်၊ ရှမ်းပြည်နယ်ရွာင် ခေဦးနယ်မှာ ဖြစ်ဖြစ်။ သူ့ညီမရှိရာ မောင်းဝွေးရွာကိုပဲ လာလာ အချိန်မရွေး လာခဲ့ရန် မှာသည်။

အခုလည်း ရွာက နွားတွေ ပျောက်သွားသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုလှကျော်က ဒီနေ့ဒီရက်မှာ မောင်းဝွေးရွာကို အရောက်လာခဲ့ကြဖို့ လူကြုံနှင့် မှာလိုက်ပြီးသား။ နွားတွေကို စုံစမ်းပေးဖို့ ရွှေကူကြီး ဘုရားပွဲမှာ တွေ့စဉ်က ဘိုကြီးက မှာလိုက်ပြီးသား။ ကိုလှကျော် တာဝန်ကျေသည်။ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည့် ဘိုကြီးကို အကူအညီပေးရန် အချိန်အခါ ကြိုလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် သူ့ညီမရှိရာ မောင်းဝွေးရွာသို့ လာခဲ့ဖို့ နွားတွေရှိကြောင်း၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ခိုးမထုတ်သေးပါက နွားတွေပြန်ရနိုင်ကြောင်း

အကြောင်းကြားပြီးသား။ တကယ်တော့ နွားတွေ ရှိသည့်နေရာကို ကိုလှကျော်သာ သိသည်။

မကြာပါ။ ကိုလှကျော်ညီမ၏ အိမ်ထဲသို့ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် ထိုင်သူ ထိုင်၊ တုံးလုံးလဲသူ လဲ၊ ရေသောက်သူ သောက်နှင့်။ ဒီတော့မှ ပြုံးကြ ရယ်ကြ တဟားဟား တဝါးဝါး။

“ကဲ ကိုလှကျော်၊ ကျုပ်တို့လာတဲ့ကိစ္စ သိတယ်နော်။ နွားကိစ္စ လာတာဆိုတော့ ကျုပ်တို့ နွားစကားပဲ ပြောကြရအောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်သိတယ်လေ။ အစောက မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး မေးရတာက ဒီရွာက လူတွေ ကြားသွားရင်၊ နွားကိစ္စဆိုတာ သိသွားရင် သူတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူတွေဆီ သတင်းရောက်သွားမှာစိုးလို့ မေးရတာလေ”

“ဟာ . . . ဟုတ်တာပေါ့ ကိုလှကျော်ရာ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ နော်”

ကိုအုန်းကြိုင် ပြောအပြီးတွင် ကိုလှကျော်က ပြောသည်။

“ကိုဘိုကြီးတို့လာရင်းကိစ္စကို ဒီမှာရှိတဲ့ ကျုပ်ညီမ ‘ကျင်အေး’ ကိုတောင် ကြိုမပြောထားဘူး။ ကျုပ်ဒီရွာရောက်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ကိုဘိုကြီးတို့ ရောက်လာရင် စားဖို့ နေဖို့တော့ စီစဉ်ထားတယ်။ ရှမ်းပြည်နယ် ရွာခေဦးကို အလည်သွားကြမယ့် ငါ့မိတ်ဆွေတွေ လာကြမယ်၊ အဲဒါ ငါလာကြိုတာလို့သာ ပြောထားတယ်”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ အကြံဗျာ”

ကိုသန်းမောင်က ချီးကျူးစကားဆိုသည်။

ကိုလှကျော်၊ ကိုအုန်းကြိုင်၊ ကိုသန်းမောင်နှင့် ဘိုကြီးတို့ လေးဦး စကားကောင်းနေဆဲ၊ တိုင်ပင်နေဆဲ။ ကျန်အဖွဲ့သားများ ကတော့ နားနေကြဆဲ၊ အားမွေးနေကြဆဲ။

“နွားတွေတော့ ရှိသေးတယ်ပေါ့”

ဘိုကြီးက ကိုလှကျော်ကို ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။ ကိုလှကျော် ကလည်း တိုးတိုးပင် ပြန်ဖြေသည်။

“ရှိသေးတယ်။ ဘယ်မှ မထုတ်သေးဘူး။ နွားတွေ ထုတ်ပြီး မောင်းသွားဖို့ လမ်းခရီးမသာဘူး ထင်တယ်။ ဒီနွားတွေကို ရှမ်းပြည် နယ်ကတစ်ဆင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ခိုးထုတ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိမယ် ထင် တာပဲ”

“အင်း . . . နွားတွေရှိသေးတယ်ဆိုတော့”

ကိုလှကျော်၏ စကားအဆုံးတွင် ကိုသန်းမောင်က ပြော သည်။ ပြောရင်း စကားကို ဖြတ်ထားသည်။ ဘိုကြီးက . . .

“ဒါ ကျုပ်တို့တာဝန်ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်. . . အဲဒီနေရာရောက်လို့ အခြေအနေသာရင် တော့ ကျုပ်တို့ရွာက နွားတွေအားလုံးရအောင် ထုတ်ရမယ်။ ဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

ကိုသန်းမောင်က စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောသည်။ ကိုသန်းမောင် ၏စကားကြောင့် ဘိုကြီးက ကိုသန်းမောင်လက်ကို လှမ်းပြီး ဆုပ်ကိုင် ရင်း နှစ်သက်ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြသည်။

ဒီတော့ ကိုလှကျော်က ဝင်ပြောသည်။

“ကိုဘိုကြီး၊ ခင်ဗျားတို့ နွားတွေ အနုနည်းနဲ့ရအောင် လုပ်ကြ၊

အကြမ်းမဖက်နဲ့။ ပန်းလောင်မြစ် ဒီဘက်ကမ်းရောက်အောင် ထုတ် နိုင်ရင် လုပ်နိုင်ရင် ပြီးတာပဲဥစ္စာ”

ကိုလှကျော် ပြောပြသည့်အတွက် အားလုံးသဘောပေါက် သွားကြသည်။ ကိုအုန်းကြိုင်က . . .

“ကဲ နားကြရအောင်။ မနက်ကျမှ ခရီးဆက်မယ်။ ကဲ ဘိုကြီး၊ ဟိုလူတွေ နားပါစေတော့။ မင်းနဲ့ ကိုမောင်ပု ထမင်းချက်တော့”

ကိုအုန်းကြိုင်၏ စကားအဆုံးတွင် ကိုလှကျော်က . . .

“ဟာ . . . ဘယ်ကလာ ထမင်းချက်ရမှာတုန်း။ ကျုပ်ဆီလာ တာ ကျုပ်တာဝန်ယူပါရစေဗျာ။ ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့အတွက် ကျုပ်ညီမ ကို ပြောပြီးသားပါ။ ခုလောက်ဆို ကျုပ်ညီမ မိကျင်အေး ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ လုပ်နေပါပြီ။ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြပါ။ ခင်ဗျား တို့အဖွဲ့ ပင်ပန်းလာကြတယ်လေ”

ကိုအုန်းကြိုင်က ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ဘိုကြီး”

“ဗျာ”

“ရှိတဲ့ ရိက္ခာအားလုံး ကိုလှကျော်ကို ပေးလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘိုကြီးက ထိုင်ရာမှထကာ ရိက္ခာအိတ်များကိုယူပြီး ကိုလှကျော် ထံ အပ်နှံလိုက်သည်။ ကိုလှကျော်က သူ့ညီမ မိကျင်အေးဆီ ပို့လိုက် သည်။ မိကျင်အေးနှင့် သူ့ယောက်ျားက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဟိုသွား ဒီလာ အလုပ်များနေသည်။

ညရောက်တော့ နွားတွေကိစ္စ တိုင်ပင်ရင်းနှင့် ညဉ့်နက်ခဲ့

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

ကြပြီ။ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ကြတော့။ အရှေ့ဆီက ပန်းလောင် မြစ်ဆီ မှန်းကြည့်ရင်း၊ ပန်းလောင်မြစ် တစ်ဖက်ကမ်းက ‘ပိန္နဲပင်ရွာ၊ ကျီတိုင်ရွာ’ ဆိုတာတွေကို မှန်းဆရင်းနှင့် ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီး၊ မနက်ဖြန် ကြုံတွေ့ ကြရမည့် အရေးများကို အဖွဲ့သားများအားလုံး အတွေးကိုယ်စီနှင့် တွေးရင်းရှိသည်။

အိမ်ထဲမှာ အိပ်သူ အိပ်၊ ကိုမောင်ပုတို့အဖွဲ့ကတော့ အိမ်ရှေ့ အဆောင်မှ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ အိပ်နေကြသည်။ မအိပ်နိုင်သူက ဘိုကြီး၊ ကိုလှကျော်၊ ကိုအုန်းကြိုင်နှင့် ကိုသန်းမောင်။

အခန်း (၁၈)

နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာမှနိုးကြတော့ ကိုလှကျော်ညီမ မိကျင်အေးက အဖန်ရည်အိုးကို အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ချထား ပြီးပြီ။ ပြီးတော့ ထမင်းအိုးကြီးတစ်လုံး ကျက်ပြီ။ ပဲလည်းပြုတ်ပြီး နေပြီ။ ငါးခြောက်ဟင်းလည်း ချက်ပြီးပြီ။ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ အိပ်ရာမှ နိုးလျှင် စားဖို့ ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောနေသည်။

“နိုးကြပြီလား”

မိကျင်အေးက ဘိုကြီးနှင့် ကိုသန်းမောင်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“တော်တို့အဖွဲ့နိုးရင် စားရအောင် ထမင်းဟင်း အားလုံး ကျက်နေပြီ”

“အော် . . . ဟုတ်လား။ ဘိုကြီးရေ၊ ဟို . . . ကိုမောင်ပုတို့ အဖွဲ့သားတွေကို နှိုးတော့ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”ဟု ဘိုကြီးကပြောပြီး ကိုမောင်ပုတို့အဖွဲ့ကို နှိုး သည်။ မကြာပါ။ အားလုံးထလာကြပြီး မျက်နှာသစ်ကြသည်။

သူတို့တစ်တွေ မျက်နှာသစ်ပြီးချိန်၌ ထမင်းပန်းကန်တွေ ခူးပြီးသွား ပြီ။ ဟင်းတွေလည်း ခပ်၊ အဖန်ရည်အိုးလည်း ချထားပြီးသား။

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ အဖွဲ့သားတွေ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြပြီး မနက်စာ စားကြပြီ။ ကိုလှကျော်ညီမ မိကျင်အေးက ထမင်းဟင်း အချက် ကောင်းသည်။ ဘိုကြီးတို့ပါလာသည့် ဆန်ကို ချက်ထား သည်မှာ ကော့ပုံနေသည်။ ငါးခြောက်ချက်ကလည်း အစပ်အဟပ် တည့်သည်။ ပဲပြုတ်ကလည်း ကောင်း၊ ငရုတ်သီးထောင်းကလည်း ကောင်း။

မကြာပါ။ ထမင်းစား၍ပြီးသွားပြီ။ စားပြီးသည်နှင့် ဆေးလိပ် ဖွာသူဖွာ၊ အဖန်ရည်သောက်သူသောက်နှင့် စကားပြောကြရင်း နား ရင်း ခရီးထွက်ရန် အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီ။

“ကဲ . . . ပြီးရင် သွားကြမယ်”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကိုသန်းမောင်က အဖွဲ့သား အားလုံးကို ပြောသည်။

မနေ့ညက ကိုလှကျော်နှင့် အစီအစဉ်ဆွဲ တိုင်ပင်ထားသည့် အတိုင်း ကိုလှကျော်က ပန်းလောင်မြစ် တစ်ဖက်ရှိ မြစ်ကမ်းပါး အတိုင်း တောစပ်လမ်းခွဲအထိ လိုက်ပို့မည်။ နွားတွေထားသည့် ခြံအထိ မလိုက်တော့။ အကယ်၍ ဒေသခံလူတွေနဲ့တွေ့ရင် ကိုလှကျော်အတွက် အန္တရာယ်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ရွာအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဘိုကြီးတို့ အဖွဲ့ကို မောင်းဝှေး ရွာခံလူအချို့က ကြည့်နေကြသည်။ စကားတပြောပြော နှင့် ပန်းလောင်မြစ်ဆီ လာခဲ့ကြသည်။ ပန်းလောင်မြစ်က တောင်မှ

မြောက်သို့ စီးဆင်းနေသည်။ ပန်းလောင်မြစ်ရေပြင်ပေါ်၌ ငှက်က လေးတစ်အုပ် ဝဲပုံနေသည်။ မြစ်ဘေးရှိ သစ်ပင်ကြီးတွေ၊ ဝါးပင် အုပ်အုပ်တွေနှင့် ချုံတောတွေကို အံ့ဆိုင်းညှို့မှိုင်းစွာ မြင်တွေ့ နေရသည်။ မြစ်ပြင်မှာတော့ သာယာငြိမ်ညောင်းစွာ စီးဆင်းနေ သော ရေပြာပြာကို မြင်နေရသည်။

တကယ်တော့ ပန်းလောင်မြစ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ရွာငံမြို့နယ် ဆင်ခေါင်းအင်း ရေထွက်မှ မြစ်ဖျားခံပြီး ကလော မြို့နယ်အတွင်းမှ ချောင်းရေတွေပေါင်းဆုံကာ တောကြိုတောင်ကြား တစ်ကြော စီးဆင်းလာပြီး မြစ်သားမြို့နယ် အရှေ့တောင်မှ အနောက်မြောက်သို့ ဖြတ်သန်းကာ တံတားဦးမြို့နယ် အင်းဝအနီး ဒုဌဝတီ မြစ်ငယ်မြစ်အတွင်းသို့ ပေါင်းဆုံသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးခဲ့သည့်ရက်တွေက ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည့် စမုံမြစ်သည်လည်း မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး ရမည်းသင်း၊ တပ်ကုန်း၊ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ပင်လောင်းစသည့် သုံးပွင့်ဆိုင် နယ်စပ် ဒေသက မြစ်ဖျားခံကာ ဝမ်းတွင်းမြို့နယ်၊ မြစ်သားမြို့နယ် နယ်နိမိတ် စည်းအတိုင်း စီးဆင်းလာပြီး တံတားဦးမြို့နယ် ‘ဒွေးလှ’ ရွာအနီး ရောက်တော့ ပန်းလောင်မြစ်အတွင်း ပေါင်းဆုံသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုပန်းလောင်မြစ်နှင့် စမုံမြစ်သည် သိပ်ပြီးမကျယ်။ အကျဉ်း ဆုံးနေရာက ပေတစ်ရာကျော် နှစ်ရာ။ အကျယ်ဆုံး ပေနှစ်ရာကျော် သုံးရာ။ ပြီးတော့ ပန်းလောင်မြစ်နှင့် စမုံမြစ်သည် ဘိုကြီးတို့ ဇိမ်ကြီး ရွာနှင့် သိပ်မဝေးလှ။ အလွန်ဝေးမှ မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော် နှစ်ဆယ့် ငါးမိုင်ခန့်သာ ရှိမည်။

အခု ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ပန်းလောင်မြစ်ကို ကျော်ဖြတ်ကြရမည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ဘိုကြီးနှင့် ကိုလှကျော် စကားပြောရင်း လာနေကြဆဲ။

“ကိုလှကျော် ပြောတဲ့ နွားခြံမှာ နွားတွေရှိသေးတယ်နော်”

“ရှိတယ် ဘိုကြီး။ တောင်ကုန်းနစ်ခုအကြား မြေပြင်ခပ်ကျယ်ကျယ် တောထဲမှာ နွားတွေကို ခြံခတ်ထားတယ်။ နွားခြံစောင့်လေးယောက် ရှိတယ်။ နေ့ခင်း ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ နွားလာကြည့်တဲ့ အဝေးရောက် နွားပွဲစားတွေ မရှိတော့ဘူး။ တစ်ခါတလေ နွားပွဲစားတွေနဲ့အတူ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တွေလဲ အတူပါလာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဘယ်တော့မှ ညမအိပ်ဘူး။ အဲ နွားခြံစောင့်တွေကတော့ အချိန်ပြည့် နေ့ညရှိနေတယ်”

“ဒါဆို နွားခြံကို ဘယ်အချိန်ဝင်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ဒါကတော့ ကိုဘိုကြီးတို့ အဖွဲ့သားတွေ သွားရေးလာရေး အခြေအနေကြည့်ပြီး တိုင်ပင်လုပ်ကြပါ။ ကျုပ် သိသမျှ ပြောရရင်တော့ နွားခြံစောင့် လေးယောက်ရှိတယ်။ ညနေ ၃ နာရီ ၄ နာရီ လောက် အချိန်မှာ နွားခြံကိုလေ့လာပြီးတာနဲ့ နွားတွေကို ရအောင် ထုတ်တော့။ နွားတွေပါလာလို့ ၅ နာရီ ၆ နာရီအချိန် ဒီပန်းလောင် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကို နွားတွေနဲ့ ကူးနိုင်ရင် ကိုဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ အန္တရာယ်ကင်းပြီ။ မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်ခရီးကို တစ်ညလုံး မောင်းသွားကြ။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကိုဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ဇိမ်ကြီးရွာကို ရောက်ပြီ”

ဘိုကြီးမေးသမျှကို ကိုလှကျော်က လမ်းသွားရင်းပြောသည်။ ဘိုကြီးက ထပ်မေးပြန်သည်။

“နွားခြံမှာ ကျုပ်တို့ရွာက နွားတွေမရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
“ဒါကတော့ ကိုဘိုကြီးတို့ ကုသိုလ်ကံပဲ။ နွားခြံရောက်မှ ကိုယ့်ရွာက နွားတွေ မှတ်မိတဲ့သူပါရင် ရှာကြည့်ကြ။ ရှိတယ် ပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် မြေပြန့်က အညာသားတွေချည်းပဲ။ သတ္တိတော့ ကောင်းမယ့်သူတွေချည်းပါပဲ။ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုဘိုကြီး သိပါတယ်”

ကိုလှကျော်က စိတ်ချယုံကြည်စွာဖြင့် ဘိုကြီးကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။

မကြာပါ။ ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ကမ်းစပ်မှာရပ်ရင်း ကိုလှကျော်နှင့်တိုင်ပင်ရင်းရှိသည်။ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးကြဖို့ ဖြစ်သည်။ ကိုလှကျော်က ကမ်းစပ်နှင့် ခပ်ဝေးဝေးရှိ ငှက်ပျောခြံကိုသွားသည်။ ဘိုကြီးက ပခုံးထက်၌ လွယ်ထားသည့် ဓားကို ပြင်လွယ်ရင်း လိုက်လာသည်။

ငှက်ပျောခြံကိုရောက်ခဲ့ပြီ။ ဘိုကြီးနှင့် ကိုလှကျော်က ငှက်ပျောခြံပိုင်ရှင်နှင့်တွေ့ပြီး ငှက်ပျောခိုင်ယူပြီး၍ ခုတ်လှဲထားသည့် ငှက်ပျောပင်တုံးများကို ရေစပ်အထိ ထမ်းသယ်ကြသည်။ ရေစပ်ကို ငှက်ပျောတုံး အတုံး ၄၀ ရောက်တော့ မြစ်ကမ်းပါး တောစပ်မှ ဝါးလုံးတွေခုတ်၊ နွယ်ကြိုးတွေခုတ်နှင့် ငှက်ပျောတုံးများကို လူအင်အားနှင့် ဝိုင်းပြီး ငှက်ပျောဖောင် လုပ်သည်။ ဖောင်ကိုင်သည်။ လူဆယ်ယောက်မက သယ်နိုင်သည်။ ဘိုကြီးတို့ အဖွဲ့သားအားလုံး တစ်ခေါက်တည်းနှင့် ရောက်သည်။

“ကဲ . . . တက်ကြဟေ့”

ကိုသန်းမောင်က အော်သည်။ ကိုအုန်းကြိုင်နှင့် ကိုမောင်ပု တို့ အဖွဲ့သားအားလုံး ဖောင်ပေါ်တက်ပြီးသည်နှင့် ကိုလှကျော်နှင့် ဘိုကြီးပါ ဖောင်ပေါ်တက်ပြီး ဝါးလုံးဖြင့် သဲပြင်ကိုထိုးကာ ဖောင်ကို မျှောခဲ့သည်။

ဖောင်မျှောရင်း ဘိုကြီးက မေးသည်။
“ကိုလှကျော် ပြန်ရင် ဘာနဲ့ ပြန်မလဲ”

“ကျုပ်အတွက် အပြန်လမ်းမပူနဲ့။ ငှက်ပျောတုံး တစ်ခုရှိရင် ရပြီ။ မရှိလဲ လက်ပစ်ကူးပြီး ပြန်ရင်ရတယ်လေ။ မြစ်ရေက သိပ်မနက်ပါဘူး။ ခုလို ဆောင်းအခါမှာ လက်ခုပ်တစ်ဖောင် သာသာ ပဲ ရှိတယ်။ အချို့ နေရာဆို ရှိတောင်မရှိဘူး။ ရတယ် ကိုဘိုကြီး”

စကားပြောရင်း လာခဲ့ကြရာ ပန်းလောင်မြစ် တစ်ဖက်ကမ်း သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ရောက်သည်နှင့် ဖောင်ကို နီးရာ ရေပေါ်ချုံ့အတွင်း ထိုးသွင်းပြီး ကမ်းပေါ်မှ သစ်ခက်များကိုခတ်၍ ဖုံးအုပ်ကာ ဖောင်ကို ဝှက်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ကမ်းစပ်မှ ကမ်းပါးယံသို့ တက်ခဲ့ သည်။

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သည် ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းပါးမှ တဖြည်းဖြည်း ချင်း ကွေ့ဝိုက်ပြီး မြင့်တက်လာသည့်လမ်း၊ မြက်ပင်များ ဖုံးအုပ်လျက် ရှိသော တောသွား လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လာကြရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သစ်ကြီးဝါးကြီးများ မရှိသော်လည်း တောချုံ များနှင့် သစ်ပင်ငယ်များက ထူထပ်စွာပေါက်နေသည်။

ဘိုကြီးသည် တောင်ကုန်းကမူတစ်ခုပေါ်တွင် ခဏရပ်ပြီး အနောက်ဆီသို့ မော်ကြည့်လိုက်ရာ မြေပြင် ကုန်းမြင့် ချိုင့်ဝှမ်းတို့ဖြင့်

ပြည့်နေသော တောရိပ် တောင်တန်းတွေကို မြင်နေရသည်။ အရှေ့ ဘက်တွင်မူ ချွန်ထက်နေသော တောင်ထွတ်ကြီးများ အုပ်မိုးထား သည့်နှယ် တွေ့နေရသည်။

ဝန်းကျင်ခပ်ဝေးဝေးတွင် မြစ်မီးရောင် မှိုင်းမြမြ တောင်ထွတ် တောင်ထိပ်တို့၏ အပေါ်မှ မြူမှောင်ခပ်ပါးပါး ရောယှက်နေသော နေရောင်က သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားမှ ထိုးဖောက်ထွက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်မှာ သဘာဝ ပန်းချီကားထက် လှနေသည်ဟု ဘိုကြီး စိတ်ထဲတွင် ထင်နေမိသည်။

ဘိုကြီးက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်နေသော တောင်ကုန်းကမူ ပေါ်သို့ အဖွဲ့သားတွေ အားလုံး ရောက်လာကြသည်။

“ကိုဘိုကြီး၊ ဟောဟိုက ခပ်ညိုညိုအုပ်အုပ် မြင်နေရတာ ပိန္နဲပင်ရွာပဲ၊ ဒီတောင်ကြောလမ်းကနေ သွားရင် တစ်မိုင်ခွဲ သာသာ ဆို ရောက်ပြီ”

ကိုလှကျော် လက်ညှိုးထိုးပြသည့် နေရာကို အဖွဲ့သားတွေ လှမ်းကြည့်နေသော်လည်း အိမ်တစ်လုံးမျှ မမြင်ကြရ။ သစ်ပင်အုပ် အုပ်တွေကိုသာ တွေ့နေရသည်။ တောင်ပေါ်ရွာဆိုတော့ ဝေးတော့ မဝေး။ သို့သော် တောင်တက် တောင်ဆင်း ဟိုပတ် ဒီကွေ့နှင့် သွား ရသည်မို့ ဝေးသည်ဟု ဆိုရမည်။

“ကဲ . . . ကိုဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ လူစုံတုန်း ကျုပ်တစ်ခု ပြောပါ ရစေ၊ အခု ကျုပ်တို့လာတဲ့ ဒီလမ်းအတိုင်းတည့်တည့်သွားရင် နောက် နှစ်မိုင် သုံးမိုင်သွားရင် ‘ကျီတိုင်’ရွာကို ရောက်ပြီ။ တောင်ပေါ်ရွာပေါ့ ဗျာ၊ အခု သွားရမှာက ကျီတိုင်ရွာ မရောက်တော့ဘူး။ ဒီလမ်း

အတိုင်း တည့်တည့် တော်တော်လေးသွားမိတော့ ဘယ်ဘက်သွားတဲ့ လမ်းတစ်ခု ထပ်တွေ့မယ်။ အဲဒီဘယ်ဘက်သွားတဲ့လမ်းအတိုင်း တောင်ကုန်းတစ်ခုကျော်ပြီးတာနဲ့ နွားတွေထည့်ထားတဲ့ နွားခြံရောက် ဖို့နီးပြီ။ အဲဒီဝန်းကျင်မှာ ခင်ဗျားတို့ အဖွဲ့၊ အဲ . . . ကိုဘိုကြီးတို့ ခေါင်းဆောင်တွေက အထူးဂရုစိုက်ဖို့လိုမယ်။ နွားခြံကိုလဲ ကြည့်၊ ရန်သူကိုလဲ သတိထား၊ ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ ညီညွတ်မှ ရမှာနော်”

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ ကိုလှကျော်၏ စကားကိုနားထောင်နေရင်း အတွေးကိုယ်စီနှင့် တွေးကြရင်း အဝေးဆီသို့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ကိုယ်ရေးကြုံသည့်အခါ သက်လုံကောင်းဖို့ အားတွေမွေးမြူနေကြဆဲ။

“ကိုဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ နွားခြံရောက်လို့ နွားခြံစောင့်တွေက မေးရင် ငါတို့အဖွဲ့က ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်းနယ်စပ်ကို နွားတွေမောင်းပို့ပေးဖို့ တာဝန်ယူထားတဲ့ နွားမောင်းပို့သမားအဖွဲ့လို့ပြော။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြော။ အခြေအနေအကဲခတ်၊ အနေအထားကောင်းရင် နွားခြံထဲက ကိုယ့်ရွာကနွားတွေ ပါမပါ အရင်ကြည့်၊ ပါတယ် တွေ့တယ် ဆိုရင် နွားခြံကို အရင်ရအောင်ဖွင့်၊ နွားတွေမောင်းထုတ်၊ အရှေ့ဘက်ကိုဟန်ပြ မောင်းပြီးတာနဲ့ တောင်ကုန်းကိုပတ်၊ အခု လာတဲ့လမ်းအတိုင်း အမြန် မောင်းခဲ့ပြီး ပန်းလောင်မြစ်ကို ကူးခဲ့ကြ။ ဒါညက ကျုပ်စဉ်းစားရတဲ့ အကြံကို ပြောပြတာ။ ကိုဘိုကြီးတို့ ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ အကြံတွေနဲ့ဆိုရင် ဒီကနေ့ နွားတွေ ပြန်ရမှာ သေချာပါတယ်”

ကိုလှကျော်စကားအဆုံး ဘိုကြီးရယ်၊ ကိုသန်းမောင်ရယ်၊ ကိုအုန်းကြိုင်ရယ် အဖွဲ့သားတွေပါ အပြုံးကိုယ်စီနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြ

ကြရင်း အသံတိတ် ထောက်ခံနေကြသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအကြံကောင်းတယ်”

“ဒီအတိုင်း လုပ်ကြရအောင်”

အဖွဲ့သားအားလုံး ပြုံးနေကြသည်။

ကိုလှကျော်က ပြောသည်။

“ပြောဖို့ တစ်ခုကျန်နေတယ်။ ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ ခုနပြောတဲ့ ရှေ့နားက လမ်းခွဲရောက်ရင် ညာဘက်က တောင်ခြေအတိုင်းကပ်ပြီး သွားကြပါ။ နွားခြံအဝင်ရောက်ရင် အစောင့်ခေါင်းဆောင်က ‘မူကြီး’ တဲ့။ လူက ဗလကောင်းကောင်း နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ သိုင်းကောင်းကောင်း တတ်တယ်လို့ ကြားထားတယ်။ ဒါတွေက ကျုပ်ညီမ မိကျင်အေး ယောက်ျား ‘ဖိုးသောင်း’ တောထဲကို လွှဲဆွဲဝါးခတ်သွားရင်း မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ရင်း စနည်းနာရင်း သိခဲ့ရသမျှကို ကျုပ်ကို ပြောပြလို့ ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်ပြောပြတာ”

“ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုလှကျော်ရာ”

“အခုလို အကူအညီရတာ မမေ့ပါဘူးဗျာ”

ဘိုကြီးနှင့်ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်တို့က ကိုလှကျော်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကိုမောင်ပုတို့ အဖွဲ့သားတွေက ပြုံးရင်း ကြည့်နေကြသည်။

“ကိုဘိုကြီး၊ ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်က အဓိက ခေါင်းဆောင် တွေဆိုတော့ ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပါ။ အစောင့်တွေရှိတဲ့ နွားခြံရောက်လို့ ကိုယ့်ရွာက နွားတွေရှိနေတယ်ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုပဲရရ ရအောင်လုပ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်။ ကဲ . . . ဒီနေရာကနေ ကျုပ်

ပြန်မယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ကျုပ်လိုက်လို့ မကောင်းဘူး ကဲ . . . သွားမယ်”

ကိုလှကျော်က ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး တောင်ကုန်းကမူပေါ်မှ အပြေးတစ်ပိုင်းဆင်းပြီး ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လာရာလမ်းအတိုင်း ချုံတန်းများအကြားတွင် ခပ်ရေးရေး မြင်ရသည်အထိ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

ကိုလှကျော်ပြန်သွားပြီဆိုတော့ ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်နှင့် ဘိုကြီးတို့၏ တာဝန်သာ ကျန်တော့သည်။ ကိုသန်းမောင်က အဖွဲ့သားတွေ ကြည့်ရင်း စကားဆိုသည်။

“ကဲ . . . အရေးကြီးတဲ့နေရာ ရောက်နေပြီ၊ အားလုံးသတိရှိကြပါ။ ကိုလှကျော်မှာသလို ဘယ်သူတွေ ဘာမေးမေး ငါတို့သုံးဦး ကြည့်ဖြေမယ်။ ဟုတ်လား”

“သဘောပေါက်တယ်”

“ဒါဆို သွားကြမယ်”

ကိုသန်းမောင် စကားပြောအပြီး အဖွဲ့သားတွေအားလုံး တောင်ခြေနှင့် နီးသထက်နီးအောင် ကပ်လာခဲ့သည်။ မည်သူမျှ စကားမပြောကြ။ လွယ်ထားသည့် ငှက်ကြီးတောင် ဓားများကို အရံသင့် လုပ်ထားကိုင်ထားကြသည်။ လေးခွအိတ်ကိုလည်း ပစ်ခတ်လို့ ရအောင် အဆင်သင့် လုပ်ထားသည်။

မကြာပါ။ နွားခြံရှိရာ တောစပ်အနီး ချုံတန်း အခြေကို ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကိုသန်းမောင်က ကိုမောင်ပုကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ကိုမောင်ပုက ကိုသန်းမောင်အနီး ရောက်လာသည်။

“ဘာလဲ ကိုသန်းမောင်”

“ရှေ့မှာ နွားခြံစောင့်တွေနေတဲ့ တဲကိုရောက်ပြီ။ အဲဒီမှာ အခြေအနေကြည့်ပြီး အစောင့်ခေါင်းဆောင် ‘မုံကြီး’ကို ကိုမောင်ပု လှမ်းပြီး ခေါ်တော့။ သူထွက်လာမှ ကြည့်ပြောမယ်။ ခပ်တည်တည်နေ၊ ခပ်တည်တည်ပြော”

“ဟုတ်ပြီ၊ သဘောပေါက်ပြီ”

ကိုမောင်ပုသည် ကျောပေါ်က ဓားကိုစမ်းရင်း နွားခြံစောင့်တွေ ရှိရာတဲ ရှေ့လမ်းကို ထွက်ခဲ့သည်။ နွားခြံစောင့်တဲကို အခြေအနေ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါ်သည်။

“ဗျို့ . . . ကိုမုံကြီး၊ ဗျို့ . . . ကိုမုံကြီး”

ကိုမောင်ပုက အသံမာမာနှင့် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။ ခေါ်ပြီး နားသည်။ နားရင်းနှင့် တဲကိုကြည့်သည်။ ထိုအချိန် လူတစ်ဦးထွက်လာသည်။

“ကိုမုံကြီး၊ ခင်ဗျား ကိုမုံကြီးလား”

“ဗျာ၊ ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလုပ်လာတာလဲ”

“ဒို့က နွားပွဲစားတွေက လွတ်လိုက်လို့ ရောက်လာတဲ့သူတွေပါ။ လာပါဦး ကိုမုံကြီးရ၊ စကားပြောရအောင်”

ကိုမောင်ပုက သရုပ်ဆောင်ကောင်းသည်။ မုံကြီးဆိုသူကို စကားပြောရင်း လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။ မုံကြီးက တဲရှေ့ရပ်နေရာမှ နွားခြံ အဝင်ပေါက် ရှိရာလမ်းအတိုင်း လာနေသည်။

မကြာပါ။ မုံကြီးသည် ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ရပ်နေသည့် နေရာအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ မုံကြီးက လူငယ်သာသာ။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲ ရှိဦးမည်။ မုံကြီးသည် ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ကို ကြည့်ရင်း ခြံအဝင်

ပေါက် မထွက်ဘဲ ရပ်နေသည်။ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သားများကလည်း မှူးကြီးကို တစ်လှည့်၊ နွားခြံထဲရှိ နွားတွေကို လှည့်ကြည့်ရင်း နွားခြံ ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ ရပ်နေဆဲ။

ကိုသန်းမောင်က မေးသည်။

“မင်း မှူးကြီး ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းက နွားခြံစောင့်တာဝန်ယူထားတော့ နွားတွေဘယ် နှကောင်ရှိလဲ”

“အကောင်သုံးဆယ်ကျော် ရှိတယ်”

“ဘယ်နှဦးစောင့်လဲ”

“လေးယောက် စောင့်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ တို့အဖွဲ့လာတာက ဒီနွားတွေကို ရှမ်းပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်း အရောက်ပို့ပေးဖို့ တာဝန်ယူထားလို့လာတာ၊ မင်းတို့ကို နွားပွဲစားတွေက တို့လာမယ့်အကြောင်း ကြိုပြောမထားဘူးလား”

“ပြောမထားဘူး”

“တို့ကိုပြောတော့ ဒီညနေ နွားခြံကို နွားပွဲစားတွေ လာမယ်၊ ဒီမှာ ဆုံမယ်၊ ပြီးတော့ နွားတွေမောင်းမယ် ပြောထားတာ ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ”

“အဲဒါ မသိဘူးဗျ”

ကိုသန်းမောင်က မှူးကြီးဆိုသူနှင့် စကားပြောရင်း သူ့လူတွေ နွားခြံဘေးမှာ ကပ်ပြီး ရပ်နေသည်ကို ကြည့်သည်။ မှူးကြီးကလည်း နွားခြံနား တန်းစီပြီး ရပ်နေသူများကို မျက်စောင်းထိုး လှမ်းကြည့်

သည်။ မှူးကြီး၏ အကြည့်၊ ကိုယ်ဟန်အနေအထားကြောင့် မှူးကြီး သည် ခေသူမဟုတ်မှန်း ကိုသန်းမောင် စိတ်ထဲမှ နားလည်လိုက်သည်။

နွားခြံသည် တစ်ဖက်လျှင် ပေနှစ်ရာခန့် ရှည်လျားပြီး လေး ဘက်လေးတန်ကို သုံးထွာပတ်လည်သာသာ သစ်တိုင်လုံးများဖြင့် မြေပေါ် ခြောက်ပေခန့် အမြင့်ထားပြီး တစ်တိုင်နှင့် တစ်တိုင်အကြား ရှစ်ပေခန့် အကွာအဝေးညီစွာ မြေတွင် ကျင်းတူးစိုက်ထားသည်။ ပြီးတော့ ဝါးလုံးများကို အထက်အောက်တစ်ပေခန့် အကွာဖြင့် ဝါး ဝါးလုံးတန်းစီကာ နွယ်ကြိုးများဖြင့် အခိုင်အခန့် ချည်တုပ်ထားသည်။ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် တစ်ခုသာရှိသည်။ နွားခြံအတွင်း အမြင့်ဆုံး မြေနေရာတွင် နွားခြံစောင့်တဲ ဆောက်ထားပြီး နွားခြံစောင့်များ ရှိနေကြသည်။

ခြံခတ်ထားသည့် ခိုးရာပါ နွားတွေကို အစာကျွေးထား သည်။ ဘိုကြီးသည် ခြံအပြင်မှ နွားများကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေ သလို ကျန်အဖွဲ့သားများကလည်း နွားတွေကို ဝါးလုံးတန်းမှ ကျော်၍ ကြည့်ရင်း ရှိသည်။ သူတို့၏အကြည့်များက ရွာကပါသွားသည့် နွား တွေကို ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တွေ့ပြီ . . .

ဦးကြည်တင်၏ နွားသားအမိနှစ်ကောင်၊ ဦးကျော်ညွန့်၏ ခိုင်းနွားတစ်ကောင်၊ ပြီးတော့ ခင်နုတို့အိမ်မှ ခိုင်းနွားကြီးနှစ်ကောင်၊ မြသစ်တို့အိမ်မှ နွားပြာကြီးတစ်ရည်း။

“တောက်”

ဘိုကြီးက မသိမသာ တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

ဖိမ်ကြီးရွာမှ ပါသွားသည့်နွားတွေက ဖိမ်ကြီးရွာသားတွေကို မှတ်မိနေပုံရသည်။ နားရွက်ခတ်၊ နှာသံတွေ တရှူးရှူးပေးရင်း ခေါင်းထောင် ကြည့်နေသည်။ နွားတွေ၏ အကြည့်က သနားစရာ။

နွားတွေအားလုံး ခြံစောင့်တွေ ချကျွေးထားသည့် အချောင်း လိုက် မြက်တွေကို စားနေတဲ့နွားက စား။ အိပ်နေတဲ့နွားက အိပ်နှင့် တောင်ကြား တောအုပ်ကြီး အလယ်မှာ အနားယူနေကြသည့် နွား တွေ။

ကိုစံလှ၊ ကိုကျော်မောင်၊ ကိုသာဆိုင်နှင့် ကိုအေးကျော်တို့ အဖွဲ့သားများသည် ရွာမှနွားတွေကို နွားခြံထဲမှာ မြင်တွေ့သည်နှင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြသည်။ ကိုအုန်းကြိုင်၊ အေးမောင်လေးနှင့် ဘိုကြီးတို့ကလည်း စိတ်ထဲ၌တစ်မျိုးစီ ခံစားနေကြရသည်။ ဘိုကြီး သည် အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်အထိ ခံစားနေရသည်။

ကိုသန်းမောင်၊ ကိုမောင်ပုနှင့် ကိုစိန်ဝင်းတို့သုံးဦးကလည်း နွားခြံစောင့် မှိုကြီးဆိုသူနှင့် စကားသာပြောနေသည်။ အဖွဲ့သားတွေ တစ်ခုခု အမှားလုပ်မိမှာကို စိုးရိမ်နေသည့်အကြည့်များဖြင့် အဖွဲ့သား တွေရှိသည့် နွားခြံဘေးကို ကြည့်ရင်း နွားခြံစောင့်တဲကိုလည်း အကဲ ခတ်ရင်း လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

နွားခြံထဲရှိ နွားအချို့သည် အမြီးကို ခါယမ်းလိုက်၊ ခေါင်းမော့ လိုက် ခေါင်းငုံ့လိုက် လုပ်နေကြသည်။ အချို့နွားများက နားရွက် နှစ်ဖက်ကို လှုပ်ခတ်ပြီး နှာခေါင်းကို ရှေ့တိုးကာ အနံ့ခံပြီး လာနေ သော်လည်း နွားချည်ကြိုးကြောင့် ရှေ့မရောက်ဘဲ ဘိုကြီးတို့ အဖွဲ့ဘက် လှမ်းကြည့်နေသည့် နွားတွေကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဘိုကြီး

ဝမ်းနည်းသလိုမျိုး ထပ်မံ ခံစားလိုက်ရသည်။ နွားခြံဝါးလုံးတန်းပေါ်မှ ချက်ချင်း ခုန်ဆင်းပြီး ချည်ထားသော ကြိုးတွေကို ဖြုတ်ပေးချင်စိတ် တွေ ဖြစ်လာမိသည်။ သို့သော် ကိုသန်းမောင်တို့ ကိုအုန်းကြိုင်တို့ အဖွဲ့သားများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို အကဲခတ်ရင်း စိတ်ကိုထိန်းထား လိုက်ရသည်။

ကြည့်စမ်း၊ ရွာမှာဆို ဒီနွားတွေ လယ်ထွန်ချိန်၊ ကောက်လှိုင်း တိုက်ချိန်၊ စပါးနယ်ချိန်တွေမှာ အလုပ်နားလို့ မောပန်းပြီး ပြန်လာတိုင်း ကိုယ့်သခင်တွေက မြက်ချိန်တန် မြက်၊ ကောက်ရိုးချိန် ကောက်ရိုး ကျွေးနေကျ၊ စားနေကျ နွားတွေ။ ခုတော့မြိုင်တောအလယ် နွားခြံ ထဲမှာ သနားစဖွယ်။ ဒီနွားတွေ ဝမ်းထဲမှာ ယခင်က စားခဲ့ကြသည့် အာဟာရမျိုး ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှု တကြုတ်ကြုတ် မြည်နေရော့ မည်။ အခုစားနေသည့် မြက်တွေက ဝါကျင့်ကျင့်မြက်အနွမ်းတွေ။ ပြီးတော့ အချောင်းလိုက် ပုံကျွေးထားသည့် မြက်တွေ။

ကိုစံလှ၊ ကိုကျော်မောင်၊ ကိုသာဆိုင်၊ ကိုအေးကျော်တို့ လေးဦးသည် နွားခြံအပြင်ဘက်လမ်းမှ ခြံစောင့်တွေနေသည့် တဲဆီသို့ အနီးကပ် အခြေအနေကိုကြည့်ရင်း နွားတွေအကြောင်း ခပ်တိုးတိုးပြောလာကြသည်။

ကိုစံလှက ကိုသာဆိုင်တို့သုံးဦးကို မေးသည်။

“ကိုသာဆိုင်၊ ခင်ဗျားတို့ ရွာကနွားတွေကို သေချာမှတ်မိ တယ်နော်”

“ဟ.. မှတ်မိတယ်လေ၊ ခုနက ဦးကြည်တင် နွားမသား အမိတောင် မြင်ခဲ့သေးတယ်၊ မင်းကလဲ”

“မှတ်မိရင် ခြံထဲက နွားတွေ ထုတ်မယ်”
“မင်းကတော့ အံ့ရောပဲ၊ ဟိုမှာ ကိုသန်းမောင် စကားပြော နေတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုသာဆိုင်ရာ၊ အခြေအနေကောင်းရင် ကျုပ်တို့ လုပ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကို ကြိုပြောထားတာ”

ကိုစံလှက စကားပြောရင်း လမ်းသွားရင်း ဘိုကြီးတို့ အဖွဲ့ရှိ ရာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ကိုအုန်းကြိုင်၊ အေးမောင်လေး၊ ဘိုကြီးတို့ သုံးဦးသည် ကိုသန်းမောင်၊ ကိုမောင်ပု၊ ကိုစိန်ဝင်းတို့အဖွဲ့နှင့် ဝါးသုံးပြန်လောက် အကွာ မှာ ရပ်နေပြီး ခြံထဲမှနွားတွေကို ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ဖွဲ့နှင့် တစ်ဖွဲ့ လှုပ်ရှားမှုများကို အကဲခတ်ရင်း အပြန်အလှန်ကြည့်နေကြ ခြင်း ဖြစ်သည်။

နွားခြံအဝင်ပေါက်မှာတော့ ကိုသန်းမောင်တို့အဖွဲ့ ခြံစောင့် မှုံကြီးနှင့် စကားပြောနေဆဲ။ ခြံစောင့်တဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ကိုစံလှ တို့အဖွဲ့ ရပ်နေကြသည်။ နွားတွေနှင့် အနီးဆုံးနေရာမှာတော့ ဘိုကြီး တို့အဖွဲ့ ရှိနေကြသည်။

ခြံစောင့်တဲဆီမှ လူတစ်ဦး လက်ထဲမှာ သုံးပေသာသာ ဝါးရင်းတုတ် တစ်ချောင်းကိုင်လျက် မှုံကြီးရှိရာ ကိုသန်းမောင်တို့ အနားသို့ အပြေးရောက်လာပြီး အမောတကောနှင့် မှုံကြီးကိုပြောသည်။

“ကိုမှုံကြီး၊ ဒီလူတွေကို ခြံထဲအဝင်မခံနဲ့၊ သူတို့ပြောနေတာ တွေ ကျုပ်ကြားခဲ့တယ်။ သူတို့အဖွဲ့ နွားခိုးဖို့လာကြတာ။ နွားသူခိုး တွေ။ အဲ . . . အဲဒါလာပြောတာ ကိုမှုံကြီး”

ခြံစောင့်တဲမှ ပြေးလာသူက ကိုသန်းမောင်တို့အဖွဲ့ကို နွား သူခိုးတွေဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် မှုံကြီးက ဖြုန်းဆို ဒေါသဖြစ်သွားပြီး ကိုသန်းမောင်ကို ပြောသည်။

“ဟင် . . . ခင်ဗျားတို့ပြောတော့ နယ်စပ်ကို နွားမောင်းပို့ မယ့် သူတွေဆို၊ ခုတော့ ကျုပ်ကို လာညာတဲ့ လူလိမ်တွေပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကဲကွာ”

“ဖတ် ဖတ်”

“ခွပ်”

“ဘုတ်”

“အား . . . အား . . . အား”

မှုံကြီးက ပြောပြောဆိုဆို လက်သီးဖြင့် ကိုသန်းမောင်ကို လှမ်းအထိုး ကိုသန်းမောင်၏အနားမှာ ရပ်နေသည့် ကိုစိန်ဝင်းက ရုတ်တရက် အမှတ်မထင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သည်မသိ၊ လက်သီးဖြင့် ထိုးမည့် မှုံကြီးမှာ လူတစ်ကိုယ်လုံး တစ်ပတ်လည်ကာ မြေပေါ်သို့ ပက်လက်လန်ကာ အကျနာသွားသည်။

ခြံစောင့်တဲမှ ပြေးလာသူက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ရပ်ကြည့် နေရင်းက လက်ထဲတွင်ပါလာသည့် ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ဖို့ လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် လေထဲမြောက်တက်သွားပြီး မြေပေါ်သို့ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ကျသွားသည်။ ဒယီးဒယိုင်နှင့် ပြန် အထမှာ ကိုစိန်ဝင်းက ထိုသူကို ဝမ်းလျားမှောက်လျက်အပေါ်မှ ဖိ၍ ချုပ်ထားသည်။

ကိုသန်းမောင်က မှုံ့ကြီးကို ထိုင်လျက် လက်နောက်ပြန် ပူးကာ ကြိုးနှင့်ချည်ထားပြီး မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ကိုင်ထားသည်။

တကယ်တော့ ကိုစိန်ဝင်းက သိုင်းသမား။ ဝမ်းတွင်းမြို့နယ် ‘မိုးကောင်းကုန်း’ရွာက သိုင်းဆရာကြီး ‘ဦးတော’၏ တပည့်အရင်း။ ဦးတောထံမှ မြန်မာ့သိုင်းပညာကို ဆရာဖြစ် သင်ယူတတ်မြောက် ထားသူ။ ရွာထဲမှ သိုင်းပညာလိုချင်သူ လူငယ်ကာလသားတွေကိုစုပြီး ဆောင်းရာသီ စပါးရိတ်ချိန်၊ စပါးနယ်ချိန်၊ နတ်တော်လ၊ ပြာသိုလ တွေမှာ ညအချိန် စပါးတလင်းပြင်မှာ သိုင်းပညာကို အခမဲ့သင်ပေး နေသူ။ အခု နွားရှာအဖွဲ့မှာ ကိုသန်းမောင်တို့က ကိုစိန်ဝင်း၏ သိုင်းပညာ အရည်အချင်းကို ယုံကြည်လို့ အားကိုးပြီး ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သိုင်းသမားဟု နာမည်ထွက်နေသော မှုံ့ကြီးနှင့် အဖော် တစ်ယောက်ကို ကိုစိန်ဝင်းက ခေတ္တလှဲသိပ်ထားပြီးသည်နှင့် ကိုသန်းမောင် က မှုံ့ကြီးတို့နှစ်ယောက်ကို စကားပြောသည်။

“ဒီမှာ မှုံ့ကြီး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်သိထားဖို့က တို့က နွားသူခိုး တွေ မဟုတ်ဘူး။ တို့ရွာက အခိုးခံရလို့ ပါသွားတဲ့ နွားတွေ မင်းတို့ နွားခြံမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိလို့ သတင်းရလို့ တို့အဖွဲ့က နွားတွေ ပြန်ယူရအောင်လာတာ၊ မင်းတို့ကို ရန်စဖို့ တိုက်ခိုက်ဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ . . . ကိုမောင်ပု၊ ဒီလူတွေနားလည်အောင် ပြောပေးဖို့ ခင်ဗျား ဘိုကြီးကို သွားခေါ်လိုက်၊ မြန်မြန်လေး ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုမောင်ပုက ပြန်ဖြေရင်း ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ကို လက်ဟန်ပြပြီးခေါ် လိုက်သည်နှင့် ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ခဏချင်းပင် အနားရောက်လာကြသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ မှုံ့ကြီးတို့နှစ်ယောက်က ရဲစခန်းတို့ စစ်တပ်တို့ က ဗိုလ်ကြီးပါလာသည်ဟု အတွေးထင်သွားကြသည်နှင့် တူသည်။ အနားရောက်လာသည့် ဘိုကြီးက ဘာမှမပြောရသေး။ မှုံ့ကြီးတို့နှစ် ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း အမူအရာတွေ ပြောင်းလဲသွားပြီး ဒူးတွေ လက်တွေ တုန်နေသည်။ ကိုင်ပေါက်ခံ ထားရသော ဒဏ်ကြောင့် မျက်နှာရှုံ့ကာမဲ့ကာနှင့် မှုံ့ကြီးကပြော သည်။

“ကျုပ်တို့က ခြံစောင့်ပါ။ နွားခြံအစောင့်တွေပါ။ ဒီနွားတွေ အကြောင်း ဘာမှမသိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ မခိုးရပါဘူး။ သူတို့ နွားပွဲစားတွေက ဒီခြံကို အစောင့်ငှားလို့ စောင့်ပေးကြတဲ့ ခြံစောင့် တွေပါ။ ခင်ဗျားတို့ အဲ . . . အဲ ဗိုလ်ကြီးတို့ရှာနေတဲ့ နွားတွေပါရင် ပြန်ယူသွားပါဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ကျုပ်တို့ခြံစောင့်တွေကို အရေးမယူ ပါနဲ့ဗျာ။ ဖမ်းမသွားကြပါနဲ့ဗျာ”

မှုံ့ကြီးပြောအပြီးတွင် နောက်အဖော် တစ်ယောက်ကပါ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောသည်။

မှုံ့ကြီးတို့နှစ်ယောက်ကို ကိုစိန်ဝင်းနှင့် ကိုမောင်ပုက နောက် ကနေ တစ်ယောက်စီ သိုင်းဖက်ပြီး မလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ထားသည်။ ကိုအုန်းကြိုင်နှင့် အေးမောင်လေးတို့ ရောက်လာကြပြီး မှုံ့ကြီးတို့ နှစ်ယောက်ကို ထိုင်လျက် ကျောချင်းကပ်ပြီး နွားချည်ကြိုးနှင့် ခါးအလယ်မှ နှစ်ပတ် သုံးပတ် ချည်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန် အရှေ့တောင်ခြေမှ တောလမ်းအတိုင်း နွားလှည်း

နှစ်စီး မောင်းလာသည်ကို ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သားများ လှမ်းမြင်လိုက်ကြသည်။ ရှေ့လှည်းတစ်စီးတွင် မြက်ထုံးတွေ လှည်းအိမ်အပြည့် ပါလာသည်။ နောက်လှည်းတစ်စီး၌ လူလေးငါးယောက်ပါသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

လှည်းနှစ်စီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်သော ဘိုကြီးက အနီးရှိ ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်နှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ဘိုကြီးက ကိုစံလှတို့အဖွဲ့ကို အော်ပြောလိုက်သည်။

“ခြံကိုဖျက်၊ နွားတွေအားလုံး ခြံထဲကထုတ်၊ ကြိုးတွေဖြုတ်၊ ရွာက နွားတွေ ကြိုးဖြုတ်ကိုင်ပြီး အနီးဆုံးလမ်းက ပန်းလောင်မြစ်ရောက်အောင် မောင်း၊ ဟိုဖက်ကမ်းကူးကြ။ တို့ နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်၊ အားလုံးအမြန်လုပ်ကြ”

ဘိုကြီး၏စကား ဆုံးသည်နှင့် ကိုစံလှ၊ ကိုကျော်မောင်၊ ကိုသာဆိုင်၊ ကိုအေးကျော်တို့လေးဦး တစ်ပြိုင်တည်းပင် ခြံစည်းရိုးတိုင်နှင့် ဝါးလုံးများ ချည်ထားသည့် ကြိုးများကို ဓားဖြင့်ခုတ်ဖြုတ်လိုက်သည်နှင့် ခြံစည်းရိုးမှ ဝါးလုံးတွေ ပြုတ်ကျကုန်သည်။ လူသံတွေ ဆူညံနေသည်။ နွားတွေ အပြင်ဘက်သို့ရောက်အောင် ကြိုးဖြုတ်သူက ဖြုတ်လုပ်နေကြစဉ် ကိုမောင်ပုနှင့် အေးမောင်လေးပါ အပြေးဝင်လာပြီး ကူဖြုတ်ကြသည်။

ကိုစံလှက ဦးကြည်တင်၏ နွားမသားအမိကို ဆွဲပြီး ရှေ့ဆုံးကမောင်းထွက်သွားသည်။ နောက်မှ ကိုကျော်မောင်ကလည်း ဦးကျော်ညွန့်၏နွားတစ်ကောင်၊ ကိုသာဆိုင်နှင့် ကိုအေးကျော်က ဦးဖိုးကြည်၏နွား

နှစ်ကောင်ကို တစ်ကောင်စီ မောင်းသွားကြသည်။ နောက်ဆုံးမှ ကိုမောင်ပုနှင့် အေးမောင်လေးက ဦးငွေမှန်၏ နွားနှစ်ကောင်ကို တစ်ကောင်စီကိုင်ပြီး ရှေ့ကလူတွေကိုမီအောင် အမြန်မောင်းသွားကြသည်။

“ဟဲ့နွား . . . ဟဲ့နွား”

“ထွက်ကြ . . . ထွက်ကြ”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့”

နွားတွေသည် ခြံအပြင်ရောက်သည်နှင့် ပြေးခုန် မြူးကြရင်း ရှိသည်။ ဟိုချုံတိုး သည်ချုံတိုးနှင့် ကိုမောင်ပုတို့အဖွဲ့သားတွေ တုတ်တယမ်းယမ်း၊ ခြောက်လှန့်သံတွေ အပြိုင်ပေးရင်း နွားတွေကိုဆွဲပြီး မောင်းသွားကြသည့် မြင်ကွင်းကို ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်၊ ကိုစိန်ဝင်းနှင့် ဘိုကြီးတို့လှမ်းကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခြားနွားတွေလည်း နွားခြံအပြင်ဘက်မှာ အူယားဖားယားနှင့် ဟိုပြေးသည်ပြေး။ ခြံအတွင်းမှာ ဘာမှမဖြစ်သလိုနှင့် ရပ်နေသည့် နွားက ရပ်နေကြသည်။ ရောင်ရမ်းပြီး ရှေ့ကသွားတဲ့နွားတွေနောက်သို့လိုက်ရင်း ပြေးသည့်နွားတွေက ပြေးနေကြဆဲ။

နွားတွေက ရှေ့က . . .

လူတွေက နောက်မှာ။

ကုန်းဆင်းလမ်းအတိုင်း ပန်းလောင်မြစ်ဆီသို့ နွားတွေရော လူတွေပါ အလိပ်လိပ်တက်နေသည့် ဖုန်လုံးတွေနှင့် အတူပြေးနေကြဆဲ။

ဦးတည်လာနေသော လှည်းနှစ်စီးမှာ မကြာမီ နွားခြံသို့ ရောက်တော့မည်။ နွားခြံသို့ရောက်လာပါက ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့နှင့်ဆုံမည်။

ဆုံပါက လွယ်မည်မထင်။ ပြဿနာက သေးမည်မဟုတ်။ တုတ်တပြက် ဓားတပြက် ဖြစ်ကြမည်။ ဒါကို ကြိုတင်စိုးရိမ်ပြီး ကိုသန်းမောင်က ကိုအုန်းကြိုင်၊ ကိုစိန်ဝင်း၊ ဘိုကြီး တို့ကို မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲပြကာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုသန်းမောင်က မှုံကြီးအားပြောသည်။

“ဒီမှာ မှုံကြီး အခုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းက ငါတို့အဖွဲ့ကို ကူညီတယ်လို့ သဘောထားမယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို တို့ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး၊ မင့်လူတွေရောက်လာရင် ကြည့်ပြောတော့ တို့သွားမယ်”

ကြိုးတုတ်ခံထားရသော မှုံကြီးတို့နှစ်ယောက်ကို ထိုင်လျက် နေရာမှ တွန်းလှဲခဲ့ပြီး ကိုသန်းမောင်တို့ လေးယောက်သည် ရှေ့က သွားနှင့်ကြသော အဖွဲ့သားတွေ နောက်သို့ အပြေးလိုက် သွားကြသည်။ မကြာမီတောလမ်း ချုံတန်းတွေ အကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“တောက် . . . တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

မှုံကြီးမှာ တစ်ခဏအတွင်း တစ်ဖက်လူ လှည့်စားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည့် အဖြစ်။ တစ်ဖက်အဖွဲ့အား လက်တုံ့ပြန်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ မျက်ကလူး ဆန်ပျာနှင့် နှစ်ယောက်သား ကြိုးတုတ်ခံရသည့် အဖြစ်။ နွားခြံဖျက်ပြီး နွားတွေ မောင်းထုတ်သွားသည်အထိ ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရသည့် အဖြစ်ကို တောက်ခေါက်ရင်း အံကြိတ်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေသည်။

မှုံကြီးတို့ ခြံစောင့်အဖွဲ့မှ မြက်ရိတ်လှည်းနှင့်အတူ လူသုံးယောက် လိုက်ပါလာသည့် လှည်းတစ်စီးပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆို

သလို နွားခြံသို့ ရောက်လာကြသည်။ မှုံကြီးတို့နှစ်ယောက်၏ အဖြစ်ကို တွေ့ကြသည်နှင့် လှည်းပေါ်၌ ပါလာသော ခြံစောင့်မြက်ရိတ်သမား နှစ်ယောက်က ဦးစွာ ပြေးလာကြပြီး မှုံကြီးတို့နှစ်ယောက်အား ချည်တုပ်ထားသော ကြိုးကို ဖြည့်ပေးနေကြသည်။

ကြိုးဖြည့်နေစဉ် လူတစ်ယောက် မြင်းစီးပြီး မှုံကြီးတို့အနားကို ရောက်လာသည်။ ဘောင်ဘီခပ်ပွပွ၊ နှီးဦးထုပ်ဆောင်းလျက် ကျောမှာ ငွေရောင်စားရိုးနှင့် စားကိုလွယ်ကာ မြင်းပေါ်မှဆင်းရင်း မှုံကြီးကို ကြည့်ကာ မေးသည်။

“မင်းတို့ဥစ္စာ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မှုံကြီး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ ဆရာမိုး၊ နွားခြံကို ရောက်လာတဲ့ လူတွေက ကျုပ်နာမည်ကို ခေါ်ပြီး ဝင်လာတယ်။ ဒီရောက်တော့ နယ်စပ်ကို နွားမောင်းပို့ရမယ့် လူတွေလို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်ကလဲ ဆရာမိုးလွတ်တဲ့ လူတွေပဲဆိုပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ၊ သူတို့နဲ့ စကားပြောနေကြတုန်း သာဒင် တဲက ပြေးလာပြီး လူလိမ်တွေလို့ပြောတော့ နောက်ကျသွားပြီ။ ဒီကိစ္စဖြစ်ရတာ ကျုပ်ညံ့လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်သွားလို့ ခံရတာ။ အခု နွားသုံးလေးကောင် ပါသွားတယ် ဆရာမိုး”

မှုံကြီးက ဆရာမိုးဆိုသူကို ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောပြအပြီး ဆရာမိုးဆိုသူက ဖျက်သွားသော နွားခြံအပေါက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“တောက် . . . မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့ ကောင်တွေကွာ။ မြွေပွေးကိုများ ခေါင်းလာပုတ်ရတယ်လို့။ ဟင်း၊ မိုးကောင်းနဲ့ တွေ့ရသေး

တာပေါ့ကွာ”

“ဆရာမိုး ဘာဖြစ်ချင်လဲ ကျုပ်ကိုပြော၊ ကျုပ်လုပ်မယ်”

မုံကြီးက ဦးမိုးကောင်း စိတ်တိုနေသည်ကို လျော့သွားအောင် ပြောလိုက်သည်။ ဦးမိုးကောင်းက မုံကြီးကိုသဘောကျစွာ ကြည့်ပြီး အားကိုးတကြီးနှင့် ပြောသည်။

“မင်းတို့ သုံးယောက်၊ ဒီလက်တစ်လုံးခြား လုပ်တဲ့လူတွေ နောက်ကို အမြန်လိုက်သွားကြ။ သံချောင်းနဲ့ဂျပန်ကြီးက လှည်းနဲ့ လိုက်။ မုံကြီးက မြင်းယူသွား။ ဒီကောင်တွေနဲ့ လမ်းမှာတွေ့ရင် အပြတ်ရှင်းဖို့ ငါ့ဓားပါ ယူသွားကွာ . . . ရော့။ အမြန်သွားကြ။ ခြံအပြင်ရောက်နေတဲ့ နွားတွေ သာဒင်နဲ့ ငါ့လူတွေနဲ့ ပြန်မောင်း ထားမယ်။ သွားတော့”

ဦးမိုးကောင်း ပြောအပြီးတွင် သံချောင်းနှင့် ဂျပန်ကြီးက ရပ် ထားသော လှည်းပေါ်က မြက်ထုံးများကို အမြန်ပစ်ချအပြီး လှည်းကို မောင်းထွက်သွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မုံကြီးသည် ဦးမိုးကောင်းပေးသော ဓားကို ကျောမှာလွယ်ပြီး ဝင်းခြံတိုင်မှာ ချည်ထားသော ကြိုးကိုဖြုတ် ကာ မြင်းပေါ်သို့ ခွတက်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းကာ လှည်းနောက်သို့ မောင်းလိုက်သွားသည်။

ကိုစံလှ၊ ကိုကျော်မောင်၊ ကိုသာဆိုင်၊ ကိုအေးကျော်၊ ကိုမောင်ပုနှင့် အေးမောင်လေးတို့အဖွဲ့သည် တောလမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် နွားတွေကို ခြေကျင်လျှောက် မောင်းရင်း စကားပြောသံတွေက ပန်းလောင်မြစ် ကမ်းပါး

လမ်းရောက်သည်အထိ ဆူညံနေသည်။

ကိုစံလှတို့အဖွဲ့၏နောက်မှာ ကိုသန်းမောင်၊ ကိုအုန်းကြိုင်၊ ကိုစိန်ဝင်းနှင့် ဘိုကြီးတို့လေးဦးကလည်း ပြေးရင်းလိုက်လာကြသည်။ ကိုစံလှတို့ အဖွဲ့နှင့် မကြာခင် ပန်းလောင်မြစ်အဆင်းလမ်းမှာ ဆုံကြ တော့မည်။

ထိုအချိန် တောင်အဆင်းလမ်းအတိုင်း တဒုံးဒုံးမြည်သံ ဆူညံလျက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းလာသော လှည်းတစ်စီး အသံကို နားထောင်ရင်း ဘိုကြီးက ကိုသန်းမောင်အား ပြေးနေရင်းပြောသည်။

“ကိုသန်းမောင်နဲ့ ကိုအုန်းကြိုင်၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကိုစံလှတို့ အဖွဲ့နဲ့ ပေါင်းပြီး နွားတွေနဲ့ မြစ်ထဲကို အမြန်ဆင်းနှင့် ကြတော့။ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်အောင် ကူးနှင့်ကြ။ ကျုပ်တို့ နှစ် ယောက် နောက်ကလိုက်လာတဲ့ လှည်းကို အခြေအနေကြည့်ပြီး လိုက်ခဲ့မယ်။ သွားနှင့်ကြတော့”

ကိုစံလှ၊ ကိုကျော်မောင်၊ ကိုသာဆိုင်နှင့် ကိုအေးကျော် တို့သည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး နွားတွေကို ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းပါး အဆင်းလမ်း အတိုင်း အပြေးမောင်းချလိုက်သည်။ နွားတွေကလည်း အပြေးဆင်းသည်။ ရေစပ်ရောက်သည်နှင့် နွားတွေက ရေသောက် ရင်း အနားယူနေကြသည်။

ကိုမောင်ပုနှင့် အေးမောင်လေးပါ နွားတစ်ယောက်တစ် ကောင်စီ မောင်းပြီး နွားတွေရှိရာသို့ အပြေးဆင်းလာကာ ကိုစံလှတို့ ရှေ့မှ နွားကို ဖြတ်ဆွဲကာ မြစ်ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ရေထဲရောက်သည်နှင့် နွားကြီး၏ ကျောပေါ်တက်စီးရင်း နွားတွေကို

မောင်းသွားကြသည်။

“ဟေ့ နွား . . . ဟေ့ နွား”

“သွား . . . သွား”

“တက်ကြ . . . တက်ကြ”

ကျန်နေသော နွားမသားအမိ နှစ်ကောင်နှင့် နွားကြီး သုံးကောင်ကို ကိုစံလှတို့ လေးယောက်က ရေထဲသို့ဆွဲ၍ ရှေ့က နွားတွေ မိအောင် ကူးသွားကြရင်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်အောင် မောင်းနေကြသည်။ တကယ်တော့ ကိုစံလှတို့အဖွဲ့က မြို့ကလူတွေလို ကားမမောင်းတတ်ပေမဲ့ မြစ်ကူးချောင်းကူး နွားစီးနွားမောင်း အလုပ်တွေက လူတိုင်း တတ်ကျွမ်းသူတွေချည်းသာ။

ဒီကနေ့ သွားရမည့် လမ်းခရီးအတွက် အသွားအလာ လွယ်ကူအောင်ဆိုပြီး စားအိုးစားခွက် အဝတ်အစားအိတ်တွေကို မောင်းဂွေးရွာမှ ကိုလှကျော်၏ညီမ မိကျင်အေးအိမ်မှာ ထားခဲ့လို့တော်သေးသည်။ မိကျင်အေးက လမ်းစားဖို့အတွက် ပဲနှင့် ကောက်ညှင်း ရောပေါင်းပြီး ငှက်ပျောဖက်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ထုပ် လုပ်ပေးလိုက်၍သာ သည်ခရီးလမ်းမှာ အခုလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားလာနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုစံလှတို့ အဖွဲ့သားတွေ နွားတွေနှင့်အတူ ပန်းလောင်မြစ်ထဲသို့ ရောက်နေကြပြီ။ ကမ်းအတက်လမ်းကို နွားဆွဲပြီးတက်သွားသူက သွားနေကြပြီ။ ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းပါးမှ ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်က အဆင်းလမ်းအတိုင်း သဲပြင်တွေပေါ်မှ ပြေးလာပြီး မြစ်ရေထဲဆင်းကာ ရေကူး၍ လိုက်လာကြသည်။ မြစ်ကမ်းပေါ်မှာ

တော့ ကိုစိန်ဝင်းနှင့် ဘိုကြီးတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့သည်။ ဘိုကြီးတို့၏နောက် အတော်ဝေးဝေးမှာတော့ လှည်းနှင့်လိုက်လာသူက နှစ်ယောက်။ မြင်းနှင့်လိုက်လာသူက တစ်ယောက် ကိုစိန်ဝင်းနှင့်ဘိုကြီးတို့က လှမ်းမြင်တွေ့နေရချေပြီ။ ဒီအခြေရောက် လာမှတော့ နည်းနည်းနဲ့ ကျဲကျဲပိုင်းကြရတော့မည်။ ကိုစိန်ဝင်းနှင့် ဘိုကြီးတစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း လတ်တလော ရင်ဆိုင်ရမည့် တိုက်ပွဲအတွက် သတ္တိတွေ မွေးလိုက်ကြသည်။ ကိုစိန်ဝင်းက ဘိုကြီးကိုပြောသည်။

“ဘိုကြီး၊ အခုမောင်းလာနေတဲ့ လှည်းရှေ့ကနေ ဟိုလမ်းအကွေ့ထိ အယောင်ပြ ပြေးစမ်း။ ပြေးရင်း ကိုယ်ယောင်ဖျောက်၊ ငါ ဒီကျောက်တုံး အကာအကွယ်ယူပြီး မြင်းနဲ့လူကို တိုက်ခိုက်နှင့်မယ်။ ပြီးရင် မြစ်ထဲဆင်းမယ်၊ ဒါပဲ။ သတိမပေါ့နဲ့။ တစ်ချက်မှားသွားတာနဲ့ မုဆိုးကသားကောင်၊ သားကောင်က မုဆိုးဖြစ်သွားနိုင်တယ် ဘိုကြီး”

“စိတ်ချပါကိုစိန်ဝင်း”

လှုပ်ရှားမှုက မြန်ဆန်သည်။

ဘိုကြီးသည် ဘာမှမကြောက်တော့။ ကိုစိန်ဝင်း ပြောသည့်အတိုင်း ကျောက်တုံးအကာအကွယ်မှ လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး အမြန်မောင်းလာသော လှည်းရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးတော့သည်။ ဘိုကြီး ပြေးသည် ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့်လှည်းမောင်းသူက နွားကိုတုတ်ဖြင့်ရိုက်ပြီး ဒလကြမ်းမောင်း၍ လိုက်လာသည်။ နွားလှည်းက သူ့ကိုတိုက်သတ်မည့် အနေအထားကို ရောက်လာသည်မှန်း ဘိုကြီး ရိပ်မိလိုက်

သည်နှင့် ပြေးရင်းက မြစ်ကမ်းပါး လမ်းဘေးရှိ လက်ပံပင်ကြီးကို အကာအကွယ်ယူ၍ လမ်းဘေးသို့ သုံးလေးပတ် လှိမ့်ချလိုက်ရာ ချိုင့်ခွက်ကြီးထဲသို့ ကျသွားတော့သည်။

အရှိုန်နှင့် ပြေးနေသော နွားလှည်းမှာ ဘေးဘယ်ညာ ယိမ်းထိုးပြီး လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်ကြီးကို ဒုန်းခနဲ ဝင်တိုက်မိကာ နွားတခြား လှည်းတခြား ပြုတ်ထွက်ပြီး လွင့်စင်သွားတော့သည်။ လှည်းပေါ်မှ ပါလာသူတစ်ယောက် လမ်းပေါ်မှာ မထနိုင်တော့။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ လမ်းဘေးခြုံထဲက တိုးထွက်ပြီး လမ်းပေါ်သို့ တက်လာနေသည်။ ချောက်ထဲသို့ရောက်နေသော ဘိုကြီးသည် သစ်မြစ်တွေကိုခိုကာ လမ်းပေါ်ရောက်အောင် မနည်းတက်နေရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကိုစိန်ဝင်းလည်း သိုင်းသမားပီပီ တွေဝေနေခြင်းမရှိ။ ရရှိလာသော အခွင့်အရေးကောင်းကို လက်လွတ်မခံ။ နောက်က လိုက်လာသော မြင်းပေါ်မှလူအား လက်ထဲရှိ တုတ်ဖြင့် ချိုင်းအောက်ဆီသို့မှန်းကာ သိမ်းကျုံးပြီးဖြတ်ရိုက်လိုက်သည်။ မြင်းပေါ်တွင်ပါလာသော ခြံစောင့် မှုံကြီးမှာ ဓားတခြား လူတခြား ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် မြင်းပေါ်က လွင့်စင်သွားပြီး လမ်းဘေးရှိချုံတန်းပေါ်သို့ကျသွားသည်။

လှည်းပေါ်မှလမ်းပေါ်သို့လွင့်စင်ကျသွားသော ‘သံချောင်း’ ဆိုသူမှာ ခွေခွေလေး လုံးဝမထနိုင်တော့။ ဘိုကြီးမှာ သစ်မြစ်များကို ဆွဲတက်ပြီး လမ်းပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် ကိုစိန်ဝင်းဆီပြေးအသွား လမ်းဘေးချုံထဲမှ ထွက်လာသော လှည်းမောင်းသမား ‘ဂျပန်ကြီး’က

လှည်းထမ်းပိုးကျည်းမှ ဝါးရင်းတုတ်ကိုဖြုတ်ပြီး ပြေးနေသော ဘိုကြီးကို နောက်မှ အားကုန်လွှဲ၍ ပစ်လိုက်သည်။

“ဝိုး”

“ဖြောင်း”

“အား”

ဂျပန်ကြီး ပစ်လွှတ်လိုက်သော ဝါးရင်းတုတ်ချောင်းက ဘိုကြီး၏ ဘယ်ဘက် လက်မောင်းကို ထိမှန်သွားသည်။ ပစ်ချက်က ပြင်းသည်။ ထိချက်က နာသည်။ ဘိုကြီးမှာ လက်ကိုမှန်သည့်အတွက် တွန့်သွားသည်။ သို့သော် အမှတ်မထား။ ထိမှန်သော နေရာကို ညာလက်နှင့်ဖိရင်း ကိုစိန်ဝင်း ဆီ ပြေးအသွား မြေပေါ် ထိုင်ရက် ဖြစ်သွားသည်။

ကိုစိန်ဝင်းက ဘိုကြီး၏အဖြစ်ကိုသိလိုက်သည်နှင့် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ဘိုကြီးကို ပြေး၍တွဲထူကာ အနားရှိ ပေနှစ်ဆယ် ကျော်ကျော်ခန့် မြင့်သည့် ကမ်းပါးယံမှ နှစ်ယောက်တွဲအားနှင့် ပန်းလောင်းမြစ်ရေထဲသို့ အရဲစွန့်ကာ ခုန်ချလိုက်သည်။

ခြံစောင့်မှုံကြီးနှင့် ဂျပန်ကြီးမှာ ရေထဲသို့ခုန်ချသွားသော ဘိုကြီးတို့ နှစ်ယောက်ကိုအငေးသား ကြည့်ရင်း ကမ်းပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ပန်းလောင်းမြစ် ဒီဘက်ကမ်းမှာတော့ နွားတွေနှင့် လူတွေ အကုန်ရောက်နေကြပြီ။ မြစ်ရေပြင်မှာတော့ ကိုစိန်ဝင်းက ဘိုကြီးကိုတွဲကာ ကိုယ် ဖော့ပြီး ရေကူးလာနေသည်ကို လှမ်းမြင်နေကြသည်ကို ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်က ရေစပ်သွားကြိုဖို့အတွက် ကမ်းပါး

ပေါ်မှ ဆင်းပြေးသွားကြသည်။ ကိုမောင်ပုနှင့် အေးမောင်လေး ကလည်း ကမ်းပါးပေါ်မှ လှမ်းအော်ခေါ်နေသည်။

“ဟေး.. . ဘိုကြီး.. . မြန်မြန်လာဟေ့”

“ကမ်းပေါ်သို့ အမြန်တက်ခဲ့တော့”

“ကိုစိန်ဝင်း.. . အမြန်ကူးခဲ့”

“လာဟေ့ .. လာကြဟေ့”

ကိုမောင်ပုနှင့် အေးမောင်လေး အော်ပြောနေသည်ကို ဘိုကြီး အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ဘိုကြီးက ရေစပ်မှာ ခြေချ မိသည်နှင့် ပြန်အော်လိုက်သည်။

‘လာပြီဟေ့.. . ၊ ဘိုကြီးပြန်လာပြီ’

သဲသောင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဘိုကြီးက နောက် တစ်ခါ ထပ်အော်ပြန်သည်။

“ပြက္ခရွေ့တောင်တန်းက ပြန်လာပြီဟေ့”

ဘိုကြီးအသံက ပန်းလောင်မြစ်ကြော၌ ပဲ့တင်သံနှင့်အတူ ပျံ့လွင့် သွားချေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းကြိုင်က ဘိုကြီးတို့အနားသို့ ရောက်လာကြပြီး ကိုစိန်ဝင်းကိုရော ဘိုကြီးကိုပါ လက်တွဲခေါ်၍ ကမ်းပါးပေါ်သို့တက်လာကြသည်။ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ လူတွေရော၊ နွားတွေပါအားလုံးစုံကြပြီ။ ရွာ ပြန်ဖို့သာရှိတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပန်းလောင်မြစ် တစ်ဖက်ကမ်းမှာတော့ နွား လှည်းတစ်စီး ထပ်ရောက်လာသည်။ နွားလှည်းပေါ်က လူသုံး ယောက် ဆင်းလာပြီး ခြံစောင့် မှုံကြီးတို့အနားတွင် လာရပ်သည်။ ကမ်းပါးထိပ်မှာတော့ မှုံကြီးနှင့် ဂျပန်ကြီးက မြစ်ကိုကူးပြီး ရောက်နေ

ကြသည့် လူတွေနှင့် နွားတွေကိုကြည့်ကာ လက်ထဲမှာ ဓားတဝင့်ဝင့် နှင့် ဒေါသဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ပြောဆို ဆဲဆို လုပ်နေသည့် ဟန်တွေကို ညနေဆည်းဆာအချိန် နေရောင်အောက် မှာ အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ ပြောဆိုဆဲဆိုနေသည့် အသံတွေ ကိုတော့ ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သားတွေ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရတော့ပြီ။

အခုလိုက်လာသည့် လှည်းက နွားပွဲစားတွေ မောင်းလာ သည့်လှည်း။ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို နွားတွေ ခိုးပို့နေတဲ့သူတွေ။ နွားသူခိုး လက်ထဲမှ နွားတွေက ငွေနည်းနည်းနှင့် စောင့်ဝယ်ပြီး နွား တွေကို စုဆောင်းကာ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ခိုးထုတ်ပို့ဆောင်နေသူတွေ။ နွားရှာသူတွေက နွားတွေကို ငွေနှင့်မဝယ်ဘဲ နွားသူခိုး တွေနှင့်ပူး ပေါင်း ရောင်းချနေသူတွေ ဖြစ်သည်။

နောက်မှ လိုက်လာသောသူများသည် အခြေအနေအမှန်ကို သိသွားကြပြီဖြစ်၍ ခြံစောင့်မှုံကြီး ဂျပန်ကြီးနှင့် ဒဏ်ရာရနေသူ သံချောင်းကိုပါ လှည်းပေါ်တင်ပြီး လှည်းနောက်မှာ မြင်းကိုဆွဲကာ ပြက္ခရွေ့တောင်ခြေ နွားခြံရှိရာ တောလမ်းအတွင်းသို့ ပြန်လှည့်၍ မောင်းနှင် သွားကြလေပြီ။

အရှေ့ဆီမှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်လျက်ရှိနေသည့် ပြက္ခ ရွေ့တောင်တန်းကြီးအောက်မှ ပန်းလောင်မြစ်ဝန်းကျင်သည်လည်း မူလအတိုင်း ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားချေပြီ။

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သည် ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းပါးမှာ ခဏတ ဖြုတ်သာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း နားနေကြပြီး မြနဒီရွာဆီသို့သွားသော လှည်းလမ်းအတိုင်း နွားတွေကို ခြေကျင်မောင်းကာ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မနက်မှက ထွက်လာခဲ့သော မောင်းဝွေးရွာကို နောက်ပြန်လှည့်

မသွားတော့ချေ။ မောင်းဝှေးရွာမှ ပန်းလောင်မြစ်ကို ကူးသွားသည့် နေရာနှင့် အခုနွားတွေနှင့် ပြန်ကူးလာသည့်နေရာမှာ အထက်နှင့် အောက် အနည်းဆုံး သုံးမိုင်သာသာ ဝေးသွားသောကြောင့် မောင်း ဝှေးရွာကို ပြန်မလှည့်တော့ဘဲ နွားတွေလည်း တစ်ကောင်မကျန် ပြန်လည်ရရှိလာပြီဖြစ်၍ ဇိမ်ကြီးရွာကိုသာ ဒီကနေ့ည အရောက်ပြန် ဖို့က ပို၍အရေးကြီးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ကိုလှကျော် နှင့် သူညီမ မိကျင်အေးတို့ လင်မယားကို နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ပေ။ ထားရစ်ခဲ့သော အဝတ်အစား အိတ်တွေကိုလည်း ပြန်မယူနိုင်တော့။ ကိုလှကျော်တို့ မိကျင်အေးတို့ ကူမဲမြို့ 'တောက်ပရစ်' ဘုရားပွဲကို ဈေးရောင်းလာရင်း မိမိထားရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းတွေ ယူလာမည်မှာ သေချာသည်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း စကားတွေကို ဘိုကြီးတို့ အဖွဲ့သားတွေ ပြောခွင့်ကြုံတော့မည်။ ခုတော့ နွားတွေနှင့် အတူ ရွာကိုသာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

စိမ်းစိုလန်းဆန်းလှပနေသည့် ပန်းလောင်မြစ်ဝန်းကျင်မှ တောပန်းရနံ့တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ လေပြီ။

ရွာအပြန်ခရီးသည် လကွယ်ညဖြစ်သည်မို့ လရောင်ကမရှိ။ အထက်ကောင်းကင်မှာတော့ ကြယ်ပွင့်လေးများ၏ တဖျပ်ဖျပ်လင်း လက်နေသည့် အရောင်မှိန်ပျပျရှိနေသည်။

အလင်းရောင်နည်းသော ညခရီးတွင် ပါလာသည့် လက်နှိပ် မီးရောင်ဖြင့် ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သားတွေ နွားတွေကိုမောင်းရင်း စကား ပြောရင်း သွားနေကြသော်လည်း လူတွေရော နွားတွေရော ညစာ

မစားကြရသေး။ ဝမ်းမဝကြပေမယ့် လမ်းခရီး အဖင့်အနှေး မခံကြ။ မနားကြ။ မရပ်ကြ။ မနက်စာကိုလည်း အဖွဲ့လိုက်နားပြီး မစား ခဲ့ကြရ။ ကိုယ့်ကောက်ညင်းထုပ် ကိုယ်ဖြည်ပြီး သွားရင်းလာရင်း ဖြစ်သလိုသာ စားခဲ့ကြသည်။ ဆာသူ စား၊ မဆာသူ သွားနှင့် ဒီည ခရီးကို ဆက်ခဲ့ကြသည်။

နွားတွေလည်း စားမြို့ပြန်ရင်း လမ်းသွားရင်းတွေသည့် သစ်ကိုင်း သစ်ခက်၊ ကိုင်းပင်၊ မြက်ပင်အချို့ကို မှီသလောက်၊ ရသ လောက်ဆွဲဟပ်ပြီး ပါလာသည့် တစ်ပင်နှစ်ပင်ကို အရသာခံဝါးရင်း၊ စားရင်း၊ သွားရင်း၊ ရှိနေကြသည်။

ဘိုကြီးတို့ အဖွဲ့သားတွေ တစ်နေကုန် ခရီးပန်းလာကြ သော် လည်း ရွာကနွားတွေ အကုန်ပြန်ရလာသည်ဖြစ်၍ သွားရလာ ရကျိုး နပ်ကြပြီ။ တောင်သူတွေအတွက် စေတနာရောင်ပြန်ဟပ်သည့် အ ကြောင်းတွေ ပြောလာကြရင်း ထမင်းမစားကြရသည်ကို ဖြေ ဖျောက် ကာ အောင်ပွဲခံ စိတ်ဓာတ်တွေနှင့် ဝမ်းသာမဆိုး ပျော်ရွှင် အပြုံးတွေ ဆင့်ကာ ရွာပြန်ခရီးကို နှင်နေကြဆဲ။

ပြက္ခရွေတောင်တန်းနှင့် ပန်းလောင်မြစ်ဝန်းကျင်ကို မှန်းဆ လှည့်ကြည့်ရင်း ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သည် မြန်ဒီရွာ တောင်ဘက်မှ သဲဖြူ ချောင်း လှည်းလမ်းအတိုင်း မနားဘဲလာခဲ့ကြသည်။ မယ်ဇယ်ပင်သာ မြောင်းပေါင် လမ်းပေါ်ရောက်တော့မှ လူတွေရော၊ နွားတွေရော တစ်ဖွဲ့လုံး နားကြသည်။ နွားတွေလည်း ရေတိုက်ရင်း လူတွေလည်း မြက်တွေပေါ်မှာ လှဲသူ လှဲ၊ ထိုင်သူ ထိုင်၊ ဆေးလိပ်ဖွာသူ ဖွာ၊ ကွမ်းဝါးသူ ဝါးနှင့် ခြေဆန့် လက်ဆန့် အညောင်းပြေနားကြသည်။

ပြက္ခရွေ့တောင်ခြေနှင့် ဇိမ်ကြီးရွာသည် အနည်းဆုံး မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်ဝေးသည်။ အခုရောက်နေသော ‘မယ်ဇယ်ပင်သာ’ ရွာသည် ခရီးတစ်ဝက် ရောက်ပြီဟုပြောလိုရသည်။ ဒါကြောင့် ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သားတွေ စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် နှစ်နာရီခန့် နားပြီး မယ်ဇယ်ပင်သာ မြောင်းပေါင်အတိုင်း ဇိမ်ကြီးရွာသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

မယ်ဇယ်ပင်သာမြောင်းသည် ပန်းလောင်မြစ်မှရေကို သွယ်ယူထားသော မြောင်းဖြစ်သည်။ မြောင်းတစ်လျှောက်မှ အုန်းကုန်းရွာ၊ ကျောက်အိုးရွာ၊ ခန်တောရွာ၊ မိုင်းဟုန်ရွာတွေမှအစ ‘ဇိမ်ကြီးရွာ’ သာလွန်ရွာ၊ ညောင်ပင်သာရွာတွေအထိ ရာသီအလိုက် စိုက်ပျိုးကြသော စပါး၊ ဝါ၊ ပြောင်း၊ ပဲ၊ နှမ်း၊ ကြက်သွန်၊ ငရုတ်စိုက်ခင်းတွေအတွက် မယ်ဇယ်ပင်သာ မြောင်းရေကို အသက်သွေးကြောတမျှ အားထားနေရသော ရွာတွေ ဖြစ်သည်။

ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သားတွေအားလုံး နွားမောင်းရင်း ခြေကျင်လျှောက်သွားနေရသည်ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကြသော်လည်း ရွာကိုရောက်ချင် ဇောတွေနှင့် ‘မိုင်းဟုန်’ ရွာအလွန်မှာတော့ ဘိုကြီးသည် ဇိမ်ကြီးရွာဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ စိတ်ကူးထဲတွင် ပြက္ခရွေ့တောင်တန်းမှ နွားရှာအဖွဲ့တွေ ပြန်အလာကို သနပ်ခါးရနံ့သင်းသင်းလေးနှင့် ကြိုဆိုနေမည့် မြသစ်၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ဘိုကြီး မြင်ယောင်နေမိသည်။

အရုဏ်တက်ချိန်ရောက်သည်နှင့် အိပ်မောကျနေသော ငှက်ကလေးများ၏ အော်မြည်သံများနှင့်အတူ မယ်ဇယ်ပင် သာမြောင်းဘေးရှိ ‘ခန်တောရွာ၊ မိုင်းဟုန်’ ရွာများဆီမှ လင်းကြက်တွန်သံတွေလည်း ကြားနေရချေပြီ။

တဖြည်းဖြည်း လင်းလက်လာသော အလင်းရောင်များကြောင့် တောအလှသဘာဝရှုခင်းများက ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သားတွေ အတွက် စိတ်အားတက် ကြစေသည်။ ပြက္ခရွေ့တောင် တန်းဆီမှ ထိုးထွက်လာသော နေလုံးကြီး၏ အလင်းရောင်များကလည်း ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့သားတွေကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်နေသယောင်။

ဇိမ်ကြီးရွာ မဝင်ခင် ‘မဟာဓာတ်ပေါင်းစေတီ’ ဘုရားအနီး ရောက်ကာမှ ဘိုကြီးသည် နောက်ဆုံးမှလိုက်လာပြီး အသွားတုန်းက မြသစ်ပေးလိုက်သော စာရွက်ခေါက်လေးအား အဖွဲ့သားတွေ မသိအောင် လွယ်အိတ်နှင့်ကွယ်၍ အစအဆုံး ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုဘိုကြီး . . .

“ကိုဘိုကြီး မျှော်လင့်နေတဲ့အဖြေကို ဒီစာနဲ့အတူပေးလိုက်ပါတယ်။ ရွာအကျိုး၊ ရပ်အကျိုးကို အနစ်နာခံပြီး လုပ်ဆောင်ပေးတဲ့ စေတနာတွေကြောင့် ပျောက်သွားတဲ့ ရွာကနွားတွေ အကုန်ပြန်တွေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ နွားတွေပြန်ရလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ကိုဘိုကြီးရဲ့ မေတ္တာကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကိုဘိုကြီးကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။

မြသစ်

စာကိုဖတ်ပြီး ဘိုကြီးပြုံးရင်း စာရွက်ခေါက်လေးအား အိတ်ကပ်ထဲသို့ ညင်သာစွာ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ဇိမ်ကြီးရွာတောင်ဘက် တံခါးအဝင်မှာတော့ လယ်တောစိုက်ခင်းတွေထဲသို့ သွားကြမည့် ရွာထဲမှလူတွေနှင့် ဆုံကြသည်။

လမ်းဘေးအိမ် အသီးသီးမှ လူတွေကလည်း ကိုယ်စီပြေးထွက်လာပြီး နွားတွေနှင့် လူတွေကို ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

ကာလသားများနှင့် အမျိုးသမီးငယ်များ ရောက်လာကြပြီး ခေါ်ကြ အော်ကြ နှုတ်ဆက်ကြ ဝမ်းသာ အပြုံးတွေနှင့် မေးကြမြန်းကြတွေ့က ဆူညံနေသည်။

နွားတွေအားလုံးကို ရွာလူကြီးဦးညွန့်ဝေ၏အိမ်သို့ အရောက်မောင်းသွားချိန်မှာတော့ နောက်မှလိုက်လာကြသည့် ရွာထဲမှ ကလေးများ၏ အော်ဟစ်သံတွေနှင့်အပြိုင် ခွေးတွေကလည်း အူသံပေးပြီး ကြိုဆိုနေကြသည်။

ဘိုကြီးတို့ နွားရှာအဖွဲ့တွေအားလုံး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ရွာထဲမှ လူတွေကလည်း နွားတွေကိုကြည့်ရင်း ပျော်နေကြသည်။

ဘိုကြီး ဒဏ်ရာရလာသည်ကိုတော့ မည်သူမျှ မသိကြ။
ဘိုကြီးကလည်း မပြော။

တောင်သူတွေအတွက် လယ်ယာ လုပ်ငန်းခွင်တွင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ပါဝင်ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေသော နွားတွေပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြပြီ။

ရွာသို့ပြန်ရောက်လာသော နွားများကလည်း တောင်သူတွေအတွက် ကြိုးစားထွန်ယက် လုပ်ပေးခြင်းအားဖြင့် ဇိမ်ကြီးရွာတောင်သူများ၏ လယ်မြေများသည် ထာဝရစိမ်းလန်း၍ အလှပနေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဇိမ်ကြီးရွာ၏ အရှေ့ဆီမှာတော့ ရှမ်းရိုးမ နတ်ထိပ်တောင်တန်းကြီးနှင့် လယ်တွင်းကိုးခရိုင် ပြက္ခရွေတောင်တန်းသည် မပြောင်း

မလဲ၊ မြောက်မှတောင်သို့ လဲလျောင်းရင်း တောင်ခိုးဝေဝေ မြူတွေ ဆိုင်းဆိုင်း ညိုညို မှိုင်းမှိုင်း တည်ရှိနေသည်နှင့်အတူ တောင်ခြေမှ ပန်းလောင်မြစ် ရေပြင်သည်လည်း ထာဝရငြိမ့်ညောင်းစွာ စီးဆင်းနေဦးမည်မှာ အမှန်ပင်တည်း။

ရွှေညာသားမြတ်မင်း